

**THE BOOK WAS
DRENCHED**

Osmania University Library

Call No K82 K986

Name Of Book పాఠశాల పాఠ్య పుస్తకం

Name Of Author కె.ఎం.ఎం.

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_200141

UNIVERSAL
LIBRARY

ಘಾತುಕ ಶ್ರೀಶಿಕಂಠ.

(ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾದಂಬರಿ.)

ಲೇಖಕ ಹಾಗೂ ಪ್ರಕಾಶಕ

ಭಿ. ಪ. ಕಾಳೆ,

ಆನಂದವನ.

೨ನೇ ಆವೃತ್ತಿ.

೧೯೨೦

ಬೆಲೆ ೧೦ ಆಣೆ.

ನಿವೇದನ.

೪೪೪೪

ಇದೊಂದು ಆಗಿಹೋದ ಸಂಗತಿಯ ಕಥೆ. ಇದರಲ್ಲಿಯ ಸಂಗತಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಿಜವೇ; ಆದರೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಹೆಸರಿನಿಂದಲೇ ಇದನ್ನು ಬರೆಯುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಎಷ್ಟೋ ಜನ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರು ನನಗೆ ಆಗ್ರಹಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಆ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೇ ಬೇರೆ ಹೆಸರು-ದೇನೆಗಳಿಂದ ಬರೆದು ಪ್ರಕಟಿಸಿರುತ್ತೇನೆ.

ಕಥೆಯು ಒಳ್ಳೇ ಬೋಧಪ್ರದವೂ, ಯಥಾರ್ಥಸಂಗತಿಗಳಿಂದ ಯುಕ್ತವೂ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಇದರ ನೋಡಲನೇ ಆವೃತ್ತಿಯ ಪ್ರತಿಗಳು ಒಹು ಬೇಗನೆ ತೀರಿಹೋದವು. ಆದರೂ ಈ ಎರಡನೇ ಆವೃತ್ತಿಯನ್ನು ತೀವ್ರ ಹೊರಡಿಸುವುದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೊಸ ಹೊಸ ವಾಚಕರ ಸಂತಕ ಬೇಡಿಕೆಗಾಗಿ ಇದನ್ನು ಈಗ ಮತ್ತೆ ಮುದ್ರಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಿಯಕನ್ನಡ ಬಂಧುಗಳು ಎಂದಿ ನಂತೆ ಇದಕ್ಕೂ ಆಶ್ರಯವನ್ನೀಯಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಆನಂದವನ,

ತಾ|| ೧-೧೧-೧೯೩೦.

ಲೇಖಕ.

ಘಾತುಕ ಶ್ರೀತಿಕಂಠ.

೧ನೇ ಮೆಟ್ಟಲು.

ವಾಚಕ ಮಹಾಶಯರೇ, ನಮ್ಮ ಶ್ರೀತಿಕಂಠಮು ಘಾತುಕನೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದದ್ದು ಮಹಾಯುದ್ಧವು ಮುಗಿದನಂತರ; ಅಂದರೆ ಇ. ಸ. ೧೯೧೯-೧೯೨೦ ರಲ್ಲಿ. ಮಹಾಯುದ್ಧವು ಪೌರ್ವಾತ್ಯ-ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳನ್ನು ಒರ್ಬರ ಗೆಲಿಸಿ ಆಗ ತಾನೆ ಪರಿಸಮಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರಬಹುದು. ಹಳ್ಳಿಪಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಗರ-ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮಹಾಯುದ್ಧಕ್ಕಾಗಿ ಕೂಡಿಹಿಡಿದಿದ್ದ 'ರಿಕ್ರೂಟ್ಸ್ ರಿಕ್ರೂಟ್ಸ್'ವೆಂಬ ಕರ್ಕಶ ಧ್ವನಿಯು ಇದೀಗ ಅಡಗಿರಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಹಿಂದು ಸ್ತ್ರೀನದ ಜನರು ನಾನಾ ಕಷ್ಟ-ನಷ್ಟಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿ, ಮಹಾಯುದ್ಧಕ್ಕಾಗಿ ತೆತ್ತ ಫಂಡು, ಕಾಣಿಕೆ, ರಿಕ್ರೂಟ್ಸ್‌ಗಳ ಆಹುತಿಯಿಂದ ಆ ರಣದೇವತೆಯು ಶಾಂತ ಛಾದ್ಯರಿಂದ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಕುಂದಿಹೋಗಿದ್ದ ವ್ಯಾಪಾರೋದ್ಯೋಗಗಳು ಆಗತಾನೆ ತಲೆಯೆತ್ತತೊಡಗಿದ್ದವು. ಗಾಡಿಯ (ಜಬ್ಬಲಪುರದ) ಹಳದೀ ಜೋಳಗಳೂ, ರಂಗೂನ ಕಡೆಯ ಹಿಟ್ಟುಗಳೂ ಪೇಟೆಗೆ ಬಾರದಾಗಿ ನಾಲ್ಕಾರು ವಾರಗಳೇ ಆಗಿರಬಹುದು. ಆ ಹೊಲಸು ಧಾನ್ಯಗಳಿಂದ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ಕದನ್ನವನ್ನು ತಿಂದು ತಿಂದು ಮೈ-ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿದ್ದ ನೋವೂ, ಅಶಕ್ತಿಯೂ, ಇದೀಗ ತುಸ ಕಡಿಮೆಯಾಗಹತ್ತಿರಬಹುದು. ಎರಡು-ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಮ್ಮೂರ ಕಡೆಗೆ ಜಿನ್ನಾಗಿ ಮಳೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದೇ ಈ ಸಲ ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಹದವಾಗಿ ಮಳೆಯಾದ್ದರಿಂದ ಹೊಲದೊಳಗಿನ ಬೆಳೆಗಳು ನೋಡುವವರ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುವಂಥವಾಗಿದ್ದವು. ಮಳೆ-ಬೆಳೆಗಳ ಸಮೃದ್ಧಿಯಾದಬಳಿಕ ದನ-ಕರುಗಳ, ಆಳು-ಹೋಳುಗಳ, ಶೆಟ್ಟಿ-ಸಾವುಕಾರರ ಆನಂದಕ್ಕೆ ಕೊರತೆಯೇ? ಹುಟ್ಟಿದ ಹನ್ನೆರಡನೇ ದಿನಕ್ಕೂ, ಸತ್ತ ಹನ್ನೆರಡನೇ ದಿನಕ್ಕೂ ಏಕೋಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಹೋಳಿಗೆ ತುಪ್ಪದಿಂದ ಕೈ ತೊಳಕೊಳ್ಳುವ ಹಾರುವರ ಜಿಲ್ಲಾಟವಂತೂ ಆಗ ಹೇಳಲಾಸಲ್ಲ! ಕಳೆದ ವರ್ಷದ ಇನ್‌ಫ್ಲುಯೆನ್ಷಿಯಾ ಬೀನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸತ್ತ ಜನರ ವರ್ಷಾಂತಿಕಗಳು ಸಮೀಪಿಸಿದ್ದರಿಂದಂತೂ ವೈದಿಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಕೋಲಾಹಲಕ್ಕೆ ಆಳತೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ!!

ಇಂಥೀ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಮೊಡಣಗಡಿಯ ಹಾರುವರ ಒಬ್ಬ ಚಲುವ ಹುಡುಗನು ನಮ್ಮೂರಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನ ವಯಸ್ಸು ೨೦ರ ಒಳ-ಹೊರಗಿರ

ಬಹುದು. ಆತನ ಮೈಬಣ್ಣವು ಶುದ್ಧ ಬಂಗಾರದಂತಿತ್ತು. ಮುಖಮಂಡಲವು ಅಷ್ಟು ತೇಜಸ್ವಿಯಾಗಿರದಿದ್ದರೂ ವೇದಾಹಕವಾಗಿದ್ದಿತು. ಜಟ್ಟಿಗಳಂತೆ ಅವನ ಮೈ-ಕೈಗಳು ಹುರಿಕಟ್ಟಿನವಾಗಿ ತೋರದಿದ್ದರೂ ಅಶಕ್ತ ಇಲ್ಲವೆ ಕಂಗೆಟ್ಟವರಂತೆ ಅವನ ಅವಯವಗಳಿರಲಿಲ್ಲ; ಅವು ಅವನ ದೇಹಯುಷ್ಮಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿದ್ದವು. ಆತನು ಮೈಸೂರ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಚನ್ನಾಗಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಅವನ ಮಾತೃಭಾಷೆಯು ಅದಲ್ಲವೆಂಬುದು ಚಾಣಾಕ್ಷರಾದವರಿಗೆ ಬಹು ಶ್ರಮದಿಂದ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತಿತ್ತಲ್ಲದೆ, ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಅವನ ಮಾತಿನ ಮೆಟ್ಟು ತಿಳಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಬಂದವನೇ ನಮ್ಮೂರ.....ರಲ್ಲಿ ಇಳಕೊಂಡನು. ನಮ್ಮೂರು ದೊಡ್ಡದಲ್ಲ; ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಗ್ರಾಮವು. ಆದರೂ ಇಲ್ಲಿ ವೈದಿಕರು, ಲೌಕಿಕರು, ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕರು, ಭಟ್ಟಂಭಟ್ಟರು, ನೆಟ್ಟಿ-ಸಾವುಕಾರ, ಅಂಗಡಿಕಾರ, ನೇಕಾರ, ಬಣಗಾರ, ಒಡಿಗೇರ, ಕಮ್ಮಾರ ಮುಂತಾದ ಹದಿನೆಂಟು ಕಸಬಿನವರು ಇದ್ದು ಒಳ್ಳೇ ಒಗರಿಯಿಂದ ಬಾಳುವೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಕಾರದ ಹಾಗು ಎಲ್ಲ ತರಗತಿಯ ಜನರಿದ್ದದರಿಂದ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ವಿದ್ಯಾವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕೂ ಅನುಕೂಲವಿತ್ತು. ಈಗಿನಂತಹ ಪ್ರಾಜ್ಞಪಾಠಶಾಲೆ, ಹಾಯಸಕ್ಕುಲು, ಕಾಲೇಜುಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ರದ್ದಿರದಿದ್ದರೂ ವೈದಿಕವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಬಹುಶಃ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವೈದಿಕನ ಮನೆಯಲ್ಲೂ ಇದ್ದಿತು. ಊರಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮರಾಠೀ ಊದುಗಳಶಾಲೆಗಳೂ, ೨-೪ ಇಯತ್ತೆಯ ವರೆಗಿನ ಖಾಸಗೀ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಯೂ ಇದ್ದಿತ್ತಲ್ಲದೆ, ವ್ಯಾಪಾರ-ಉದ್ಯಮಿಗಳನ್ನೂ ಬಡಿಗೆ-ಕಮ್ಮಾರಿಗರ ಕಸಬುಗಳನ್ನೂ ಕಲಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಬಹು ದೂರದ ಹುಡುಗರು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಪ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥರು ಸಧನರೂ ಸುತೀಲರೂ ಆಗಿದ್ದರಲ್ಲದೆ, ಅವರು ಒಳ್ಳೇ ವಿದ್ಯಾವ್ಯಾಸಂಗಿಗಳಾದುದರಿಂದ ವೈದಿಕ ಮತ್ತು ಲೌಕಿಕವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಓದುವ ಪರಸ್ಥಳದ ಬಡಹುಡುಗರಿಗೆ ಊಟ-ಉಡಿಗೆಗಳ ಅನುಕೂಲತೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂತೇ ಅವರಲ್ಲಿ ಹಲಕೆಲವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಉಂಡುಟ್ಟು ಇದ್ದು, ಕೆಲವರು ನಮ್ಮೂರ ವೈದಿಕರಲ್ಲಿ ಯಾಜ್ಞಿಕ-ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ಓದುತ್ತಿದ್ದರು; ಕೆಲವರು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು; ಬೇರೆ ಹಲವರು ಕನ್ನಡ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದರು. ಪ್ರಾಹ್ಮಣರಂತೆ ನಮ್ಮೂರ ಪ್ರಾಹ್ಮಣೇಶ್ವರರಲ್ಲಿಯೂ, ಧರ್ಮಾತ್ಮರಿಗೂ ವಿದ್ಯಾವ್ಯಾಸಂಗಿಗಳಿಗೂ ಕೊರತೆಯಿರಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ, ಅವರಲ್ಲಾದರೂ ಹಲಕೆಲವು ಪರಸ್ಥಳದ ಬಡವೋರರು ಬಂದಿದ್ದು, ನಮ್ಮೂರ ಶಾಲೆಗಳ ಗೌರವವೃದ್ಧಿಗೆ ಕಾರಣರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಇರಲಿ.

ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಆ ಮೂಡಣಗಡಿಯ ಪೋರನು + + + + ರ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ನಾಲ್ಕುದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಅವನೊಳ್ಳೇ ಮಾತಿನ ಮಲ್ಲನೆಂದು ಅವನ ಸರಜೋಡಿಯ ಹುಡುಗರು ಆಡಿಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅವನ ಬುದ್ಧ-ಚಾತುರ್ಯ-ಆಡಂಬರಗಳಿಗೆ ನಮೂರ ವೃದ್ಧರು ಸಹ ತಲೆದೂಗುತ್ತಿದ್ದರು! “ತಾನು ಬೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲನುಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಇಂಟರಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದೆ ನೆಂ”ದು ಅವನು ಕೆಲವು ಸದ್ಗುಣಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿದರೆ, ಕಲ್ಪತ್ರಯೋಗಿನ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಯುನಿವರ್ಸಿಟಿಯ ಬಿ ಎ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕಟ್ಟಿರುವೆನೆಂದು ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಅವನು ಒಳ್ಳೇ ಚತುರನಾದುದರಿಂದ, ತನ್ನ ಗುಟ್ಟು ಹೆರಸಿಗೆ ತಿಳಿಯದ ಹಾಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. “ಇಷ್ಟು ಓದಿದ ನೀನು ನಮೂರಲ್ಲಿ ಏನು ಕಲಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ?” ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದರೆ, ನಾನು ಈ ಊರ.....ರ ಬಳಿಗೆ ಕೆಲ ದಿನ ಸಂಸ್ಕೃತ ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಅವರು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೇ ಗಟ್ಟಿ ಗರೆಂದು ನಾನು ಬೊಂಬೆಯಲ್ಲೇ ಕೇಳಿದ್ದೆನು. ಹೇಗೂ ಈ ಟರ್ಮಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಇತರ ಅಭ್ಯಾಸವೆಲ್ಲ ಚನ್ನಾಗಿ ಆಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನಷ್ಟು ನೋಡಿಕೊಂಡರೆ ತೀರಿತೆಂದು ಒಪ್ಪರೆದುರಿಗೆ ಕೊಚ್ಚಿದರೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರೆದುರಿಗೆ ನನ್ನ ಇತರ ವಿಷಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ನೆಟ್ಟಗಾಗಿವೆ; ಆದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ ಭಾಷಾವಿಷಯವು ತುಸ ಮಂದವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಊರ.....ರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಲುವಾಗಿ ಬಂದಿರುತ್ತೇನೆಂದು ಸಾರುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅವನು ನಮೂರ + + + + ರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದನೆಂದು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದೆಯಷ್ಟೆ? ಅವರ ಮನೆಯ ಜನರು ಸದ್ಭಾವನೆಗಳೂ, ಸುಶೀಲರೂ ಆಗಿದ್ದರು. ವಾಚಕರೇ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸ್ವಭಾವದ ಬಗ್ಗೆ ಕಂಡಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಚಲೋ-ಕೆಡಕೆಂದು ತಮ್ಮ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಹೇಳಿ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಗುಣಪರಿಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಬಹುದು; ಆದರೆ ಯಾವನೊಬ್ಬನ ತೀಲದ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಒಬ್ಬನು ಮತ್ತೊಬ್ಬನಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೆ? ಮೊದಲನೇ ಬಾಬೇರಾಯನು ಮಹಾ ಪರಾಕ್ರಮಿಯೂ, ಕಷ್ಟಾಳುವೂ, ದಿನಾಲು ತಪ್ಪದೆ ಸಾವಿರ ಸೂರ್ಯವಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಹಾಕುತ್ತ ದೇವ-ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನೂ ಆಗಿದ್ದನು. ಆತನು ಸ್ವಾಮೀಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಕಷ್ಟ-ನಷ್ಟಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿ, - ಮರಾಟರ ರಾಜ್ಯವಿಸ್ತಾರ ಮಾಡಿದನು; ಆದರೆ ಇಂಥ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಮತ್ತು ಪೂಜ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ‘ಮಸ್ತಾನಿ’ ಎಂಬ ಯವನ ಯುವತಿಯ ಪ್ರೇಮಕಟಾಕ್ಷಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗಿ

ಅಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಶೀಲಭ್ರಷ್ಟವಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲವೆ? ಇಂಥ ಎಷ್ಟೋ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಚೀನ ಹಾಗೂ ಆರ್ವಾಚೀನ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಅಷ್ಟು ದೂರವೇಕೆ? ಈಗಲೂ ಮನೆಮನೆಗೂ ಇದರ ಅನುಭವವನ್ನು ಹೊಂದಬಹುದು. ಇದರಂತೆಯೇ ನಮ್ಮೂರ..... ರ ಮನೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಇದ್ದಿತು.

ತಿತಿಕಂಠನು ಬಂದನಂತರ ಕೆಲ ದಿನ ಅದನ್ನು-ಇದನ್ನು ಎಂದು ಓದುವ ನೆನಪು ಮಾಡಿದನು. ಅವನು ಸ್ವಭಾವತಃ ವಿದ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಮಂದನು; ಆದರೆ ತೋರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಮಹಾವಿದ್ವಾಂಸನಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಕೆಲ ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಅವನು ವ್ಯಾಸಂಗವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ತಾನಿರುತ್ತಿದ್ದ ಮನೆಯ ಹುಡುಗೆಯರಿಗೆ ಓದು ಕಲಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅವನಿದ್ದ ಮನೆಯ ಹೆಂಗಸರು ನಮ್ಮೂರ ಎಲ್ಲ ಹೆಂಗಸರಿಗಿಂತ ವಿದ್ಯಾವಂತರು. ಹಾಡುವದು-ಬಾರಿಸುವದು, ಲೌಕಿಕ-ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಚರ್ಚಿಸುವದು ಮುಂತಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಅಂತಿಂಥ ಗಂಡಸರ ಮುಖಭಂಗ ಮಾಡದೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬ ಪ್ರಾಥಮಿಕವಾಸಿನಿಯರೂ, ಒಬ್ಬಿಬ್ಬ ಪ್ರಾಯದ-ಲಗ್ನವಾದ-ಯುವತಿಯರೂ, ಎರಡು ಮೂರು ಜನ ಲಗ್ನಕ್ಕೆ ತಕ್ಕವರಾದ ಕುಮಾರಿಕೆಯರೂ ಇದ್ದರು. ಆ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನರೊಬ್ಬರು ವೃದ್ಧರು; ಅ-ಅ ವರ್ಷದ ಒಬ್ಬ ಬಾಲಕನು; ಹಾಗೂ ಲಗ್ನವಾದ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿಯೂ ಒಬ್ಬಳ ಗಂಡನಾದ ೩೦-೪೫ ವರ್ಷದ ಒಬ್ಬ ಗಂಡನು, ಇಷ್ಟೇ ಜನ ಪುರುಷರಿದ್ದರು.

ಮನೆಯ ಯಜಮಾನರು ಪ್ರಾಥಮಿಕವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ಗೌರವಾನ್ವಿತರೂ, ಬುದ್ಧಿವಂತರೂ ಆಗಿದ್ದರು; ಆದರೆ ಈ ಇಳಿವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅವರ ಉತ್ಸಾಹಭಂಗವಾಗಿ ಮನೆತನದ ಇಲ್ಲವೆ ಇತರ ಯಾವ ಉಸಾಬರಿಯನ್ನೂ ಮಾಡದೆ, 'ಹರಿ-ಹರಿ' ಎನ್ನುತ್ತ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ನಡುಹರೆಯದ ಆ ಗಂಡನು ಮೇಷಪಾತ್ರವಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಗಂಡನೆಂಬ ಹೆಸರಿಗೆ ತಕ್ಕವನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಂಟು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗನಂತೂ ಪೋರನೇ. ಹೀಗೆ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮೂವರು ಗಂಡಸರಿದ್ದರೂ, ಅವರ ವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆತನದ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಆ ಹೆಂಗಸರೇ ಒಳ್ಳೆ ಒಗರಿಂದ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದು ಅವರ ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಬಗೆಯಿಂದ ಉಚಿತವೂ ಭೂಷಣವೂ ಆಗಿದ್ದರೂ, ಅದರಿಂದ ಬರಬರುತ್ತ ಆ ಹೆಂಗಸರ ಸದ್ವರ್ತನಕ್ಕೆ ಕುಂದು ತರಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಆ ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಹಿರಿಯಳಾದವಳು ಒಳ್ಳೆ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿನ ಸ್ವಭಾವದವಳಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಪುಷ್ಪ-ಪುಳುಕುಗಳು ತಡೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ವೊದವೊದಲು ಅವಳ

ಅನುಕರಣವನ್ನು ಉಳಿದ ಎಲ್ಲ ಮಹಿಳೆಯರೂ ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯಾಗಲಿ, ಹೇಗೆಯೇ ಆಗಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮನುಷ್ಯನ ಸದ್ಗುಣವೃದ್ಧಿಗೆ ಅವನ ದೇಹದ ಆರೋಗ್ಯವು ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗದೆ ಯಾವುದೊಂದು ಇಲ್ಲವೆ ಹಲವು ಆನಯವಗಳು ವ್ಯಾಧಿಗ್ರಸ್ತವಾಗಿ ಇಲ್ಲವೆ ಇತರ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ದೇಹದ ಆಟವು ಸರಿಯಾಗಿ ಸಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ದೇಹದ ಆಟವೇ-ನಿತ್ಯ ವ್ಯವಹಾರವೇ ಚನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯದ ಬಳಿಕ ಅವನ ಮಾನಸಿಕ ತಂತ್ರವು ಸುರಳೀತವಾಗಿ ನಡೆಯುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ? ದೇಹ ಮನಸ್ಸುಗಳು ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ನಡೆಯದ ಬಳಿಕ ಆ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಗುಣಗಳು ನೆಲಿಸುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ? ಪರಾವಲೋಕನದಿಂದ ಒಂದುವೇಳೆ ಅವು ಅವನಲ್ಲಿ ತಲೆದೋರಿದರೂ, ಮೇಲಿನ ಕಾರಣದ ಮೂಲಕ ಅವುಗಳೆಂದೂ ಆಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಲಾರವು. ಇದೇ ತತ್ವವು ನಮ್ಮ ಆ.....ಮನೆಯ ಹೆಂಗಸರ ಸದ್ವರ್ತನೆಗೆ ಅನ್ವಯಿಸುವದು. ಆ ಮನೆಯ ಹೆಂಗಸರು ಬುದ್ಧಿವಂತರೂ, ಕರ್ತವ್ಯತತ್ಪರರೂ ಆಗಿದ್ದರೂ ಈ ಪ್ರಪಂಚವೆಂಬ ಚಕ್ರದಿಯ ಒಂದು ಗಾಲಿಯು-ಪುರುಷವರ್ಗವು-ತೀರ ಅಪ್ರಯೋಜಕವಾದ್ದರಿಂದ ಆ ತಕಟವು ಬರಬರುತ್ತ ಸರಿಯಾಗಿ ಸಾಗದಾಯಿತು. ಸ್ತ್ರೀಯು ಎಷ್ಟು ಕಟುನಿಟ್ಟಿನವಳಾದರೂ ತನ್ನ ಪುರುಷನ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಈ ಭವಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಅವಳು ತನ್ನ ನಾವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಸಾಗಿಸಲಾರಳು. ನಮ್ಮ ಆ.....ಮನೆಯ ಯಜಮಾನತಿಗಾದರೂ ಹೀಗೆಯೇ ಆಗಿ, ಅವಳ ಸದ್ವರ್ತನದ ವರ್ಚಸ್ಸಿನ ಪರಿಣಾಮವು ಅವಳ ಮನೆಯ ತರುಣ ಹೆಂಗಸರ ಮೇಲೆ ಆಗದಾಯಿತು. ಬರಬರುತ್ತ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಅವಳ ಮಾತು ಕೇಳದಾಗಿ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ವರ್ತಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಆ ಹಿರಿಯಳು ಎಷ್ಟು ನಿಷ್ಕರಳಾದರೂ ತನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ವರ್ತನದ ಬಗ್ಗೆ ನೈಷ್ಠೂರ್ಯವನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಮುಚ್ಚು ಮರೆಯ ಆವರಣವನ್ನು ಹಾಕ ಹತ್ತಿದಳು. ಹೀಗಾಗಿ ಆ ಮನೆಯ ಹೆಂಗಸರ ಬಗ್ಗೆ ನೆರೆಹೊರೆಯವರು ಕುಚುಕುಚು ಎಂದು ಕಿವಿ ಕಚ್ಚಾಡಹತ್ತಿದರು.

ಶಿಶಿಕಂಠನು ಆ ಹುಡುಗೆಯರಿಗೆ ವೊದವೊದಲು ಕನ್ನಡ ಓದ ಹೇಳ ಹತ್ತಿದನು. ಅವರು ಈ ವೊದಲು ೩-೪ ಕ್ಲಾಸುಗಳ ವರೆಗೆ ಕನ್ನಡ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ್ದರಲ್ಲದೆ, ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ದಿನಾಲು ಓದುವದು ಬರೆಯುವದು ಇದೇ ವ್ಯಾಸಂಗದಲ್ಲಿ ಕಾಲಹರಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರಾದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಜ್ಞಾನವು ಅವರ ವಯಸ್ಸಿನ ಮಾನದಿಂದ ಚನ್ನಾಗಿ ಆಗಿತ್ತು. ವಾರೆರಡು ವಾರಗಳಲ್ಲೇ ತಾನು ಇವರಿಗಿಂತ ಈ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಜ್ಞನೆಂಬದು ಹೊಳೆಯಲು,

ಕೂಡಲೆ ಶಿತಿಕಂಠನು ಆ ಹುಡುಗೆಯರಿಗೂ ಮನೆಯ ಹಿರಿಯಳಿಗೂ ಏನೇನೋ ಪ್ರಾಥಿ ಹೇಳಿ, ಅವರಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಕಲಿಸಲು ಪಕ್ರಮಿಸಿದನು. ಸಂಸ್ಕೃತವು ಆ ಹುಡುಗೆಯರಿಗೆ ಬಾರದಿದ್ದರೂ ಆ ಮನೆಯ ಹಿರಿಯಳು ತನ್ನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯೆ ಯಲ್ಲಿ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಆದರಿಂದ ಶಿತಿಕಂಠನು ಸಂಸ್ಕೃತ ವನ್ನು ಅವಳೆದುರಿಗೆ ಆ ಹುಡುಗೆಯರಿಗೆ ಕಲಿಸಲಸಮರ್ಥನಾದನು. ತದನಂತರ ಆತನು ಅವರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಹೇಳಿಕೊಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅವನು ಯಾವ ಭಾಷೆ ಯನ್ನೂ, ಯಾವ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನೂ, ಸುಸಂಗತವಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ ರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಅವನ ಆಟವೇ ನಿಂತು ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೂ ಉಳಿದ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳಿಗಿಂತ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಆ ಹುಡುಗೆಯರಿಗೆ ಜೋರಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಡತಕ್ಕದ್ದನು.

ಆ ಮನೆಯ ಹೆಣ್ಣು ಹುಡುಗೆಯರಲ್ಲಿ ೨-೩ ಜನ ಕುಮಾರಿಕೆಯರಿದ್ದರಷ್ಟೆ? ಅವರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ದೊಡ್ಡ ಕನ್ನಿಕೆಯು ೧೪ ವರ್ಷ ಎಂದಿರುವಳಾಗಿ ಉಪವರ ಳಾಗಿದ್ದಳು. ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನಂತೂ ಲಗ್ನಮುಂತಾದ್ದರ ಗೊಡವೆಗೆ ಹೋಗುವಂತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮೇಷಪಾತ್ರದಂತಿದ್ದ ಆ ನಡುಹರೆಯದ ಗಂಡಸು- ಕೇವಲ ನಾಮಮಾತ್ರ ಗಂಡನೇ ಆಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿಯೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯೂ ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ಗೌರವವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರಿಂದ ಈ ಲಗ್ನ-ವರಾನ್ವೇಷಣದಂಥ ಜವಾಬುದಾರಿಯು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಅವನು, ಕೇವಲ ಆಯೋಗ್ಯನಾಗಿದ್ದನು. ಹುಡುಗನಂತೂ ಹುಡುಗನೇ! ಹೀಗಾಗಿ ಆ ಉಪವರ ಕನ್ಯೆಗೆ ವರನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಲಗ್ನ ನಿಶ್ಚಯಿಸುವ ಕೆಲಸದ ಭಾರವು ಆ ಮನೆಯ ಹಿರಿಯಳ ಮೇಲೆಯೇ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಆ ಹಿರಿಯಳು ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹಿರಿಯಳಾದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಆಕೆಯ ಬೆಳಕೆಷ್ಟು ಬೀಳಬೇಕು? ಇನ್ನೆಲ್ಲ ತೊಂದರೆಗಳ ಮೂಲಕ ಆಹುಡುಗೆಯ ಲಗ್ನವು ಈಗಿರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಮುಂದೆ ಮುಂದೆಯೇ ಬೀಳುತ್ತ ನಡೆದಿತ್ತು.

ಶಿತಿಕಂಠನು ಅವರ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಕೆಲವಿನಗಳ ವರೆಗೆ ತನ್ನ ಮನೆತನದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವರ ಮನೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಲಗ್ನ ವಾಗದ ಅವರ ಕುಮಾರಿಕೆಯರು ಮುಂತಾದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಅವನು ತನ್ನ ಮನೆತನದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ನಾನು ಬೆಂಗಳೂರ ಕಡೆಯ.....ಊರ ಜಹಗೀರದಾರರ ಮಗನು. ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಜಹಗೀರಿನಿಂದ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ೧೦-೮ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಉತ್ಪನ್ನವು ಬರು ತ್ತಿದೆ. ನನಗೆ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಒಬ್ಬಳೇ ಒಬ್ಬಳಾಗಿರುವ ತಂಗಿ ಯನ್ನು.....ಊರ ಇನಾಮದಾರರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಕಳೆದ ವರ್ಷವೇ ಲಗ್ನ

ಮಾಡಿರುವರು. ನಮ್ಮ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳು ನಮ್ಮೂರಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು, ನಮ್ಮ ಜಹಗೀರನ ಉಪಭೋಗ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಇನ್ನೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೇನೆಯಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಮನೆತನದ ಚಿಂತೆಯು ನನಗಾವ ಬಗೆಯಿಂದಲೂ ಇಲ್ಲವೆಂದೂ, ಆಯ್. ಸಿ. ಎಸ್. ಪರೀಕ್ಷೆಯ ವರೆಗೆ ನಾನು ಓದತಕ್ಕವನಿದ್ದು, ನನ್ನ ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳಾದರೂ ಅದಕ್ಕಭಿಮತಗಳಾಗಿರುವರೆಂತಲೂ ಹೇಳಿದನು. ಅವನು ಆ ಮನೆ ಹೊಕ್ಕಾಗಿನಿಂದಲೂ ಆ ಮನೆಯವರ ಶಾಖೆಯವನೆಂತಲೇ ತಿಳಿಸಿದ್ದನು. ಶಿಶಿಕಂಠನ ಬುದ್ಧಿಚಾತುರ್ಯ, ವಿದ್ವತ್ತೆ, ಮನೆತನದ ಸ್ಥಿತಿ, ರೂಪ, ವಯಸ್ಸು, ಮಿಷ್ಠಭಾಷಣ, ವಿಧೇಯತ್ವದ ನಡತೆ ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಂಡು, ಅದಾವ ಹೆಣ್ಣಿನ ತಾಯಿಗೆ ಇವನು ತನಗೆ ಅಳಿಯನಾಗಬೇಕೆಂದು ಅನಿಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ? ಅವನಿದ್ದ ಆ ಮನೆಯ ಹಿರಿಯಳಂತೂ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವರನನ್ನು ಹುಡುಕುವವರು ಕೂಡ ಗತಿಯಿಲ್ಲದಾಗಿರಲು, ಇಂಥ ದಿವ್ಯ ವರನು ತಾನಾಗಿ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದಿರಲು, ಇವನು ತನಗೆ ಅಳಿಯನಾಗಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ್ದರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನು?

ಪರಾಸ್ಪೇಷಣ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಆ ಹಿರಿಯಳು ನಮ್ಮ ಶಿಶಿಕಂಠನೊಡನೆ ಒಂದೆರಡು ಸಾರೆ ಮಾತೆತ್ತಲಿಕ್ಕೂ ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಆತನ ಹೆಸರಿಗೆ “ಮಗೂ, ಶಿಶಿಕಂಠ, ನಾವು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ ಕನ್ಯೆಯು ನಿನಗೆ ಸಮ್ಮತವಿಲ್ಲೆಂಬುದನ್ನು ನಿನ್ನ ಮಿತ್ರರ ಮುಖಾಂತರ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದೆವು. ಅದೇ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ವರಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾವೇನೂ ನಿನಗೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುವದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಕುಲ-ಶೀಲಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕವಳಾದ ಆದರೆ, ಕೇವಲ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಪ್ಪಬಹುದಾದ ಕನ್ಯೆಯನ್ನೇ ಆರಿಸಿ ನಮಗೆ ಬರೆ. ಕೂಡಲೆ ನಾವು ಬಂದು ಲಗ್ನ ನಿಶ್ಚಯಮಾಡುವೆವು ನಮಗೆ ಒಬ್ಬನೇ ಮಗನಾದ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ನಡೆಯುವ ಅಜ್ಞೆಯಾಗಲಿ, ಹಟವಾಗಲಿ ನಮ್ಮದಿಲ್ಲೆಂಬುದನ್ನು ನಿನಗೆ ಪತ್ರಬರೆದು ತಿಳಿಸುವ ಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲ. ನೀನು ಅಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಎಷ್ಟು ದಿವಸಗಳ ವರೆಗೆ ಇರುತ್ತೀಯೆ? ಬಿಡಂಬೈ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಡುವುದಾದರೆ ಕಲ್ಯಾಣ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ತೆರಳು. ಖರ್ಚಿಗೆ ಬೇಕಾದರೆ ಬರೆ, ಜೆಕ್ಕು ಕಳಿಸುವೆವು.” ಎಂಬ ಸಂಗತಿಯ ಒಂದೆರಡು ಕಾರ್ಡುಗಳು ಬಂದಿದ್ದವು. ಆ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ತಾನಾಗಿ ಅಪರಿಗೇನೂ ಓದಿ ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲ, ಇಲ್ಲವೆ ತೋರಿಸಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಅವನು ಅವುಗಳನ್ನು ಆ ಹುಡುಗೆಯರ ನಿತ್ಯ ಪಾಠದ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಯಾವುದೊಂದು ಪಾನಿನಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಪುರುಷರವಾಗಿ ನೇರಿಸಿಡುತ್ತಿದ್ದನು ಮಾತ್ರ. ಆ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ಆ ಉಪವರ ಕನ್ಯೆಯು ಓದಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಅವನ ಮನೋಗತದಂತೆ ಅವಳು ಸಹಜವಾಗಿ ಓದಿ ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಅಕ್ಕನಿಗೆ ತೋರಿಸಬೇಕು; ಅಕ್ಕನು ಅಮ್ಮನಿಗೆ ತೋರಿಸ

ಬೇಕು. ಹೀಗೆ ನಮ್ಮ ಶಿತಿಕಂಠನ ಆ ಪತ್ರಗಳ ಸುದ್ದಿಯು ತಾನಾಗಿಯೇ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು.

ಶಿತಿಕಂಠನು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಬಂದದ್ದು ಪಕ್ಷನಾಸ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ; ಆದರೆ ಅವನ ಕೌಶಲ್ಯದಿಂದಲೋ, ಅಥವಾ ದೈವೀಸಂಕಲ್ಪದಿಂದಲೋ ಇಲ್ಲವೆ ಆ ಮನೆಯ ಹೆಂಗಸರ ಆತುರತೆಯಿಂದಲೋ ಆ ಆಪಂಚಿತನ ಪ್ರಸ್ಥವು ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಹು ತೀವ್ರ ಅಂದರೆ ಒಂದು-ಒಂದೊಂದು ತಿಂಗಳಲ್ಲೇ ಬೆಳೆಯಿತು. ಅವನು ಆ ಮನೆಯವರ ಕೊರಳೆಡೆಯ ತಾಯಿತವಾದನು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಷಯ ದಲ್ಲೂ ಶಿತಿಕಂಠನ ಅಧಿಪತ್ಯವನ್ನು ಆ ಮನೆಯವರು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆತನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಪಾಠಪ್ರವಚನಗಳಂತೂ ಹಗಲು-ರಾತ್ರಿ ಎಡಬಿಡದೆ ನಡೆ ದವು. ಆ ಹುಡುಗೆಯರ ಹುಟ್ಟು ಬುದ್ಧಿವಂತೆಯೆಕೂ. ಆದರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮೊಡನೆ ಉಂಡುಟ್ಟು ಕೂಡಿದ್ದವನ ಸಹವಾಸದಲ್ಲಿ ಅವರ ಅಭ್ಯಾಸವು ನಡೆಯ ಹತ್ತಿದ ಬಳಿಕ ಕೇಳುವದೇನು? ನವರಾತ್ರಿ ಮುಗಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನು ಅವರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವ್ರತೆಯಮರದೊಳಗಿನ, “ಕ್ಯಾಟ್, ಡಾಗ್, ನಾಟ, ಗೋಟ್” ಮುಂತಾದ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿದನು. ನವರಾತ್ರಿಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀನಿ ವಾಸನ ಕಲ್ಯಾಣವಾದ ಕೂಡಲೆ ನಮ್ಮ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವರ್ಗವು ತಮ್ಮ ವಧೂವರರ ಮಂಗಲ ಕಾರ್ಯಗಳ ಆಲೋಚನೆಗೊಳಗಾದರು. ಇದೇ ರಿವಾಜೆಗನುಸರಿಸಿ ಆ ಮನೆಯ ಹಿರಿಯಳೂ ತನ್ನ ಉದವರ ಕನ್ನೆಗಾಗಿ ವರಾನ್ಲೇಷಣದ ಕಾರ್ಯ ವನ್ನು ಚಟುವಟಿಕೆಯಿಂದ ನಡೆಸಿದಳು.

ಕೆಲ ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಅತ್ತ, ಇತ್ತ, ಪತ್ತ, ಬರೆಯಿಸುವ ಇಲ್ಲವೆ ತಮ್ಮ ಆಪ್ತೇಷ್ಟರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಸಾಗಿದವು. ಆ ಪತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಈಜೆಗೆ ನಮ್ಮ ಶಿತಿಕಂಠನೇ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಯಶದೊಂದಿ ಯಿಲ್ಲ. ಕೆಲಕೆಲವು ಖಾತ್ರಿಯ ಜನರ ಕಡೆಯಿಂದ ಉತ್ತರ ಕೂಡ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಶಿತಿಕಂಠನು ಆ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಟಿಪ್ಪಾಲಿಸ ವೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಚಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದನೋ, ಇಲ್ಲವೆ ಮುನಿಸಿವಾಲಿಟೆನು ಕಚರಾ ವೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಚಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದನೋ? ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ವಾಚಕರಂತೆ ನಮಗೂ ಸಂಶಯ ಬರುತ್ತಿದೆ! ಹೀಗೆ ಪತ್ರ ಮುಖಾಂತರದ ಪ್ರಯತ್ನವು ಅಶ್ರೀಜಮಾಸದ ಕೊನೆಯ ವರೆಗೂ ನಡೆಯಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶಿತಿಕಂಠನ ಹೆಸರಿಗೆ ಅವನ ತಂದೆಯ ಕಡೆಯಿಂದ ಮೇಲೆ ಬರೆದ ೨-೩ ಪತ್ರಗಳು ಬಂದವು. ಅವನೆಲ್ಲ ಯಥಾಕ್ರಮದಂತೆ ಆ ಮನೆಯ ಎಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳೂ ಮನಸ್ಸುಗೊಟ್ಟು ಓದಿದರು. ಕಡೆಗೆ ಬೇರೆ ವರನನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವದಕ್ಕಿಂತ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಈ ಜಹಾಗೀರದಾರರ ಮಗನಿಗೇ

ತಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡದೇಕೆಂದು ಆ ಮನೆಯ ಹೆಂಗಳೆಯರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ
 ಳಗೆ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಶಿತಿಕಂಠನಿಗೆ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಸ್ವಪ್ನವಾಗಿ
 ಕೇಳಿದರು. “ನಾನೀಗಲೆ ಲಗ್ನವಾಗುವದಿಲ್ಲೆ” ಎಂದು ಆತನು ವೊದಲು ಹೇಳಿ
 ದನು. ತನ್ನ ಮನೋಗತವು ಈಡೇರುವ ಈ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು
 ಜಗ್ಗಿ ಹಿಡಿಯುವದು ತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲವೆಂದು ಬಗೆದು, “ಇಲ್ಲಿ ನಾನಿರುವ ಮನೆ
 ಯಲ್ಲಿ ಸ ತೀಲ ಹಾಗೂ ಮನೋಹರ ಕನ್ಯೆಯಿರುವಳು. ಅವಳು ವಯಸ್ಸಿ
 ನಿಂದಲೂ, ಗ.ಣ, ರೂಪ, ತೀಲ, ವಿದ್ಯೆ ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯಿಂದಲೂ
 ನನಗೆ ತಕ್ಕವಳಾಗಿರುವಳೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ; ಆದರೆ ಅವರು ನಮ್ಮ
 ಮನೆತನಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಸಧನ ಸ್ಥಿತಿಯವೆರಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ನೀವು ನನಗಾಗಿ ಆ
 ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಲಗ್ನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾದರೆ ಮಾತ್ರ, ನಾನೀ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಲಗ್ನ
 ವಾಗುವೆನು; ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ವಾರದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮಿಂದ ಅನುಕೂಲ
 ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಪತ್ರವು ಒಂದರೆ ಮಾತ್ರ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಮುಂದೆ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗು
 ವೆನು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇದೇ ಪತ್ರವಿಂದಲೇ ನನ್ನ ನಿಮ್ಮ ಕೊನೆಯ ದೃಷ್ಟಾ
 ದೃಷ್ಟವು’ ಎಂದು ಸಂಗತಿಯ ಒಂದು ಕಾರ್ಡನ್ನು ಬರೆದು, ಅದನ್ನು ಆ ಹುಡು
 ಗರ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಎಂದಿನಂತೆ ಇಟ್ಟನು. ಮರುದಿನ ಸಂಜೆಯೊಳಗಾಗಿ ಆ
 ಪತ್ರದ ಸಂಗತಿಯು ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ ಹರಡಿತು; ಆದರೆ ಮುಂದೆ ಕೆಲ
 ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಅವರು ಆ ಪತ್ರವನ್ನು ಪುನಃ ಓದದೇಕೆಂದು ನೋಡಲು, ಅದು
 ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಆ ಪತ್ರದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅವರು ಅವನಿಗೆ
 ಬಾಯಿಬಿಚ್ಚಿ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಅಂದಿನಿಂದ ಅವರು ಹಿಗ್ಗಿದ ಮನಸ್ಸಿನ
 ವರಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆದರಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಅವನು ಮೂಡಣಗಡೆಯವನಾದುದರಿಂದ ಅಭ್ಯಂಗಸ್ನಾನದ ಆಡಂಬ
 ರವು ಅವನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಿತು. ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಅವನು ಆ ಮನೆಯ
 ವರ ಸಹಾಯಪಡೆಯದೆ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಆ ಕರ್ಮವನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳು
 ತ್ತಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅವನ ಆ ಅಭ್ಯಂಗದ ಸಿದ್ಧತೆಗಾಗಿ ಮನೆಯ
 ಹಿರಿಯಳನ್ನು ವೊದಲು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆ ಉಪವರ ಕನ್ಯೆಯವರೆಗೆ ಎಲ್ಲರೂ
 ತಪ್ಪರರಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಬರಬರುತ್ತ ಶಿತಿಕಂಠನ ಪಿತ್ತವು ತಲೆಗೇರಿದ್ದರಿಂದಲೂ,
 ಇಲ್ಲವೆ ಆ ತರುಣಿಯರು ಉನ್ನಾದರಾದ್ದರಿಂದಲೂ ಅವನ ಅಭ್ಯಂಗಸ್ನಾನವು ಹಗ
 ಲಿನ ನಾಲ್ಕು ಪ್ರಹರಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆದು ರಾತ್ರಿಯ ದ್ವಿತೀಯ ಯಾಮದ ವರೆಗೆ
 ಮನಸ್ಸು ಬಂದಾಗ ನಡೆಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಮೂಡಣಗಡೆಯವರ ಅಭ್ಯಂಗ,
 ಕ್ಷೌರಗಳನ್ನು ನೋಡುವದೊಂದು ಪ್ರಾಚೀನಕರ್ಮವೆಂದೇ ನಮ್ಮ ಉತ್ತರ

ಕರ್ನಾಟಕದವರಾದಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಾತು ಸುಳ್ಳು! ಶಿತಿಕಂಠನ ಅಭ್ಯಂಗವನ್ನು ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ನಮ್ಮೂರ ಎಷ್ಟೋ ಹುಡುಗರು ಹೊಂಚುಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕೂಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಆತನ ಕೈಪ, ಅಂಗಾಲಿನಿಂದ ನಡುನೆತ್ತಿಯ ವರೆಗೆ ಬೋರುಗಲ್ಲಿಗೆ ಒಡೆದಂತೆ ಹರಳೆಣ್ಣೆಯ ಲೇಪ, ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಹಂಚೆ ಕಾದು ಎಸರುಬರುವ ನೀರು, ಅಭ್ಯಂಗ ಸ್ನಾನಾನಂತರದ ಬೆವರು ತೆಗೆಯಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡುವ ವಿಚಿತ್ರ ಪ್ರಕಾರದ ತಯಾನ ಇವುಗಳೆಲ್ಲ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಮಕ್ಕಳುಗಳಿಗೆ ಮರ್ಕಟ ಜೇಷ್ಠಿಯ ವಿಷಯವಾಗಿದ್ದವು. ಅವನು ಹಾಗೆ ಸ್ನಾನಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾದ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಬೊಡ್ಡವರು ಅಚ್ಚರಿಪಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಏನೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದ ಕೇವಲ ಅಪರಿಚಿತ ತರುಣನಿಗೆ ಅವನ ಆ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಲೂ ನಾಲ್ಕಾರು ಜನ ತರುಣಿಯರು ಸೇರಿ ಅಭ್ಯಂಗಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸುವದು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಚರ್ಚೆಯ ವಿಷಯವಾಯಿತು. ಬೆಣ್ಣೆಯು ಎಷ್ಟು ತಂಪಾದರೂ, ಗಟ್ಟಿಯಾದರೂ ಬೆಂಕಿಯ ಸವಿಕುಪಕ್ಕೆ ಹೋದೊಡನೆ ಅದು ಹೇಗೆ ಕರಗಿ ನೀರಾಗುವದೋ, ಹಾಗೆಯೇ ತರುಣ-ತರುಣಿಯರು ಕೇವಲ ಏಕಾಂತ ಹಾಗು ರಾತ್ರಿಯ ದ್ವಿಪ್ರಹರದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಸೇರುವದರಿಂದ ಏನಾದರೂ ಅನಾಹುತವು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಆಗಲೇಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿತ್ತು. ಆದರ ನಿಜಾಂಶವನ್ನೂ, ಆ ಮನೆಯ ಹೆಂಗಸರ ಹಾಗು ಶಿತಿಕಂಠನ ಪಾಪವುಣ್ಯಾಚರಣೆಗಳ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಅವರನ್ನು ಸದಾ ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ನೋಡುತ್ತಲಿದ್ದ ವೈ. ವಾ. ಎಷ್ಟು ವೇ ಬಲ್ಲನು! ಅನ್ಯರೇನು ತಿಳಿಯಬೇಕು?

ಹೀಗೆ ಶಿತಿಕಂಠನು ಒಂದು ಆ ಮನೆಯ ಹೆಂಗಳೆಯರಲ್ಲಿ ಬೇರೊಂದಿಂದ ನಿಂದ ಆ ಮನೆಯವರು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲ ಜನರ ಆದಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಷಯವಾಗಿದ್ದರು. ಕೆಲಕೆಲವು ವಿಸ್ಪೃಹ ಸ್ವಭಾವದವರು ಅವರ ಆ ಗೊಂದಲವನ್ನು ಕೇಳಲಾರದೆ-ನೋಡಲಾರದೆ, ಆ ಮನೆಯ ಹಿರಿಯನೆದುರಿಗೆ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತೆತ್ತುತ್ತಿದ್ದರು ಸಹ; ಆದರೂ ಆ ಮನೆಯ ಹೆಂಗಸರು ಎಚ್ಚರಪಡಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಶಿತಿಕಂಠನಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಪತ್ರವು ಅಶ್ವಿಜಬಹುಳ ತ್ರಯೋದಶಿಯ ದಿವಸ ಬಂದಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಬರೆದಿತ್ತು:—

“ಮಗು, ಶಿತಿಕಂಠ! ನಿನ್ನ ಪತ್ರ ಬಂತು. ನೀನು ಅಷ್ಟೇಕೆ ರೇಗಬೇಕೋ ನಾವರೆಯೆವು. ನಾವು ನಿನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಹೊರತಾಗಿಲ್ಲ. ನೀನು ವರಿಸಬಯಸಿದ ಕನ್ನೆಯೊಡನೇ ನಿನ್ನ ಮಂಗಳಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವೆವು. ನಾವು ಇಂದೇ ಆಲ್ಲಿಗೆ ಒರತಕ್ಕವರಿದ್ದೆವು; ಆದರೆ ನಿನ್ನ ತಂಗಿ ಕಾರದೆಯು ಈಗ ಒ ತಿಂಗಳು ಬಸುರು. ಅವಳನ್ನು ಆಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತರಲು ನಮಗೇ ಸಂಕೋಚ. ಆಕೆಯನ್ನು

ಬಿಟ್ಟು ವಾವೀರ್ವರೇ ಬರುವದೂ ಸರಿ ಕಾಣದು. ಆದುದರಿಂದ ನೀನು ಈ ನಮ್ಮ ಪತ್ರವನ್ನು ಆ ಮನೆಯ ಹಿರಿಯರಿಗೆ-ಹಿರಿಯಳಿಗೆ ತೋರಿಸು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಕಸ್ಯೆಯೂ ನೀನೂ ನಾಳಿನ ಸಂಜೆಯು ರೈಲಿಗೆ ಹೊರಟು ಬನ್ನಿರಿ. ಇಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ತಂಗಿಯು ತನ್ನ ಅತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ನೋಡುವ ಹಂಬಲಪಡುವಳು. ಮಗೂ, ನಿನ್ನಂತೆ ಅವಳೂ ನಮಗೊಬ್ಬಳೇ ಮಗಳಾದುದರಿಂದ ಆಕೆಯು ಇಷ್ಟಾರ್ಥವನ್ನು ಪೂರೈಸದೇಕಲ್ಲವೆ? ನೀವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಒಂದು ಮಾರ ಕಳೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ತೀತುಲಸೀ ವಿವಾಹವಾಗುವದು. ಅದರ ಮರುದಿನವೇ ಆಂದರೆ ಇಂದಿಗೆ ೧೫ ದಿನಗಳೇ ನಿನ್ನ ಕಲ್ಯಾಣಕಾರ್ಯವನ್ನು ತೀರಿಸಿ, ನಿನ್ನನ್ನು ಬೊಂಬೈಗೆ ಕಳಿಸುವೆವು ನಿನ್ನ ಪರಿಣತ ವಧುವೂ ಹಾಗೂ ಆಕೆಯು ಕಡೆಯವರೆಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ತೆರಳಲಿ. ನಿನ್ನ ಖರ್ಚಿಗಾಗಿ ಈ ದಿನ ಈ ಪತ್ರದೊಂದಿಗೆ ೨೦೦ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಜೆಕ್ಕು ಕಳಿಸಿದೆ. ನಾವು ಕಳಿಸಿರುವ ಜೆಕ್ಕಿನ ಬ್ಯಾಂಕು ಅಲ್ಲಿ ಸವಿವಿಪದಲ್ಲಿ ಇರದಿದ್ದರೆ, ಈ ಜೆಕ್ಕನ್ನೇ ಆ ಮನೆಯವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಅವರಿಂದ ೨೦೦ರೂಪಾಯಿ ಇಲ್ಲವೆ ನಿನ್ನ ರೈಲುಖರ್ಚಿಗೆ ದೇಕಾಗಬಹುದಾದ ನೂರು-ನೂರಿಪ್ಪತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಪಡಕೊಂಡು ಹೊರಟು ಬಾ ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಗಲಾಟೆ ಹೆಚ್ಚು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಸೆಕಂಡ ಕ್ಲಾಸಿನ ಕ್ಯಾರೇಜನ್ನೇ ರಿಝರ್ವ ಮಾಡಿಸಿಕೋ. ದೇಗನೆ ಬಾ. ಮಿಕ್ಕ ಸಂಗತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮುಖ್ಯ ಏರ್ಪಾಟು ಮಾಡುವಾ."

ಈ ಪತ್ರವನ್ನು ತಿತಿಕಂಠನು ತುಸು ಗಂಟು ಮೋರೆಯಿಂದಲೇ ತನ್ನ ಪರಿಣತ ವಧುವಿಗೆ ತೋರಿಸಿದನು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳ ಮುಖವು ಇಷ್ಟಗಲವಾಯಿತು. ಕೂಡಲೆ ಅವಳು ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಅಕ್ಕ-ಅಮ್ಮ ಮೊದಲಾದವರಿಗೆ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಅರುಹಿದಳು. ಅವರೂ ಹಿರಿ-ಹಿರಿ ಹಿಗ್ಗಿ ತಿತಿಕಂಠನನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದರು. ತಿತಿಕಂಠನು ತುಸು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತ ಆ ಪತ್ರದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಉಪು-ಕಾರ ಹಚ್ಚಿ ಹೇಳಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮನೆಯ ಹಿರಿಯಳು ಅತಿ ಆತುರಳಾದಳು. ತನ್ನ ಮಗಳ ಲಗ್ನವು ಇವನೊಡನೆ ಯಾವಾಗಾದೀತೋ ಎಂದು ಹವಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮರುದಿನವೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡುವದಿತ್ತು; ಆದರೆ ೧-೨ ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ದೀವಳಿಗೆಯ ಹಬ್ಬ ಬಂದಿದ್ದು, ಅದನ್ನು ಮಾಡನೆ ಮಂಗಳಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಊರ ಬಿಡುವದು ಅವಳ ಭಾವನಾಮಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ದೀವಳಿಗೆ ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ಕಡೆಸಂಚಮಿಯ ರಾತ್ರಿಯೇ ಹೊರಡುವದೆಂದು ಅವಳು ನಿರ್ಧರಿಸಿದಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಇಷ್ಟು ವಿಲಂಬವು ತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲವೆಂದು ತಿತಿಕಂಠನು ಗುಂಯಿಗುಟ್ಟಿದನೇ ಹೊರತು, ನಾಳೆಯೇ ಹೊರಡಿರೆಂದು ಒತ್ತಾಯಪಡಲಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಮಗಳ

ಲಗ್ನವು ನಿಶ್ಚಿತವಾಯಿತೆಂದು ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆಂದರೆ ಆ ಮನೆಯ ಹಿರಿಯಳೂ, ಅವಳ ಮಕ್ಕಳೂ ಕಂಡ ಕಂಡವರ ಮನೆಗೆ ಅಂದರೆ ಸಾರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಯಥಾಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ದೀವಳಿಗೆ ಹಬ್ಬವು ಬಂತು; ಆ ಮನೆಯವರ ಜೆಲ್ಲಾ ಟಕ್ಕೆ ಮಿತಿಯೇ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ; ನರಕಚತುರ್ದಶಿಯ ಆರುತಿ-ಆಕ್ಷತೆಗಳೂ ಅಭ್ಯಂಗಾದಿ ಸ್ನಾನಗಳೂ ಒಳ್ಳೇ ವಿಜೃಂಭಣೆಯಿಂದ ನೆರವೇರಿದವು. ಮಿಷ್ಠಾನ್ನದ ಊಟ-ಉಪಚಾರಗಳೂ ಸಾಗಿದವು. ಸಂಜೆಯ ಪಗಡೆಯ ಆಟಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಪಾಂಡವ-ಕೌರವರ ಸ್ಮಾರಕದ ಆ ಲೆತ್ತದ ಆಟವು ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೇ ರಭಸದಿಂದ ಸಾಗಿತು. ಪಾಂಡವ-ಕೌರವರ ಲೆತ್ತದಲ್ಲಿ ಸೋತವರು ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ, ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಕಡೆಗೆ ದ್ರೌಪದಿಯನ್ನು ಕೂಡ ಮಣ ಹಚ್ಚಿದಂತೆ, ಆ ಮನೆಯವರು ತಮ್ಮಲ್ಲಿರದ ರಾಜ್ಯ-ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಳನ್ನು ಪಣತೊಡದಿದ್ದರೂ, ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಆಸಕ್ಯವಾದ-ಆ ಉಪವರ ಸಧುವಿನ-ಪಣ ತೊಟ್ಟರು; ಪಗಡಿಯಾಡುವವರಲ್ಲಿ ತಿತಿಕಂಠನೆಂಬವನೇ ಗಂಡನು. ಹೀಗಾಗಿ ಪ್ರತಿಸಲವೂ ಅವನೇ ಆಕೆಯನ್ನು ಗೆದಿಯದೇಕು. ಲೆತ್ತದಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದ ತಮ್ಮ ಭ್ರಾತೃಪತ್ನಿಯನ್ನು ಕೌರವಾದಿಗಳು ಸಭಾಗೃಹದಲ್ಲೇ ಸೀರೆಸೆಳೆದು ಅವಮಾನ ಮಾಡಿರುವಾಗ, ತನ್ನ ಭಾವೀ ಪರಿಣತ ಸಧುವಿನಲ್ಲೂ, ಅವಳ ಅಕ್ಕ-ತಂಗಿ ಮುಂತಾದವರಲ್ಲೂ ನಮ್ಮ ತಿತಿಕಂಠನು ಆ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಸಹಜವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು!!

ಈ ವರೆಗೆ ವರ್ಣಿಸಿದ ತಿತಿಕಂಠನ ಹಾಗೂ ಆ ಮನೆಯ ಹೆಂಗಳೆಯರ ವರ್ತನವು ನಮ್ಮೂರ ಕೆಲ ಚಾಣಾಕ್ಷರಿಗೆ ಅಸಹ್ಯವೆನಿಸಿತು. ಇವನು ತಕ್ಕನಿದ್ದು, ಇವನೇನೋ ವೇದೀಸ ಮಾಡಿ ಇವರನ್ನೆಲ್ಲ ಹಾಳುಮಾಡುವೆಂದು ಅವರ ದೃಢ ನಂಬಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ತಿತಿಕಂಠನಾರು, ಎಲ್ಲಿಯವನು; ಈತನ ಪೂರ್ಣ ವೃತ್ತಾಂತವೇನು? ಮುಂತಾದವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ಬಗೆಬಗೆಯಾಗಿ ಶೋಧಿಸ ಹತ್ತಿದರು. ಆ ಚಾಣಾಕ್ಷರು ತಿತಿಕಂಠನನ್ನು ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು; ಆದರೆ ಅವನ ಮಟ್ಟನ್ನು ತಿಳಿದು, ಅವನ ಕಪಟನಾಟಕವನ್ನು ದೈಲಿ ಗೆಳೆಯುವದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಅವನೊಡನೆ ಒಳ್ಳೇ ಸ್ನೇಹದಿಂದ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಅವರು ೧-೧|| ತಿಂಗಳು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಅವರಿಗೆ ತಿತಿಕಂಠನ ಸ್ವಭಾವ ಪರಿಚಯವು ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪಾಗಿ ಆಗಹತ್ತಿತು.

ಕಾರ್ತಿಕ ಶುದ್ಧ ಪ್ರತಿಪದಿಯು ದೀವಾವಳಿಯ (ಮನ್ವಾದಿ) ಹಬ್ಬದ ಮುಖ್ಯ ದಿವಸ. ಆ ಚಾಣಾಕ್ಷರ ಹೆಸರಿಗೆ ಅಂದು ಒಂದು ಮಹತ್ವದ ಪತ್ರ ಬಂದಿತು. ಅದು ದಕ್ಷಿಣದೇಶದೊಳಗಿನ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿ ಮಹದ್ಭಾಗಿತ್ತು. ಅದರೊಳಗಿನ ಸಂಗತಿಗಳಿಂದ ತಿತಿಕಂಠನು ಪೂರಾ ತಕ್ಕ

ನೆಂಬದು ನಮ್ಮವರ ನಿರ್ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು.

“ಶಿತಿಕಂಠನು ಕೃಷ್ಣನೂ, ಸುಕೃಷ್ಣನೂ, ಮಹಾ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಯೂ, ಕುಲ ಗೇಡಿಯೂ ಆಗಿದ್ದು, ಅವನು ತಮಿಳನಾಡಿನವನು; ಅವನು ಈ ಮಠದಲ್ಲಿ ಇಂತಿಷ್ಟು ಬೆಲೆಯ ವಸ್ತು-ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿರುವನಲ್ಲದೆ, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಅನನ್ಯತ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿರುವನು. ಅವನು ಈಗ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಂಥವರಲ್ಲಿರುವನೆಂಬದು ನೀವು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಇಂಥವರಿಗೆ ಬರೆದ ಪತ್ರದಿಂದ ತಿಳಿಯಬಂತು. ನೀವು ಬರೆದ ಮುಖಚರ್ಯೆಯ ನಮನಾಚ್ಛನು ನಾವು ಆಕ್ಷಪಣೆಪಡುವ ಶಿತಿಕಂಠನೇ ಆಗಿರಬೇಕು ಆದ್ದರಿಂದ ನೀವು ಈ ಪತ್ರವನ್ನು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಪೋಲೀಸ ಅಮಲ್ದಾರರಿಗೆ ತೋರಿಸಿ, ಅವನನ್ನು ಕೂಡಲೆ ಅರೆಸ್ಟ್ ಮಾಡಿಸಿ; ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ಮಠಕ್ಕೆಂದು ವಾಯಿ:ರ: ಕೊಡಿರಿ. ನಾವು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಜವಾಬ್ದಾರ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ, ಅವನ ಎರುದ್ಧ ಕೇಸು ನಡಿಸುವೆವು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮಗೆ ವಿಶೇಷ ಬರೆಯಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ನೀವೆಲ್ಲ ಈ ಮಠದ ತುಂಬಾ ಅಭಿಮಾನಿಗಳೇ ಇರುತ್ತೀರಿ” ಎಂದು ಆ ಮಠದ ಪತ್ರದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದ್ದು, ಅದರ ಕೆಳಗೆ ಆ ಮಠದ ಶಿಷ್ಯ-ವೇದಿಹರುಗಳೂ, ದಿವಾಣರ ಹಸ್ತಾಕ್ಷರಗಳೂ ಇದ್ದವು; ಹಾಗೂ ಆ ಪತ್ರದೊಂದಿಗೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಪೋಲೀಸ ಅಮಲದಾಂರಿಗೂ ಅದೇ ಸಂಗತಿಯ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ಪತ್ರವಿದ್ದು, ಇಂತಿಂಥ ಮುಖಚರ್ಯೆಯ ಮನುಷ್ಯನು ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೆ ಅವನನ್ನು ಕೂಡಲೆ ದಸ್ತಗೀರು ಮಾಡಿ, ತಂತಿಕೊಡಿರೆಂದು ಆಪ್ಪಣೆಯಿದ್ದಿತು.

ಆ ಪತ್ರವು ಕೈ ಸೇರಿದೊಡನೆ ನಮ್ಮೂರ ಚಾಣಾಕ್ಷರು ಅರ್ಧ ಕೆಲಸ ವಾಯಿ:ತೆಂದರು. ಆಗ ಅವರು ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಸದೆ, ದಕ್ಷಿಣ ದೇಶದ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಯಾಲೆ ಹೆಸರಿಗೋ ಒಂದು ಅರ್ಜಂಟ ತಂತಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಅವರ ನಿರೀಕ್ಷಣೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಆ ಮನುಷ್ಯನು ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಮ್ಮೂರ ಆ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ತನಗೆ ಶಿತಿಕಂಠನೇ ತಂತಿಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆಂದು ಅವನು ಇದುವರೆಗೂ ತಿಳಕೊಂಡಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಕೂಡಲೆ ಅವನ ಭ್ರಮು ನಿರಸನವಾಯಿತು. ಆ ತಮಿಳನು ಶಿತಿಕಂಠನನ್ನು ಒತ್ತಟ್ಟಿಗೆ ಕರೆದು ಏನೇನೋ ಹೇಳಿದನು. ಅವರಿಬ್ಬರ ಗುಟ್ಟು ಒಂದಾಯಿತು. ನಮ್ಮೂರ ಚಾಣಾಕ್ಷರಿಗೆ ತಾವು ತಂತಿಕೊಟ್ಟ ಮನುಷ್ಯನು ಒಂದನೋ ಇಲ್ಲವೋ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವರು ಆ ಪಟ್ಟಣದ ಒಬ್ಬ ನಗರಶ್ರೇಷ್ಠನ ಹೆಸರಿಗೆ ತಂತಿ ಬರೆದು ಅವನನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದರು. ನಮ್ಮೂರ ಆ ಮನೆಗೆ ಬಂದವನು ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿದ್ದನು. ಆದರಿಂದ ಅವನ

ರಿಗೆ ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯ ಜ್ಞಾನವಾಗಲಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಊರಿಂದ ಬಂದವನಿಗೂ ಶಿತಿಕಂಠ ನಿಗೂ ಆ ತಂತಿಯಿಂದ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳು ತಿಳಿದುಹೋಗಿದ್ದವು. ಆ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನು ಬರುತ್ತಲೆ, ತಾವು ಆ ಮಠದ ಪತ್ರದೊಂದಿಗೆ ಅವನನ್ನೂ ಶಿತಿಕಂಠನನ್ನೂ ವೋಲೀಸರ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮೂರ ಚಾಣಾಕ್ಷರ ಹವಣಿಕೆಯಾಗಿದ್ದಿತು; ಆದರೆ ಶಿತಿಕಂಠನೂ ಅವನ ಸಹಾಯಕನೂ ಅಂತಿಂಥವರಲ್ಲ; ಅವರು ಇಂಥ ಎಷ್ಟೋ ಜನರನ್ನು ಹಾ ಹಾ ಅನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಂಗಳಿ ನೀರು ಓಡಿದವರೂ!

ಕಾರ್ತಿಕ ಶುದ್ಧ ದ್ವಿತೀಯೆಯು ಕಳೆದು ತೃತೀಯೆಯು ದಿನ ಬೆಳಗಾಗ ಬಂತು; ಆದರೂ ಚಾಣಾಕ್ಷರು ತಂತಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಗೃಹ್ಯನ ಪತ್ರೆಯಿಲ್ಲ. ಬೆಳಗಾದ ಕೂಡಲೆ ವೋಲೀಸರಿಗೆ ವರಕೊಟ್ಟು ಶಿತಿಕಂಠನೊಬ್ಬನನ್ನಾದರೂ ಅವರ ವಶ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಅವರು ನಸಕಿನಲ್ಲಿಯೇ ನಮ್ಮೂರ ಆ ಮನೆಗೆ ಹೋದರು. ಮನೆಯವರನ್ನು ಶಿತಿಕಂಠನೆಲ್ಲೆಂದು ಕೇಳಿದರು. ಆ ಮನೆಯ ಹಿರಿಯಳು ಅವನು ಆ ಮಹಡಿಯ ಮೇಲೆ ಓಡುತ್ತ ಕುಳಿತರಬೇಕೆಂದು ಅಂದಳು. ಅಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರು; ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಆ ಪಕ್ಕದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಪವಡಿಸಿರಬೇಕೆಂದು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ತರುಣಿಯು ನುಡಿದಳು. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಗೋ, ಆ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕಯ್ಯನ ಮಂಜದ ಮೇಲಿರತುಮು, ನೋಡಿರೆಂದು ಒಬ್ಬ ಕುಮಾರಿಯು ಅಂದಳು! ಅದೂ ವ್ಯರ್ಥವಾಯಿತು. ಬೆಳಗಿನ ಯಾವದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಚಿನ್ನಮ್ಮ(ಉಪವರ ವಧುವಿಗೆ)ಗೆ ಓಡು ಹೇಳಿಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಅವಳ ಕೊಠಡಿಗೆ ಹೋಗಿರಬಹುದೆಂದರು. ಅದೂ ಸುಳ್ಳಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಶಿತಿಕಂಠನನ್ನು ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿದರು. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಅವನ ಪತ್ರೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಅವನ ಆಪ್ತನೆಂದು ನನ್ನೆ ಬಂದಿದ್ದ ಆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಕೊಂಗನನ್ನು ಶೋಧಿಸತೊಡಗಿದರು. ಅವನ ಪತ್ರೆಯೂ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಂದ ದಿನಾಲು ನಸಕಿನಲ್ಲಿ ಓಡು ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಉಪವರ ವಧುವನ್ನಾದರೂ ಕಂಡು ಶಿತಿಕಂಠನೆಲ್ಲಿರುವನೆಂಬದನ್ನರಿಯುವದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಆ ಕುಮಾರಿಕೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅವಳು ಸಹ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಈ ಘಟನಾ ವಿಚಿತ್ರವನ್ನು ಕಂಡು ನಮ್ಮೂರ ಚಾಣಾಕ್ಷರಿಗೆ ಬಹು ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನಿಸಿತು! ಆ ಮನೆಯ ಹಿರಿಯಳೇ ವೊಡಲಾದ ಎಲ್ಲ ಹೆಂಗಳೆಯರು ಹಾ ಹಾರಿದರು! ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನಿಗೆ ಆ ಸಂಗತಿಯು ತಿಳಿಯಲು, ಅವನು ತನ್ನ ಮನೆಯ ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಬಾಯಿಗೆ ಒಂದಂತೆ ಬಯ್ಯಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಆ ಮನೆಯ ಅಳಿಯನು-ಆ ಸಂಧಪುರುಷನು—ಹೆಣ್ಣೀ, ಹೆಣ್ಣೀ, ಎಂದು ನಕ್ಕು, ಹೀಗಾಗುವದೆಂದು ಏನು ವೊಡಲಿಗೆ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದನೆಂದನು. ಒಟ್ಟಿಗೆ

ಆಂದಿನ ಆ ಅಕ್ಕನ ತದಿಗೆಯ ದಿನವು ನಮ್ಮೂರ ಚಾಣಾಕ್ಷರಗೂ, ಆ ಮನೆಯ ಹೆಂಗಸರಿಗೂ ಬಹು ಶೋಚನೀಯಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕಳೆಯಿತು.

೨ನೇ ಮೆಟ್ಟಿಲು.

ನಮ್ಮೂರ ಚಾಣಾಕ್ಷರು ಶಿತಿಕಂಠನನ್ನೂ, ಅವನ ಸಂಗಡಿಗ ಹಾಗೂ ಆ ಉಪವರಕ್ಕನುಕೆಯನ್ನೂ ನಾನಾ ಕಡೆಗೆ ಹುಡುಕಿಸಿದರು; ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ಈ ವೊದಲು ಬಂದಿದ್ದ ಪುಠಪ ವತ್ರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಸಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಪೋಲೀಸರು ಆ ಮನೆಯವರನ್ನು ಕಂಡು ಅವರ ಜವಾಬ ತಕ್ಕೊಂಡು, ಅವರೆಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು, ಶಿತಿಕಂಠಾದಿಗಳನ್ನು ಶೋಧಿಸುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸಡೆದರು. ಆಂದಿನ ಆ ದೀವಳಿಗೆಯ ತದಿಗೆಯು ನಮ್ಮೂರವರಿಗೆ ಇದು ವರೆಗೂ ಜೆನ್ನಾಗಿ ನೆನಪಿರುತ್ತದೆ. ಪೋಲೀಸರು ಬಹಳ ಸಾಹಸ ಮಾಡಿದರೂ ಶಿತಿಕಂಠನದಾಗಲಿ, ಅವನ ಸಂಗಡಿನದಾಗಲಿ ವತ್ತಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಆ ಉಪವರ ಕುಮಾರಿಯು ಮಾತ್ರ ಅವರಿಗೆ ಮುಂದೆ ಕೆಲವಿನಗಳ ತರುವಾಯ, ಒಂದೊರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಝಟಕಾನಾಹೇಬನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೆರೆಯಾಳಾಗಿರುವಳೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಕೂಡಲೆ ಪೋಲೀಸರ ಬಂಡು ಆ ಬಡ ಝಟಕಾದವನ ಮನೆಯನ್ನು ಮುತ್ತಿ ಅವಳನ್ನು ಕರೆತಂದರು. ಪೋಲೀಸರ ಉಪಟಳ ಸಡೆದಾಗ ಆ ಝಟಕಾದವನು ಮನೆಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಝಟಕಾಬಂದಿಯೊಡನೆ ಅವನು ರೈಲನ್ನೇರಿಸಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಆ ಸುದ್ದಿಯು ಹತ್ತಲು, ಅವನು ತನ್ನ ಝಟಕಾಒಂಡಿ-ಕುಡುರೆಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಒತ್ತಟ್ಟಿಗೆ ಚರಂಡಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಎತ್ತೋ ಪಲಾಯನಸೂಕ್ತ ಹೇಳಿಸಿದನು. ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ಅವನ ಸತ್ತೆಯೊ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ.

ನಮ್ಮೂರ ಆ ಮನೆಯ ಕುಮಾರಿಯು ಅಂದೇ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ನಾಲ್ಕೆಂಟು ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಅವಳು ನೊರಗಿ ನೊರಗಿ ನಾಯಲಾಗಿದ್ದಳು. ಪೋಲೀಸರು ಆಕೆಯ ಜವಾಬನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಅವಳು ಈ ತೆರವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು:--

ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಆ ಶಿತಿಕಂಠನ ರೂಪ, ಭಾಷಣ ಮುಂತಾದವುಗಳು ಒಳ್ಳೇ ಮನೋಹರವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ನಾನು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ನಿಂದಲೂ ಅವನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಮನಸೋತದ್ದೆನು. ಅವನಾದರೂ ನನ್ನನ್ನು ವೋಹಿಸಿದ್ದನು. ನನ್ನನ್ನು ಲಗ್ನವಾಗುವ ತನ್ನ ಬೇತನ್ನು ನನಗವನು ತಿಳಿಸಿ ೧-೧|| ತಿಂಗಳಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ಅಮ್ಮನು ವೊಡವೊಡಲು ನಮ್ಮನ್ನು ವಿಕಾಂಠ

ದಲ್ಲಿರಗೊಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಆತನ ಮಿಷ್ಠಭಾವಣ, ವಿನಯದ ಸ್ವಭಾವ, ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆಯ ಲಕ್ಷಣ ಇವುಗಳನ್ನು ಕಂಡು, ಬರಬರುತ್ತ ಅವಳು ತನ್ನ ಬಿಗು ವನ್ನು ಸಡಲಿಸಿದಳು. ನಾವು ಹಗಲೂ-ರಾತ್ರಿ ಒತ್ತಟ್ಟಿಗಿದ್ದು, ಓದು-ಬರಹ, ಗಾಯನ-ವಾದನ ಮುಂತಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲಯಾಪನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಲಗ್ನದ ವಿಷಯದ ಅವನ ಪತ್ರಗಳು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದವೆಂಬುದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳ ಲಿಕ್ಕಾಗದಿದ್ದರೂ, ಆ ಝಟಕಾಸಾಹೇಬನಿದ್ದ ಆ + + + ಊರ ಪೋಷ್ಠಿನ ಮುದ್ರೆಗಳೇ ಅದರ ಮೇಲಿರುತ್ತಿದ್ದವೆಂಬುದು ಈಗ ನನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ನಮ್ಮ ಆಮ್ಲನು ತಿತಿಕಂಠನಿಂದ ನಮ್ಮ ಆಪ್ತೇಷ್ಟರಿಗೆ ನನ್ನ ವಿವಾಹದ ಬಗ್ಗೆ ಬರೆದಿದ್ದ ಪತ್ರಗಳೆಲ್ಲ ಆ ಸಾಹೇಬನಲ್ಲಿರುವವೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಪೊನ್ನೆ ಅವನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ರದಾಗ ನೋಡಿ ಮನಗಂಡಿರುವೆನು.

ಆ ಸಾಹೇಬನು ನಿಜವಾಗಿ ಮಹಮ್ಮದೀಯನಾಗಿ ಕಾಣುವದಿಲ್ಲ ಅವನ ಮಾರ್ಯಭಾವೆಯು ತಿತಿಕಂಠನಂತೆ ಆರವು ಆಗಿರಬಹುದಾಗಿದೆ. ನಾನು ಆ ದಿನ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿರುವಾಗ, ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅವ ರೀವರ್ತನ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿಯೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ವೊದಲು ನನ್ನ ಜಾಯಿಗೆ ಅರಿವೆ ತುರುಕಿದರು. ಬಳಿಕ ನನ್ನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ-ನಮ್ಮಮ್ಮನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಮುಂತಾದವು ಗಳಲ್ಲಿಯ ವಸ್ತು-ಒಡವೆಗಳನ್ನು ತಳ್ಳಿಹಾಕಿದರು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಎಲ್ಲ ನೀಗದ ಕೈಗಳು ತಿತಿಕಂಠನಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದವು. ನಂತರ ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡೊಯ್ದು, ನಮ್ಮ ಹಿತ್ತಲಬಾಗಿಲ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಒಂದು ಝಟಕಾ ಬಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದರು. ನಾನು ಆಗ ಸಾಹಸ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಒದರಿ-ಚೀರಿ, ಮತ್ತಾವ ಉಪಾಯದಿಂದಾದರೂ ಮನೆಯವರನ್ನಾಗಲಿ, ಹೆರವರನ್ನಾಗಲಿ ಎಚ್ಚ ರಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು; ಆದರೆ ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ-ನನ್ನ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರನಾದ ಆ ತಿತಿಕಂಠನಿಗೆ ಹೆರವರಿಂದ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಮಾಡಿಬಾರದೆಂದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ನನಗೆ ಒತ್ತಿ ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಬಳಿಕ ತುಸ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅವರು ಆ ಝಟಕಾಬಂಡಿಯ ಸುತ್ತಲು ಪರದೆ ಕಟ್ಟಿದರು; ತಿತಿಕಂಠನು ಝಟಕಾದೊಳಗೆ ಕುಳಿತನು. ಆ ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗಡ್ಡ-ಎಣಿಸೆ-ಚೆಣ್ಣು-ಚೆಡಾವು ಮುಂತಾದ ಝಟಕಾದವನ ವೇಷಧರಿಸಿ ಆ ಬಂಡಿಯನ್ನು ವೇಗದಿಂದ ಬಿಟ್ಟನು. ನಮ್ಮೊಂದಿಗಿದ್ದ ಅದು ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ನಡೆಯಿತೆಂಬುದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯದಾಯಿತು. ಮುಂದೆ ಅದು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಊರ ಹತ್ತರ ನಡೆದಾಗ ಒಬ್ಬ ಪೋಲೀಸು ನನನು ನಮ್ಮ ಬಂಡಿಯನ್ನು ತರುಬಿ:—ಇಷ್ಟು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಗೆ ನಡೆದಿರುವೆ? ಎಂದು ಝಟಕಾದವನಿಗೆ ಗದ್ದರಿಸಿ ಕೇಳಲು, ಅವನು ಹಿಂದುಸ್ತಾನೀ ಭಾಷೆ

ಯಿಂದ:—“ನಮ್ಮ ಸಾವುಕಾರರ ಘೋಷಾದವರನ್ನು ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಇಂಥ ಊರಿಗೆ ಒಯ್ದು ತಲುಪಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಾವುಕಾರರು ಆತ್ಮವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ ‘ಕತ್ಯಾದಿ’ ಏನೇನೋ ಹೇಳಿ, ಆ ಪೋಲೀಸನಿಗೆ ೧-೨ ಝಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ರಾಜಿಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಬಂದಿಯನ್ನು ವೇಗವಾಗಿ ಸಾಗಿಸಿದನು. ಅಂದು ಬೆಳಗಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಾವು ಏನಿಲ್ಲಿಂದರೂ ೩೦-೪೦ ಮೈಲು ದೂರ ಸಾಗಿರಬಹುದು. ಝಟ್ಟಕಾಬಂದಿಯು ನಡೆದಾಗ ನಡು ನಡುವೆ ಅವರೀವರೂ ಏನೇನೋ ತಮ್ಮ ಮಾತೃ-ಅರವು-ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಿವಿ ಕಚ್ಚಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇನ್ನೂ ನಸಕಿರುತ್ತಲೇ ಅವರು ನನ್ನನ್ನು-ನಾನು ನಿಮಗೆ ದೊರೆತ-ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿಳಿಸಿ ನನ್ನ ಬಾಯಿ ಅರಿವೆ ತೆಗೆದರು. ನಾನು ಆಗ ಅಳಲಾರಂಭಿಸಿದೆನು. ಆ ಕೂಡಲೆ ನನ್ನ ಆ ಪ್ರಿಯಕರ ಶಿಶಿಕಂಠನು ನನ್ನ ಗಲ್ಲ ಹಿಡಿದು ನನ್ನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ:—“ನೀನು ಅಂಜಬೇಡ; ಇವರು ನನ್ನ ಆಪ್ತರು. ನಿಮ್ಮೂರ ಕುಟುಂಬವರು ಇಲ್ಲದ-ಸಲ್ಲದ ಆರೋಪ ಹೊರಿಸಿ ನನ್ನ ನಿನ್ನ ಲಗ್ನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದುದರಿಂದ, ನಾನೀ ಒಗೆಯಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಹರಣ ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ನಾನು ಇಂದೇ ನಮ್ಮೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಹಣ ಕಾಸು ತಂದು ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ಮುಂತಾದವರೊಡನೆ ನಿನ್ನನ್ನು ನಮ್ಮೂರಿಗೆ ಕರೆ ದೊಯ್ದು ಲಗ್ನವಾಗುವೆನು. ಇನ್ನೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಬಂದಿತವಾಗಿ ಬರುವೆನು. ಆ ವರೆಗೆ ನೀನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಸುಖವಾಗಿರು; ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಯತ್ನ ಮಾಡಿದೆಯಾದರೆ ಮಾತ್ರ, ಆ ನಿಮ್ಮೂರ, ನಿಮಗಾಗದವರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕು ಜೀವಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಎರವಾದಿಯೆ! ಜೋಕೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ನಮ್ಮ ಮನೆಯಿಂದ ತಂದಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತು-ಒಡವೆಗಳನ್ನೂ, ಬೆಲೆಯುಳ್ಳ ಅರಿವೆ-ಅಂಚಡಿಗಳನ್ನೂ ಒಂದು ಬ್ರಂಕಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿ ಅದನ್ನು ಆ ಝಟ್ಟಕಾಬಂದಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿ ಅವರೀವರೂ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋದರು. ಹೋಗುವಾಗ ಅವರು ತಮ್ಮ ತಲೆದಾಗಿಲಿಗೆ ಭದ್ರವಾದ ಕೀಲಿ ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆ ಮರೆತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅಂದು ಸಂಜೆಯ ನಾಲ್ಕುಗಂಟೆಗೆ ಆ ಸಾಹೇಬ ವೇಷಧಾರಿಯು ಮರಳಿ ಬಂದನು. ಅವನು ನನ್ನ ಊಟದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಾಗಿ ಕೆಲ ಅಕ್ಕಿ ಮುಂತಾದ ಸಾಮಗ್ರಿಯನ್ನು ಸಂಗಡ ತಂದಿದ್ದನು. ಸಂಜೆಯ ಒಳಗೆ ನಾನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಆಟ್ಟು ಉಂಡೆನು. ಮಿಕ್ಕ ಅಡಿಗೆಯನ್ನೂ ಆತನು ತೀರಿಸಿ ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದನು. ದೀಪ ಹಚ್ಚಿದ ಬಳಿಕ ಒಬ್ಬ ತುರುಕರ ಸುರೂಪ ತರುಣನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನು ಬರುತ್ತಲೇ ಆ ಝಟ್ಟಕಾ ಸಾಹೇಬನು ಅವನನ್ನು ಸತ್ಕಾರದಿಂದ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು. ನಂತರ ಆ

ಬಂದ ತರುಣನು ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ, ನೋಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಆ ಝಟಕಾ ಸಾಹೇಬನು ಅವನಿಗೇನೇನೋ ಉದ್ಭವಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದನು. ನನಗೆ ದರ ಅರ್ಥವು ತಿಳಿಯದಿದ್ದರೂ ಮರ್ಯಾದೆ ಮಾತ್ರ ತಿಳಿಯದುದು ಅಲ್ಲ. “ಇವಳು ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ತಂಗಿ; ಇವರು ಬಡವರು; ಸುರೂಪಳಾಗಿರುವಂತೆ ಇವಳು ಸುಶೀಲೆಯೂ ಆಗಿರುವಳು. ನಾನು ನಿಮಗೆ ವೊನ್ನೆ ಹೇಳಿದ ಹೆಣ್ಣು ಇವಳೇ. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯು ಹಡೆಯಲಿಕ್ಕಾಗಿ ತವರುಮನೆಗೆ ಹೋಗಿರುವಳು. ಅವಳು ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ತುಸ ತಡವಾದುದರಿಂದ ನಿನ್ನ ನಾನೇ ಹೋಗಿ ಇವಳನ್ನು ನಿಮಗೆ ತೋರಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಕರೆತಂದಿರುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಇವಳನ್ನು ವರಿಸ ಬಯಸುವುದಾದರೆ, ವೊನ್ನೆ ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ನನಗೆ ೫ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ನೀವು ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೆ ನಾನಿವಳನ್ನು ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ೬ ಸಾವಿರಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತುಮಾಡುವವನಿದ್ದೇನೆ. ಇವಳಂತಹ ಸುಂದರ ತರುಣಿಯು ನಿಮಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ದೊರೆಯಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲೆಂಬದನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೆನಪಿಸಲ್ಪಡಿರಿ. ಇತ್ಯಾದಿ”

ಆ ಮುಸಲ್ಮಾನ ಯುವಕನಿಗೆ ನನ್ನ ಹಂಬಲವು ಹತ್ತಿತು; ಆದರೆ ಅಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಕೊಡುವದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ ದಾದುದರಿಂದ, ಅವನು ಇಂದು-ನಾಳೆ ಎಂದು ಎಂಟು ದಿನ ಕಳೆದನು. ಇಂದೇ ದೆಳಿಗೆ ಅವನು ತಾನು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದ್ದ ೫ ಸಹಸ್ರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ನೋಟು ಗಳನ್ನು ನನ್ನ ಸಮಕ್ಷಮ ಆ ಝಟಕಾದವನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ, ಆ ಮನೆಯ ಕೀಲಿ ಕೈಯನ್ನು ತನ್ನ ವಶಕ್ಕೆ ತಕ್ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಇಂದು ಸಂಜೆಗೆ ಬಂದು ಅವನು ನನ್ನ ಕಾಮಾರ್ಯವನ್ನು ಭಂಗಪಡಿಸಿ, ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯತಕ್ಕವನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವೈವಲದಿಂದ ನನ್ನ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಯಿತು! ಆ ಕೊಂಗನಾರು? ತಿತಿ ಕಂಠನಾರು? ಎಂಬ ಯಾವ ವಿಷಯವೂ ನನಗಿರಿಯದು; ಆದರೆ ಅವರಿವರೂ ನೇರಿ ನನ್ನನ್ನೂ, ನನ್ನ ಅಕ್ಕ-ತಂಗಿಯರನ್ನೂ ಹೆರವಿಗೆ ಮಾರಿ, ದುಡ್ಡು ಗಳಿಸ ಲೆಳಿಸಿದ್ದ ತಕ್ಕರೆಂಬದು ಮಾತ್ರ ಒಂದಿತವು. ಇದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಗತಿಯು ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು.”

ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಆ ಬವಾಒನ್ನು ಕೇಳಿ, ನಮ್ಮೂರವರ, ಆದರಲ್ಲಿಯೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹರೆಯದ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ನೋಸೆಯಂದಿದ್ದವರ ತಲ್ಲಣವು ಹಾರ ಹತ್ತಿತು. ನಮ್ಮೂರ ಚಾಣಾಕ್ಷರು ದಂಗುಬಡಿದರು. ಪೋಲೀಸರಿಗಂತೂ ತಿತಿಕಂಠನನ್ನೂ, ಆತನ ಸಂಗಡಿನನ್ನೂ ಗೊತ್ತುಹಚ್ಚುವದು ಅಸಾಧ್ಯ ಕೆಲಸ ವಾಯಿತು.

ಶಿಶಿಕಂಠನು ನಮೂರಿಂದ ಓಡಿಹೋಗುವ ವೇದಾಲೇ ನಮೂರವರ
 ಲ್ಲಿಯ ಎಷ್ಟೋ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಅವನು
 ಕಳವು ಮಾಡಿ ನಾಡಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಎದೆಕಟ್ಟಿ ಹೇಳುತ್ತೇವೆ ನಿಮ್ಮ
 ಪೀತಾಂಬರವು ನನಗೊಳ್ಳೇ ಒಪ್ಪುತ್ತದಲ್ಲವೇ? ಎಂದು ಒಬ್ಬರ ಪೀತಾಂಬರವನ್ನು
 ಉದಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಇಸಕೊಂಡೊಂದು ತಿಳುಗಿ ಕೊಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಒಬ್ಬನ ಅಂಗುರ
 ವನ್ನು ಇಸಕೊಂಡು ಇದು ನನ್ನ ಅಂಗುಲಿಗೆ ತ್ಯಾಜ್ಯವಾಗುವದ್ದೇ? ಎಂದು
 ತನ್ನ ಬೆರಳಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡವನು ದೀವಳಿಗೆ ಅಗುವ ವರೆಗೆ ಇದು ನನ್ನಲ್ಲಿಯೇ
 ಇರಲೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿ, ದೀವಳಿಗೆಯ ವರುಗಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ಅಂಗುರ
 ದೊಡನೆ ತಾನೇ ದಿವಾಳ ತೆಗೆದಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಹೆಸರಿಗೆ ತರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವ್ಹಿ ಪಿ ಗಳ
 ಗಾಗಿ ನಮೂರ ಪೋಷ್ಯಮಾಸ್ಕರಲ್ಲಿ ೮-೧೦ ರೂಪಾಯಿ ದಿವೋಜೆಟಾಗಿಟ್ಟಿದ್ದ
 ಅವನು, ದೀವಳಿಗೆಯ ಹಬ್ಬದಲ್ಲಿ ತರಿಸಿದ್ದ ಗಂಧದ ಬಿಲ್ಲೆ ಸುಗಂಧದ ದ್ರವ್ಯ,
 ಕೆಲವು ಚಿಕ್ಕ-ಪುಟ್ಟ ವಸ್ತು ಮುಂತಾದ ನೂರಾರು ರೂಪಾಯಿ ಬೆರೆಯು ೨-೩
 ವ್ಹಿ. ಪಿ. ಗಳ ಹಣವನ್ನು ಹಬ್ಬದ ಮರುದಿನವೇ ಕೊಡುವೆಂದು ಹೇಳಿ ಎತ್ತಿ
 ಹಾಕಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಒಂದಲ್ಲ, ಎರಡಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜನರಿಂದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ
 ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಹಾಕಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಅವನು ಒಳ್ಳೇ ಕುಶಲನಾದುದರಿಂದ
 ಒಬ್ಬರಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಒಡವೆಯ ಸಂಗತಿಯು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಕೊಂಚವೂ
 ತಿಳಿಯದಂತೆ, ಬಹು ಜಾಗರೂಕತೆಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಿದ್ದನು!

ಶಿಶಿಕಂಠನು ನಮೂರಿಂದ ಹೋದಬಳಿಕ ೨-೩ ತಿಂಗಳಿಗೆ ನಮೂರ ಆ
 ಮನೆಯ ಆ ಉಪವರ ಕನ್ನೆಗೊಮ್ಮೆ ಮುಂದೆ ವಾರಂಕಡು ವಾರಗಳ ನಂತರ ಆ
 ಮನೆಯ ಹಿರಿಯಳ ಹೆಸರಿಗೊಮ್ಮೆ ಹೀಗೆ ಎರಡು ಪತ್ರಗಳು ಬಂದಿದ್ದವು; ಅವು
 ಎಲ್ಲಿಂದ ಕವಾನಿಸಲ್ಪಟ್ಟವೆಂಬದರ ಇತ್ಯರ್ಥವು ಆಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅನೇ ಪತ್ರದಲ್ಲೆ:--
 “ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಚಿನ್ನಮ್ಮನನ್ನು ವರಿಸ ಬಯಸಿದ್ದೆನು; ಆದರೆ ಅವಳು ಆ ಊರ
 ಒಬ್ಬ ಮುಸಲ್ಮಾನ ಕಡೆ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ವೇದಾಹಿ ಪುಷ್ಪಳಾಗುವ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದದ
 ರಿಂದ ನಾನು ಅವಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ನಿಮ್ಮ ಬೇರೆ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡು
 ತ್ತಿದ್ದರೆ ತಿಳಿಸಿ ಬರುವೆನು” ಎಂಬ ಸಂಗತಿಯಿತ್ತು.

ಶಿಶಿಕಂಠನ ಪತ್ರೆಯು ಇದು ವರೆಗೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆತನ ಠಕ್ಕತನಕ್ಕಾಗಿ
 ನಮೂರ ಚಿಕ್ಕದೊಡ್ಡವರು, ಅಣ್ಣ-ತಜ್ಜರು ಈಗಲೂ ಬೊಟ್ಟು ಕಚ್ಚುತ್ತಿರು
 ವರು. ಆದರೂ ನಮೂರ ೪ + + + ಮನೆಯ ಹಿರಿಯಳು ಇದು
 ವರೆಗೂ ಅವನನ್ನು ಠಕ್ಕನೆಂದು ಅನ್ನುವದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಜಹಗೀರದಾರನೇ
 ಎಂದೂ, ನಮೂರ ತಮಗಾಗದ ಜನರು ಅವನನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸಿ, ಅವನ ಮೇಲೆ

ಇಲ್ಲದ-ಸಲ್ಲದ ಆರೋಪ ಹೊರಿಸುವರೆಂದೂ ಅನ್ನುತ್ತಿರುವಳು. ಇದು ಜಗತ್ತಿ ನೊಳಗಿನ ವಿಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿಲ್ಲವೆ?

ವಾಚಕರೇ, ನೀವು ಮೇಲಿನ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಓದಿ ಲೇಖಕನ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯ ಸಂಗತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳ ಕೋಪಗೊಂಡಿರಬಹುದು. ಈ ಮೂರ್ಖನು ಏನೇನು ತೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವನೋ ಎಂದು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು. ಇಂಥ ಅಪಘ್ನ ಲೇಖಕನನ್ನು ಬರೆಯುವುದಕ್ಕಿಂತ + + + ನ ಕೆಲಸವನ್ನಾದರೂ ಮಾಡ ಬಾರದೇ ಎಂದು ಹೀಯಾಳಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು; ಆದರೆ ಮಹಾಶಯ:ರೇ, ಅಷ್ಟು ರೇಗಿಗೇಳುವದು ನಿಮ್ಮಂಥ ಸುಜ್ಞರಿಗೆ ತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ಈಗ ಏಳೆಂಟು ವರ್ಷಗಳಾ ಡೆಗೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದ ಆ ನಮ್ಮ ಧೂರ್ತ ಶಿಶಿಕಂಠನ ಘಾತುಕತನದ ಸಂಗತಿಯು ವೊನ್ನೆ ನಮಗೊತ್ತಟ್ಟಿಗೆ ಓದಲು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅದನ್ನೇ ನಮ್ಮ ವಾಚಕರಿಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ ಸಾವಧಾನದಿಂದ ಓದಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಅವ ಸರಪಡದೇಡಿರಿ.

ಇನೇ ಮೆಟ್ಟಿಲು—ಕೊಲೆ.

“ಏನೆನದೇಕು, ಈ ಮಾವನಿಗೆ? ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಪಾಪಿಗಳೇ ಏನು?” ಸೂರ್ಯನು ಮುಳುಗಿದ್ದನು; ಆದರೂ ಆತನ ಕೆಂಪುಕಿರಣಗಳು ಪಶ್ಚಿಮದಿಕ್ಕಿನ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಪಸರಿಸಿ, ಮನೆಕೋಹರವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಲಿದ್ದವು. ಹೊಟ್ಟೆಯ ಪಾದಿಗಾಗಿ ಇಡಿ ಹಗಲಲ್ಲಿ ಹಾರಾಡಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ್ದ ಧಾನ್ಯದೊಡನೆ ಕಿಲಿವಿಲಿ ಶಬ್ದ ಮಾಡುತ್ತ ನಡೆದಿದ್ದ ಪಕ್ಷಿಗಳು, ಒಮ್ಮೆ ಈ ಗಿಡದ ಟೊಂಗೆಯ ಮೇಲೆ, ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಆ ಗಿಡದ ಹೊದರಿನಲ್ಲಿ, ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಇನ್ನೊಂದು ಗಿಡದ ತುದಿಯ ಮೇಲೆ ಕೂಡುತ್ತ, ತಮ್ಮ ನಿಜನಿವಾಸಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಸಾಗಿದ್ದವು. ಸಾಯಂ ಕಾಲದ ಹೊತ್ತಾದ್ದರಿಂದ ತಂಪುಗಾಳಿಯು ಬೀಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಉಪವನವು ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಲ್ಲವಾದರೂ ಪ್ರಸ್ತುತಕಾಲಕ್ಕೆನುಸಾರವಾಗಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿಯ ಗುಲಾಬಿ, ಮಲ್ಲಿಗೆ, ಜಾಜಿ, ಶಾವಂತಿಗಿ ಮುಂತಾದ ಪುಷ್ಪಗಳ ಗಿಡ-ಬಳ್ಳಿಗಳೂ, ಚಿತ್ರವಿಚಿತ್ರವಾದ ಲತಾಮಂಟಪಗಳೂ ಇದ್ದು, ಎರಹಿಗಳ ತಾಪವನ್ನು ನೀಗು ತ್ತಿದ್ದವು. ಅಲ್ಲಿ ೧-೨ ಕೋಶಗಳೂ, ಅರಾಮಿಖುರ್ಚಿಗಳೂ ಇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದವು. ಆ ಉಪವನದ ನಟ್ಟನಡುವೆ ಸುಂದರವಾದದ್ದೊಂದು ಬಂಗಲೆಯಿದ್ದು, ಅದರೊಡು ರಿಗೆ ಒಂದು ಶುಭ್ರಜಲದ ಕಾರಂಜೆಯು ಹಗಲು-ರಾತ್ರಿಗಳೆನ್ನದೆ ಒಂದೇಸವನೆ ನೀರೆರಚುತ್ತಲಿತ್ತು. ಆ ಉಪವನವು ಮೈಸೂರ ಅರಮನೆಯ ಪಶ್ಚಿಮದಿಕ್ಕಿ ನಲ್ಲಿದ್ದಿತು. ಅದರಿಂದ ಅದರ ಹತ್ತರ ವಿಶೇಷವಾದ ರಹದಾರಿಯಿರಲಿಲ್ಲ.

ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನು ಯಾವ ಊರವನೆಂಬುದು ಇದುವರೆಗೆ ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಅವನು ಮೈಸೂರ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ತಲಬಿನ ನೌಕರನಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಮೈಸೂರಲ್ಲೇ ತನ್ನ ಬಿಡಾರ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನಿಗೆ ಆರವತ್ತು ವರ್ಷಗಳು ತುಂಬಿದ್ದು, ಇಂದೇ ಅವನ ಪತ್ನಿಪೂರ್ತಿಶಾಂತಿಯ ದಿನವಾಗಿತ್ತು; ಆದರೆ ಅವನು ಆಧುನಿಕ ಪದ್ಧತಿಯವನಾದುದರಿಂದ ಶಾಂತಿಗಿಂತಿಗಳ ಆಡಂಬರಕ್ಕೊಳಗಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಇಂದು ಆರವತ್ತು ವರ್ಷಗಳು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿದ್ದರೂ ಅವನ ದೇಹಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಿತ್ತು. ಇಂಥ ಇಳಿವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಅವನು ಯಾವನೊಬ್ಬ ೨೫ ವರ್ಷದ ತರುಣನಂತೆ ಪರಿಶೋಧಿಸುತ್ತಲಿದ್ದನು. ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನು ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಮನಸ್ಸಿನವನು. ಅವನಿಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಂಗತಿಯಲ್ಲಿ ಆಡಂಬರವು ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರಿಂದ ಅವನು ಮೈಸೂರಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಪೆನ್ಷನ್ (ಉಂಬಳ) ಪಡೆದು ೨-೨ ವರ್ಷಗಳಾಗಿದ್ದರೂ ಅವನ ಮನೆಗೆ ಅವನ ಪೂರ್ವದ ನೌಕರ-ಚಾಕರರ, ಸೇಹಿತ-ಅಮಲ್ದಾರರ ಬರಹೋಗೋಣವು ಯಥಾಪ್ರಕಾರ ನಡೆದೇ ಇದ್ದಿತು. ಅವನು ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಹುದ್ದೆಯ ನೌಕರನಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅವನ ಮನೆಗೆ ಸತ್ತು ಜನರ ರಹದಾರಿಯಿತ್ತೆಂದು ಕೆಲವರು ಆಕ್ಷೇಪಿಸಬಹುದು; ಆದರೆ ತಾವು ನೌಕರಿಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ತಮ್ಮ ಉಗುಳು ಸಹ ದಾಟಿಬಿಡೆಯದ ತಮ್ಮ ಕೈಕೆಳಗಿನ ಜನರು, ನೌಕರಿಬಿಟ್ಟ ಮರುದಿನ ಸವೇ ತಮ್ಮ ನೆಲೆಗೆ ಕೂಡ ನಿಲ್ಲದನ್ನು ಕಂಡ, ಎಷ್ಟೋ ಪೆನ್ಷನ್‌ದಾರರು ಅವನ ಮಾತಿಂತರಾಗಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನಮ್ಮಂತೆ ನಮ್ಮ ವಾಚಕರೂ ಮನಗಂಡಿರಬಹುದು. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯು ನಮ್ಮ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನದಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಸಂಬಳವು ದೊಡ್ಡದು; ಆದರಲ್ಲಿಯೂ ಅವನ ಇಲಾಖೆಗೆ ++ ಅನುಕೂಲವು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಿತು ಹೀಗಾಗಿ ಅವನು ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಧನಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದನು. ದೈವದ ಬಲವೊಂದಿದ್ದರೆ ಉಳಿದ ಅನುಕೂಲತೆಗಳು ತನ್ನ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಕೈಗೊಡುವವೆಂಬಂತೆ, ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಅಪುತ್ರವತಿ ಹಾಗೂ ಸದಾರೋಗಿಪ್ಪಳಾದ ಹೆಂಡತಿಯು ಕೆಲವಾರುಗಳ ಮುಂದೆ ಮೃತಹೊಂದಿ ಅವನ ಸಂಪದಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿದ್ದಳು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವಳೊಬ್ಬ ಧನಾಧ್ಯ ಜಹಗೀರದಾರನ ಮಗಳಾಗಿದ್ದು, ಅವಳ ತಂದೆಗೆ ಮತ್ತಾರೂ ಮಕ್ಕಳಾಗಲಿ, ಸವಿವಿವದ ಹಕ್ಕು ದಾಕರಾಗಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರಿಂದ ಅವರ ಪತ್ತಾತ್ ಅವರ ಎಲ್ಲ ಆಸ್ತಿಗೆ ಅವರ ಮಗಳೇ ಮಾಲಿಕೆಯಾಗಿದ್ದಳು. ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಹೆಂಡತಿಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮೈದುನನ ಮಗನನ್ನು ದತ್ತಕ ತಕ್ಕೊಳ್ಳುವದಿದ್ದಿತು; ಆದರೆ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನು ಆದಕ್ಕೆ ತೀರ ವಿಪರೀತ ಮತದವನು. ಆದರಿಂದ ಇತರ ಸುಖವೆಷ್ಟಿ

ದ್ವರೂ ಆ ಗಂಡ-ಹೆಂಡಿರಲ್ಲಿ ದಿನಾಲೂ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಜಗಳ-ತಂಟೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಆ ರೋಗಿಷ್ಠ ಹೆಂಡತಿಯು ತೀರಿಕೊಂಡದ್ದರಿಂದ, ಅವಳ ಅಸ್ತಿಯ ತಾಬೆಯು ದೊರೆತು, ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಸಂತೋಷವು ಉಕ್ಕೇರ ಹತ್ತಿತ್ತು. ಅವನೊಳ್ಳೇ ಆನಂದದಿಂದ ಕಾಲಯಾಸನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ತನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯಮಕ್ಕಳಿರದ್ದರಿಂದ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಹೆಂಡತಿಯು ತಮ್ಮ ಪರಿಹಾರದ ಒಬ್ಬ ಅನಾಥ-ಅಲ್ಪ ವಯಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗೆಯನ್ನು ಜೋಪಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯು ಸಾಯುವಾಗ ಆ ಹುಡುಗೆಗೆ ೧೫ ವರ್ಷಗಳು ತುಂಬಿದ್ದವು. ತನ್ನ ಮೈದುನನ ಮಗನನ್ನು ದತ್ತು ಆಂತಾ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಈ ಸಾಕುಮಗಳೊಡನೆ ಅವನ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಬರೆ, ತಮ್ಮ ಕುಟುಂಬವು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಪರಿಪುತ್ರವಾಗುವದೆಂದು ಆಕೆಯು ಬಯಕೆಯಾಗಿತ್ತು; ಆದರೆ ಜೀವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅವಳ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವದಿರಲಿಲ್ಲ! ಹೆಂಡತಿಯು ತೀರಿಕೊಂಡ ಒಳಕ ಆ ಹುಡುಗೆಯು ಸಂರಕ್ಷಣದ ಭಾರವು ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಮೇಲೆಯೇ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಿತ್ತು. ಅವನೂ ಪರಿಹಾರ ಆ ಬಾಲಿಕೆಯನ್ನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದ ಬಹು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸಲಹಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಆ ಹುಡುಗೆಗೆ ಈಗ ೧೫ ತುಂಬಿ ೧೬ ರಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ವೊದರೇ ಸುಂದರವಯುವದ ಆ ಹುಡುಗೆಯು ತಾರುಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಡಹತ್ತಿದ ಬಳಿಕ ಆಕೆಯು ನಯನಮನೋಹರಳಾಗಿ ಕಾಣಹತ್ತಿದಳೆಂದು ಹೇಳುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. “ಪ್ರಾಪ್ತೇತು ಪೋಷಣೇ ವರ್ಷೇ ಗಾರ್ಧಭೀ ಚಾಸ್ವರಾಯತೇ||” ಎಂಬ ಸುಭಾಷಿತಕಾರನ ನುಡಿಯಂತೆ ಸ್ತ್ರೀಜಾತಿಯು ತಾರುಣ್ಯದಷ್ಟು ಇತರ ಯಾವ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲೂ ಮನೋಹರವಾಗಿ ತೋರುವದಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯು ಈ ಸೌಂದರ್ಯವೃದ್ಧಿಯೇ ನಮ್ಮ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಅಧಃಪತನಕ್ಕೆ ಮೂಲವಾಯಿತು!

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನು ಅವಳನ್ನು ಈ ವರೆಗಿನ ತನ್ನ ಸಾಕು ಮಗಳನ್ನು ನೋಡುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡದಾಗಿದ್ದನು. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದ ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಸಾಕಿ, ಸಲಹಿ, ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಿಸಿದ್ದನು. ಅಲ್ಲದೆ ಆ ಬಾಲಿಕೆಯ ಪೂರ್ವೇತಿಹಾಸವು ಆ ಮೈಸೂರವರಿಗೇನೂ ಗೊತ್ತಿರದ್ದರಿಂದ, ಅವಳನ್ನು ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಮಗಳೆಂದೇ ಅಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವಳು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅಪ್ಪರಸೆಕಂಡಂ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದಳು; ಆದರೆ ಈಗ ವಾರಿರಡು ವಾರಗಳಿಂದ ಅವಳ ಚಿತ್ರಸ್ವಾಭ್ಯಾಸಿರದ್ದರಿಂದ, ಅವಳು ಸಾಲೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೆಂಡತಿಯು ಸಾಯುವವರೆಗೂ ಅದೇಕೆ, ಸುತಿಗೆ ಹದಿನೈದು ವರ್ಷ ತುಂಬುವವರೆಗೂ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನು ಅವಳನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆಯಮಗಳಂತೆಯೇ

ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಹೇಗೆ ಹೇಗೆ ಅವಳ ಅವಯವಗಳು ತಾಳಾಣ್ಯದಿಂದ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಲಾರಂಭಿಸಿದವೋ, ಹಾಗೆ ಅವಳನ್ನು ನೋಡುವ ನಮ್ಮ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವು ವಕ್ರೀಕೃತವಾಯಿತು. ಅವನಲ್ಲಿಯು ಸಿಕ್ಕಪ್ರೇಮವು ಪರಿವರ್ತನ ಹೊಂದಿ, ವಿಷಯವು ಪ್ರೇಮವು ಇಚ್ಛಾಕಾಂಕ್ಷಾಕೂಲವಾಯಿತು. ಆ ನಮ್ಮ ಇಳಿವಯಸ್ಸಿನ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯದ ಬದಲು ವಿಲಾಸ ಅಲಸೆಯು ಉಂಟಾಯಿತು. ಅವನು ಸುಖಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಹಾಗೆಲ್ಲ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವಿಷಯವು ಪ್ರೇಮವು ಒತ್ತರಿಸಹತ್ತಿತು. ಆದರಿಂದ ಅವನು ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದವನಂತೆ ವರ್ತಿಸಹತ್ತಿದನು. ಸುಖಿಯನ್ನು ಅಗಲಿ ಕ್ಷಣಕಾಲ ಸಹ ಇರದಾದನು. ಮೊದಲ ಮೊದಲು ಸುಖಿಗೆ-ಆ ಮುಗ್ಧ ನವತರುಣಿಗೆ-ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಪ್ರೇಮಪರಿವರ್ತನದ ಜ್ಞಾನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಚತುರಳೂ, ಕುಶಲಳೂ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಈ ಹುಚ್ಚು ಜ್ಞಾರದ ಮೂರ್ಛವು ಅವಳಿಗೆ ಕ್ರಮೇಣ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಒಂದು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅವಳ ನಿರೀಕ್ಷನಕ್ಕೆ ಜನ್ಮವಾಗಿ ಬಂತು.

ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಭೋಜನಾನಂತರ ಸುಖಿಲೆಯು ತನ್ನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಉಪವನದ ಕಿಟಕಿಯ ಕಡೆಗೆ ಮೊಲೆ ಮಾಡಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದಿಕ್ಕಿನ-ಕಳ್ಳ-ಹೆಜ್ಜೆಯಿಂದ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಹಿಂದು ಮುಂದಿನ ಯಾವ ವಿಚಾರವನ್ನೂ ಮಾಡದೆ, ಅವಳನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡನು; ಅವಳ ಗದ್ದವನ್ನು ಹಿಡಿದನು. ಇನ್ನು ಅವನು ಅದಕ್ಕೂ ಮುಂದಿನ ಪ್ರಣಯ ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸತಕ್ಕವನಿದ್ದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸುಖಿಲೆಯು ಕಸುವಿನಿಂದ ಅವನ ಬಾಹುಪಾಶವೊಡಗಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ದೂರ ಸರಿದು ನಿಂತು:—ಎಂಕ್ಯಾಮಾವಾ, ಇದೇನು ಹುಚ್ಚು ಜ್ಞಾರ? ಎಂದು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದಳು. ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನು ಆಗ ನಾಚಿಕೆಗೆಟ್ಟಿದ್ದನು. ಆದರಿಂದ ಅವನು ಮುಗುಳು ನಗೆ ನಗುತ್ತ ಅವಳ ಹತ್ತರ ಬಂದು, ತನ್ನ ದುಷ್ಟ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ತನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಸಿಡಿಲು ಬಿದ್ದಂತೆ ಅವಳಿಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಕಲ್ಲುಗೆಂಡೆಯಂತೆ ಅವಳು ಸ್ತಬ್ಧಳಾಗಿ ನಿಂತಳು. ಕೆಲಕೂತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಅವಳು ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನಿಗೆ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿದಳು. ಅವಳ ಮಾತಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಜನಲಜ್ಜೆ-ಮನಲಜ್ಜೆಗಳುಂಟಾಗದಿದ್ದರೂ ತನ್ನ ಇಳಿವಯಸ್ಸಿನ ವಿಷಯವಾಗಿ ನಾಚಿಕೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಆದರಿಂದ ಅವನು ಆಗಿನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಕ್ಕಸಂಯಮನ ಮಾಡಿದನು; ಆದರೆ ಮುದುಕರಿಗೆ ಇಂಥ ಯಾವುದೊಂದು ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಯಿತೆಂದರೆ, ಬ್ರಹ್ಮದೇವನ ತಂದೆಯಿಂದಲೂ ಅವರ ಆ ಹುಚ್ಚನ್ನು ದಿಡಿಸುವದಾಗುವದಿಲ್ಲ.

ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನು ದಿನಾಲೂ ಸುತೀಲೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದು ಆಕೆಗೆ ತನ್ನಿಚ್ಛೆಯನ್ನು ಪೂರೆಯಿಸುವ ವಿಷಯವಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಆಕೆಗೆ ತನ್ನ ಅವಾರ ಸಂಪತ್ತಿಯ ಬಲಿಯೊಡ್ಡಿದನು; ಈ ವರೆಗೆ ಅವಳ ಸಾಕಿ ಸಲಹಿದ ಉಪಕಾರದ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊರಿಸಿದನು; ಇನ್ನೂ ಏನೇನೋ ವೋಹದೋರಿದನು; ಆದರೆ ಇಡಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದಲ್ಲಿನು ಎಲ್ಲ ಆತ್ಮ್ಯತಮ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೂ ಅರವತ್ತು ವರ್ಷದ ಮುದುಕನನ್ನು ಅದಾವ ಷೋಡಶ ವರ್ಷದ ತರುಣಿಯು ಲಗ್ನವಾದಾಳು? ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಈ ಉಪಟಳದಿಂದ ಸುತೀಲೆಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಅದರಿಂದ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹೊರಟು ಹೋಗದೇಕೆಂದು ಅವಳಿಗನಿಸಹತ್ತಿತು. ಈಗ ಅವಳು ಅದೇ ವಿಷಯವನ್ನು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತ ಆ ಉಪವನದೊಳಗೆ ಆಡ್ಡಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು; ಹಾಗೂ ಅವಳ ಬಾಯಿಂದಲೇ ಈ ಪ್ರಕರಣದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟ ವಾಕ್ಯವು ಹೊರಬಿದ್ದಿತು. ಅವಳು ಆ ಉಪವನದೊಳಗೆ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಮಾತಾಡಹತ್ತಿದಳು:—

“ಅಬ್ಬಬ್ಬ! ಎಂಥ ದುಷ್ಟ ವಾಸನೆಯಿದು? ಅರವತ್ತರ ಮನೆದಾಟದವನೂ ಸ್ವತಾನದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿರುವವನೂ, ಮೃತ್ಯುದೇವತೆಯ ಆಮಂತ್ರಣವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದವನೂ ಆದ ಅಜ್ಜನು-ಮುದಿಹದ್ದು-ಮರಿಮಗಳನ್ನು ಪಾಪೀದ್ಯಪ್ತಿಯಿಂದ ಅವಲೋಕಿಸಹತ್ತುವದಂದರೆ ಜಗತ್ತಿನ ಒಳುವೇ ತಿರುಗಿತೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕಲ್ಲವೆ? ಮಾವಾ, ನಿನ್ನ ಬುಧಿಯು ಹೀಗೇಕೆ ಕೆಟ್ಟಿತು? ಮಗಳೆಂದು ನನ್ನನ್ನು ಸಾಕಿ, ಸಲಹಿ, ದೊಡ್ಡ ವಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ನನ್ನ ಹೆತ್ತ ತಂದೆಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರೀತಿ ಸುತ್ತಿದ್ದ ನೀನು, ಈಗ ಹೀಗೇಕೆ ಮಾಡುವೆ? ಮಾವಾ, ಜಗತ್ತೆಲ್ಲ ಪಾಪದಿಂದಲೇ ತುಂದಿರುತ್ತದೇನು? ಎಲಲ! ನೀನು ನನಗೆ ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರವನ್ನು ನನ್ನನ್ನು ನಿನ್ನ ಅರ್ಥಾಂಗಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಚ್ಛಿಸುವೆಯಲ್ಲವೆ?” ಹೀಗೆ ಸುತೀಲೆಯು ಒಟಗುಟ್ಟುತ್ತ ಮೂರುಸಂಜೆಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆ ಉಪವನ ದೊಳಗಿನ ಒಂದು ಕೋಡದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿರುವಾಗ ತನ್ನ ಹೆಸರುಗೊಂಡು ಕರೆಯುತ್ತಿರುವದು ಅವಳಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ಆಕೆಯು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಮೆಟ್ಟಿದಿದ್ದು ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡುತ್ತಾಳೆ, ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನು ಅದೇ ಕೋಡದ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಕೂಡಲೆ ಸುತೀಲೆಯು ಎದ್ದು ತುಸ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿದು, ತಲೆ ಕೆಳಗೆ ಮಾಡಿ ನಿಂತಳು. ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನು ಅವಳ ಮುಖದ ಕಡೆಗೆ ಕ್ಷಣಕಾಲ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿ:—ಸುತೀಲೇ, ಕಡೆಗೆ ನಿನ್ನ ಅಂದೋಣವೇನಾಯಿತು? ಹುಚ್ಚಳ ಹಾಗೆ ಇದೇನು ನಡಿಸಿರುವೆ? ತಲೆದಾ? ಲಿನ ವರೆಗೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ಬಂದ ಈ ಮೈಥವವನ್ನು ಕಾಲಿನಿಂದ ಸರಿಸಿ, ಈ ಸುಸಮಯವನ್ನು ಕಳಕೊಳ್ಳಬೇಡ,

ಕಂಡಿಯಾ? ಎಂದನು.

“ಮಾವಾ, ಯಾರೊಬ್ಬರಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುವ ತನಕ ಇಚ್ಛಾ ಭೋಜನ ಮಾಡಿಸಿ, ಕಡೆಗೆ ಅವನನ್ನು ಒದೆದು ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿಸುವದು ನಿಮಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುವದೋ? ಇದೆಂಥ ಹೊಲಸು ಇಚ್ಛೆಯು ನಿಮಗೀ ಇಳವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಯಿತು? ತಂದೆಯು ಮಗಳನ್ನು ವಕ್ರದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ-ನೋಡಿಯಾದರೂ ಗೊತ್ತಿದೆಯೇ? ನನ್ನ ನಿಮ್ಮ ವಯೋಮಾನದ ಮಾತನ್ನು ಒತ್ತಟ್ಟಿಗಿಟ್ಟರೂ, ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಮಗಳಂತೆ ಸಾಕಿ ಸಲಹೆ ಲ್ಲವೆ? ಇವಳು ನನ್ನ ಮಗಳೆಂದು ನೀವು ಈ ಮೈಸೂರ ನಿವಾಸಿಗಳೆಲ್ಲ ಸ್ವಮುಖದಿಂದ ತಿಳಿಸಿಲ್ಲವೆ? ಮತ್ತು ಇಂದು ಆ ನನ್ನನ್ನೇ ನೀವು ಲಗ್ನವಾದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಇಲ್ಲಿಯ ಜನರು ನಿಮಗೇನಂದಾರು? ನನ್ನ-ನಿಮ್ಮ ಶೀಲದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಜನರಷ್ಟು ಆದಿಕೊಂಡಾರು? ಪಿತೃಪ್ರೇಮದಿಂದ ಮತ್ತವಾದ ಹೃದಯವು ದಾಂಪತ್ಯಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಒಲಿಯಾದೀತು? ಮಾವಾ, ನಾನು ನಿನ್ನ ಕಾಲು ದೀಳುತ್ತೇನೆ, ಮಗಳೆಂದು ತಿಳಿದು ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು. ಮುದಿಹುಡ್ಡು ಹಿಡಿದ ನೀನು ನಿನ್ನಂತೆ ನನ್ನನ್ನೂ ರಸಾತಳಕ್ಕಿಳಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಬೇಡ; ನಾನು ನಿನ್ನ ಕೃಪೆಯ ಆವರಣದಿಂದ ಪರಿವೇಷ್ಟಿತಳಾದ ಅನಾಥ ಕನ್ನಿಕೆಯಾಗಿರುತ್ತೇನೆಂಬ ದನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡ.”

“ಸುತೀ,” ಎಂದು ಸಂದೋಧಿಸಿ ಮಾವನು ಒಳ್ಳೇ ಆಧ್ಯತೆಯಿಂದ ಮಾತನಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು:—ಇಷ್ಟು ದಿವಸಗಳ ವರೆಗೆ ನಾನು ನಿನ್ನ ಕಡೆಗೆ ನನ್ನ ಮಗಳೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದಲೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆನು; ನಿನ್ನ ಸುಖಸಮಾಧಾನದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಹಗಲಿರುಳು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು; ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಏಕೆ ತಿರುಗಿತೋ ನಾನರಿಯೆನು; ಆದರೆ ನೀನು ನನ್ನ ಮಗಳು; ನಾನು ನಿನ್ನ ತಂದೆ, ಎಂಬ ಲೌಕಿಕ ಶಬ್ದಗಳಿಂದೆಲ್ಲಿಯಾದರೂ ನಿಜವಾದ ರಕ್ತಸಂಬಂಧವುಂಟಾಗಬಲ್ಲದೆ? ಹಾಗಿಲ್ಲವೆಂತೇ ಪರಮೇಶ್ವರನು ನನ್ನ-ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಪತಿ-ಪತ್ನಿ ಸಂಬಂಧವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ನನಗೀ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿರುತ್ತಾನೆ.

“ಇದೆಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ದುಷ್ಟಕಲ್ಪನೆಯು; ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬಿಗಿದು ಕಟ್ಟಿದರೆ, ನಿಮ್ಮ ತಿಳಿಗಟ್ಟಿ ಕಲ್ಪನಾಚಿತ್ರಗಳೆಲ್ಲಾ ಬಯಲಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಹಾದಿಗೆ ಬಂದೀತು; ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ ಈ ಮಾಪ ಕೃತ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮಗೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಪಕ್ಷಾತ್ತಾಪವಾದೀತು.”

“ಸುಸೀ, ಪಾಪ ಪುಣ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಿನೊಡನೆ ವಾದಿಸುವ ಇಚ್ಛೆಯು ನನಗಿಲ್ಲ; ಲೌಕಿಕಕ್ಕಾಗಿ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡ ಸಂಬಂಧಗಳು ನಿಜವಾದ ರಕ್ತಸಂಬಂಧ

ಗಲೆಂದಿಗೂ ಆಗಲಿರಿಯವು. ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ನೀನು ನನ್ನೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೊಂದು ಇಚ್ಛಿತ ವಸ್ತುವಿಗಾಗಿ ಯಾಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ; ಆದರೆ ಈಗ ನಾನೇ ಒಂದು ಮಾತಿಗಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಯಾಚಿಸುತ್ತಿರುವೆನು. ನೀನು ನನಗೆ ನಿನ್ನ ಪ್ರೇಮದಾನದ ಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೀಡಿ, ನನ್ನಿಚ್ಛೆಯನ್ನು ಪೂರೆಯಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ನಿನಗೆ ಕೈಮುಗಿದು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನನ್ನು ನಿರಾಶಗೊಳಿಸಿ ನಿನ್ನ ಕೃತಘ್ನತೆಯ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ತೂರ ಬೀಡ. ಪ್ರಿಯೇ, ಸುತೀಲೆ” ಎಂದಂದು ಮಾವನು ಅವಳನ್ನು ಆ ಉಪವನದಲ್ಲೇ ಆಲಿಂಗಿಸಹೋದನು.

ಆಗ ಕಣ್ಣಿಗೆ ನೀರು ಕಂದು ಸುತೀಲೆಯು:—“ಬೇಡ-ಬೇಡ; ಮಾವಾ, ನನ್ನನ್ನು ಸಿಟ್ಟಿಗೆಬ್ಬಿಸಿ, ನಿಮ್ಮ ಉಪಕಾರದ ಹೊರಗೆ ಯಾವದೆಂದು ಅಪಶಬ್ದವು ನನ್ನ ಬಾಯಿಂದ ಹೊರಟು ಅಪಕಾರದ ಕಿಡಿಹತ್ತುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಡಿರಿ. ಆಯ್ಯೋ! ದೇವರೇ, ನನ್ನನ್ನು ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಜೀವದಿಂದಿಟ್ಟಿರುವೆಯಾ? ನನ್ನ ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳ ಮರಣದನಂತರ ಆಗಲೆ ನಾನೂ ಸತ್ತು ಹೋಗಿದ್ದರೆ, ನನಗೀ ದುರವಸ್ಥೆಯು ಎಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು?” ಎಂದಂದು ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಆಳತೊಡಗಿದಳು. ಆಗ ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನಿಗೆ ತನ್ನ ಕೃತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಯವೆನಿಸಿತು; ಪ್ರಾಣವು ವ್ಯಾಕುಲವಾಯಿತು. ಆಗಲವನು ಎದ್ದು ನಿಂತು, ಮುಂದೆ ಸರಿದು ಆಕೆಯ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸುತ್ತ:—ಸುತೀ, ಹೀಗೆ ಅತ್ತು ಅತ್ತು ನಿನ್ನ ಜೀವಕ್ಕೇಕೆ ಕಷ್ಟಕೊಡುತ್ತಿ? ಸುಮ್ಮನಿರು. ಈ ಮಾತಿನ ಆಲೋಚನೆಗಾಗಿ ನಾನು ನಿನಗೆ ಇನ್ನು ಎರಡು ದಿನಗಳ ಅವಧಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನೀನು ನಿನ್ನ ಚಿತ್ತವನ್ನು ಸ್ಥಿರಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡು ಈ ಸಂಗತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ನಾಲ್ಕು ಕಡೆಯಿಂದಲೂ ತಿಳಿದು ನೋಡು. ನಡೆ, ರಾತ್ರಿಯಾಯಿತು. ಬಂಗ್ಲೆಗೆ ಹೋಗೋಣ. ನಿನಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಎರಡು ದಿನಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ನಿನ್ನ ಹತ್ತರ ಕೂಡ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ನೀನೇ ಶಾಂತಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ವಿಚಾರ ಮಾಡು, ಎಂದು ನುಡಿದನು.

“ನಡೆಯಿರಿ, ನಾನು ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಬರುವೆನು” ಎಂದಂದು ಸುತೀಲೆಯು ಆ ಕೋಪದ ಮೇಲೆ ಉಸಿರ್ಗರೆಯುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು. “ಹಾಗೇ ಆಗಲೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನು ಬಂಗ್ಲೆಯನ್ನು ನೇರಿದನು.

ಆ ಮುಡಿಹದ್ದು ಹೋದಬಳಿಕ ಈವರೆಗೆ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ತನ್ನ ದುಃಖವನ್ನು ಅವಳು ಸಡಿಲುಗೊಳಿಸಿದಳು. ಅವಳು ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತು ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅತ್ತಳು. ಕಡೆಗೆ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಶಾಂತಳಾಗಿ, ಮುಂದೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಆಲೋಚಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಇಂದು ರಾತ್ರಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಮಲಗಿದ

ಬಳಕೆ ದಾರಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತ ಹೊರಟುಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ನಿರ್ಧರಿಸಿಕೊಂಡು, ಬಂಗ್ಲೆಯೊಳಗೆ ಹೋದಳು. ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾದರೂ ಇವಳೇಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲೆಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನು ಬಂಗ್ಲೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲೇ ಸಂತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನು ತನ್ನ ಭೋಜನವನ್ನು ಆಪ್ತರಲ್ಲಿ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅದರಿಂದ ಸುತೀಲೆಯು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟ ಕೂಡಲೆ ಅವನು ಅವಳಿಗೆ ಏನೂ ಹೇಳದೆ, ಅಡಿಗೆಯವನನ್ನು ಕರೆದು ಆಕೆಗೆ ಉಣಬಡಿಸಹೇಳಿದನು.

ಒಡೆಯನ ಆಪ್ತನೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಅಡಿಗೆಯವನು ಸುತೀಲೆಯನ್ನು ಊಟಕ್ಕೆ ಕರೆದನು. ತನಗೆ ಇಂದು ಹಸಿವೆಯಿಲ್ಲೆಂದು ತಿಳಿಸಿ ತನ್ನ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಬಾಗಿಲವಿಕ್ಕೆ ಒಳಗಿನಿಂದ ಚಲಕ-ಕೊಂಡಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ, ಭದ್ರಪಡಿಸಿದಳು. ಬಳಿಕ ಅವಳು ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಮತ್ತೆ ವಿಚಾರಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದನಂತರ ಅವಳು ತನ್ನ ಈ ನೊಂದಲಿನ “ಎಲ್ಲರೂ ಮಲಗಿದ ಬಳಿಕ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹೊರಟು ಹೋಗುವ” ಬೇತನ್ನೇ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದಳು; ಆದರೆ ತನ್ನ ಬಾಲ್ಯಕಾಲದಿಂದಲೂ ತನ್ನನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸಿದ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತಾನೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬುದು ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಯದಾಯಿತು. ತಾನು ಇಲ್ಲೆಯೇ ಇದ್ದರೆ ಆತನ ಚಿತ್ತಚಾಂಚಲ್ಯವಾಗಿ ಉಚ್ಚೈಂಬಲತೆಯಿಂದ ಜನರೊಳಗೆ ನಗೆಗೀಡಾಗುವನು; ಹೀಗಾದರೆ ಪರ್ಯಾಯದಿಂದ ತೆನ್ನೇ ತನ್ನ ಉಪಕಾರಕರ್ಯವಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಬಗೆದಂತಾಗುವದು. ಆದ್ದರಿಂದ ತಾನೇಗ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹೊರಟು ಹೋಗುವದೇ ಯುಕ್ತವೆಂದು ಬಗೆದಳು. ಆಪ್ತರಲ್ಲಿ ಅವರ ಮನೆಯ ಗಡಿಯಾರವು ೧೨ ಗಂಟೆಯನ್ನು ಬಾರಿಸಿತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಡೆಯಲ್ಲೂ ನಿಶ್ಚಲವಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ಅವಳು ಮೆಲ್ಲನೆ ತನ್ನ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲ ತೆರೆದು, ಆಳು-ಹೋಳುಗಳು ಮಲಗಿರುವ ಪಡಸಾಲೆಯ ಕಡೆಗೆ ಕಿವಿಗೊಟ್ಟು ಕೇಳಿದಳು. ಎಲ್ಲ ಆಳುಗಳೂ ಅಲ್ಲಿ ಘೋರ್ ಘೋರ್ ಎಂದು ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಳಿಕ ಸುತೀಲೆಯು ಕಳೆ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ಎಚ್ಚರವಾಗದಂತೆ ಬಂಗ್ಲೆಯ ತಲೆಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. ಅವಳು ಹೊರಗೆ ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಭಾಸವು ಅವಳ ಗಾಯಿತು; ಆದರೆ ಅದು ಕೇವಲ ಭಾಸವೇ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಖಾತ್ರಿಯಾದ ಬಳಿಕ ಅವಳು ಹೊರಹೊರಟಳು. ಆ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅಂದು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗಾಳಿ ಬೀಸುತ್ತಲಿತ್ತು. ನಿಶ್ಚಲವಾದ ಬೆಳದಿಂಗಳು ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಹೊರಹೊರಟ ಬಳಿಕ ಅವಳು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಮೆಟ್ಟಿಬಿದ್ದಳು. ಪುನಃ ಧೈರ್ಯತಾಳಿ ಮಾವನ ಮೇಲಂತ ಸ್ತನ ಕೋಣೆಯ ಕಿಟಕಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಮಂದಸ್ವಕಾಶದ

ದೀಪವು ಉರಿಯುತ್ತಲಿತ್ತು. ಸುಶೀಲೆಯು ತಮ್ಮ ಉಪವನವನ್ನು ಹೊಕ್ಕು, ಆ ಕಡೆಯ ಮಾವನ ಕೋಣೆಯ ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಹತ್ತಿದಳು. ಅಲ್ಲಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ಯಾರೂ ನೋಡುತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲೆಂಬದು ಮನವರಿಕೆಯಾದನಂತರ ಅವಳು ಅಡಗುತ್ತ ಅಡಗುತ್ತ ಆ ಉಪವನದ ಹೊರಬಾಗಿಲವನ್ನು ದಾಟಿದಳು. ಆಕೆಯು ಆ ಉಪವನದಿಂದ ಹೊರಬೀಳಲಿಕ್ಕಾಗಿ, ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಕೋಣೆಯೊಳಗಿಂದ “ಫದ್” ಎಂದು ಬಂದೊಕಿನ ಸಪ್ತಳವಾಗಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಗಂಟೀಬಿದ್ದಿತು. ಆ ಕೂಡಲೆ ಸುಶೀಲೆಯು ಹಿಂದಿರುಗಿ ನಿಂತು ಮಾವನ ಕೋಣೆಯ ಕಿಟಕಿಯ ಕಡೆಗೆ ಮತ್ತೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡತೊಡಗಿದಳು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ತುಸ ಸಂತಯ ಬಂತು. ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನಲ್ಲಿ ಏಳು ಕೋಳಿಯ ರಿವ್ವಾಲ್ವರ ಇದ್ದು, ಅವನಿಗೆ ಇಂದಿನ ತನ್ನ ಕೃತ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾದುದರಿಂದ ಅವನು ಆತ್ಮಹತ್ಯಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಬಹುದೆಂದು ಅವಳಿಗನಿಸಿತು

ಸುಶೀಲೆಯ ವನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಈ ಕಲ್ಪನೆಯುಂಟಾದ ಕೂಡಲೆ ಅವಳ ಜೀವವು ವ್ಯಾಕುಲವಾಯಿತು. ಅವಳ ಕಾಲುಗಳು ಏಳದಾದವು. ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹೊರಟು ಹೋಗದೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದ ಅವಳ ಬೇತು ತಿರುಗಿತು. ಆ ಕೂಡಲೆ ಅವಳು ವೇಗದಿಂದ ಪುನಃ ಆ ಬಂಗ್ಲೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಳು. ಹೀಗೆ ಅವಳು ಒಳಗೆ ಬರುವಾಗಲೂ ಈ ಮೊದಲು ಕಂಡಂತೆ ಯಾರೋ ಒಳಗಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋದ ಹಾಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು; ಆದರೆ ಈಗ ಅವಳಿಗೆ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತ ನಿಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಅವಳು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಅಟ್ಟ ವನ್ನೇರಿ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ನೋಡುತ್ತಾಳೆ, ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಸತ್ತುಬಿದ್ದಿದ್ದನು! ಅವನ ಶವದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಯುವಕನು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಆ ಪಿಸ್ತೂಲನ್ನು ಧರಿಸಿ ನಿಂತಿದ್ದನು! ಆ ಭಯನಕ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿದ ಬಳಿಕಂತೂ ಅವಳ ವೈ ಮೋಲೆ ಎಚ್ಚರವೇ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯು ಭಯಗ್ರಸ್ತ ದನಿಯಿಂದ ಆ ಯುವಕನನ್ನು ಕುರಿತು:—ನೀವು ನಮ್ಮ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನನ್ನೇಕೆ ಕೊಂದಿರಿ? ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದಳು.

“ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಮೊದಲೇ ಇವನ ಕೊಲೆಯಾಗಿತ್ತು.” ಎಂದಂದು ಆ ತರುಣನು ಸುಶೀಲೆಯ ಮುಖದ ಕಡೆಗೆ ಟಕಮಕ ನೋಡಹತ್ತಿದನು.

“ಹಾಗಾದರೆ ಆ ರಿವ್ವಾಲ್ವರು ನಿಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲೇಕೆ?” ಎಂದಳು ಅವಳು ಗದ್ಗರಿಸಿ ಕೇಳಲು,

“ಬಾಯಿ, ನೀವು ಯಾರು? ಈ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನಿಗೂ ನಿಮಗೂ ಏನು ಸಂಬಂಧವಿದೆಯೆಂಬುದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮುಖಭಾವದಿಂದ ನೀವು ಶೀಲವಂತರೂ, ಸುವಿಚಾರಿಗಳೂ ಆಗಿರುತ್ತೀರೆಯೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ. ಈಗ ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ರಿವಾಲ್ವರ ಇರುವುದರಿಂದ ನಾನೇ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದವನೆಂಬ ಅಪರಾಧ ಸಿದ್ಧವಾಗಲಿಕ್ಕೆ ದೇರೆ ಆಧಾರಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಬಾಯಿ, ನಾನು ಸತ್ಯವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಕೊಲೆಮಾಡಿದವರಾರೆಂಬುದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಾನೂ ನಿಮ್ಮಷ್ಟೇ ನಿರಪರಾಧಿಯಿರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಆ ಶರಣನು ನುಡಿದನು.

“ಹಾಗಾದರೆ, ಈ ಕೊಲೆಯನ್ನು ಯಾರು ಮಾಡಿರಬಹುದೆಂದು ನಿಮಗನಿಸುತ್ತದೆ?”

“ನಾನದನ್ನು ಹೇಗೆ ಹೇಳಲಿ? ಕಳೆದ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಭಿಟ್ಟಿಯಾಗದೆ ನಾನು, ಇಂದು ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಭಿಟ್ಟಿಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆನು. ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲ ಆಳು-ಹೋಳುಗಳು ಮಲಗಿರುವರೆಂದು ಮನಗಂಡ ಬಳಿಕ ನಾನೇ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕೆನು; ಆದರೆ ಆಗಲೆ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನು ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದನು; ಇವನ ಕೊಲೆಮಾಡಿದವರಾರೆಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಇತ್ತ ನೋಡಿದೆನು. ಇಲ್ಲಿ ಈ ರಿವಾಲ್ವರ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಮೇಲೆಕ್ಕೆ ತುತ್ತಿರಲು, ತುಂಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಗುಂಡುಗಳೊಳಗಿನ ಒಂದು ಗುಂಡು “ಠದ” ಎಂದು ಹಾರಿತು. ಸುದೈವದಿಂದ ಆ ಗುಂಡು ಕಿಟಕಿಯೊಳಗಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹಾರಿತು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನೀವೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರಿ. ಇದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಗತಿಯು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ.”

“ಹಾಗಾದರೆ ಈಗ ನಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿಮಗನಿಸುತ್ತದೆ?”

“ನಾನದನ್ನೇನು ಹೇಳಲಿ? ನಾನು ಪುನಃ ಪುನಃ ತಿಳಿಸುವುದಿಷ್ಟೇ, ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನನ್ನು ಕೊಂದವನು ನಾನಲ್ಲ; ಆದರೆ ಅವನ ಕೊಲೆಯ ಆರೋಪವು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಹಜವಾಗಿ ಹೊರುವಂತಿದೆ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಈ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಪೋಲೀಸರಿಗೊಪ್ಪಿಸಿ, ನನ್ನನ್ನೇ ಕೊಲೆಗಾರನೆಂದು ತೋರಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ನಿರ್ದೋಷತ್ವದ ಬಗ್ಗೆ ನಾನಾವ ಪುರಾವೆಯನ್ನೂ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿರುವುದಿಲ್ಲ.”

“ಹಾಗಾದರೆ, ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಭಿಟ್ಟಿಗಾಗಿ ನೀವು ಈ ಅಪರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲರೂ ಮಲಗಿದ ಮೇಲೆಕೆ ಬಂದಿರಿ?”

“ನನ್ನ ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ನಿಶ್ಚಾಸವಿಡುವಷ್ಟು ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಬಾತ್ರಿ

ಯಾಗಿದ್ದರೆ, ನಾನು ನನ್ನ ನಿಜಸಂಗತಿಯನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ”

“ಹೇಳಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಮುಖಭಾವದಿಂದ ನೀವು ಹೇಳವದಲ್ಲವೂ ಸತ್ಯವಿರುವದೆಂದು ನನ್ನ ಮನೋದೇವತೆಯು ನನಗೆ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.”

ಜಾಯಿಡು, ನೋಡಿರಿ, ಸತ್ಯದ ಪ್ರಭಾವವೆಷ್ಟಿದೆಯೆಂಬದನ್ನಾ! ನಾನು ಯಾರು, ಎಲ್ಲಿಯವನು? ಎಂಬುದು ಲೇಶಮಾತ್ರವೂ ಗೆತ್ತಿತ್ತಿರದ ನೀವು, ಒಬ್ಬ ಅಪರಿಚಿತನ ಮಾತನ್ನು, ಅದರಲ್ಲಿ ಖೂನಿನಂತ ಪ್ರಕಾರದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿಡುವದರಿಂದ ನೀವು ಸತ್ಯತೀಲಿರಿಸುವಿರೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಸಂಪೂರ್ಣ ಖಾತ್ರಿಯಾಯಿತು. ಅಂತೇ ಸತ್ಯವು ಸತ್ಯದ ಗುರುತು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿತು. ನೀವು ಯಾರು? ನಿಮ್ಮ ಹೇಸರೇನು? ಮುಂತಾದ್ದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು; ಆದರೆ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನನ್ನು ನಾನು ಕೊಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಇವರ ಕೊಲೆಯಿಂದ ಇವರ ಎಲ್ಲ ಆಸ್ತಿಗೆ ನಾನೇ ಮಾಲೀಕನಾಗಿರುತ್ತೇನೆ. ನಾನಾರೂ ಪರಕೀಯನಿರದೆ, ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ತಮ್ಮನ ಮಗನಾಗಿರುತ್ತೇನೆ ಆ ಇಬ್ಬರೂ ಅಣ-ಕಮ್ಮಂದಿರಲ್ಲಿ ಸಖ್ಯವಿರದ್ದರಿಂದ ಈಗ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಇವರ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ತಂದೆಯು ತೀರಿಕೊಂಡು ಒಂದು ವರ್ಷವಾಯಿತು. ನನ್ನ ತಂದೆಯು ಭಾಗದ ಎಷ್ಟೋ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಈ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದರಾದ್ದರಿಂದ, ಕಳೆದ ವರ್ಷದಿಂದ ನಾನಿವರಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆದೆನು; ಆದರೆ ಇವರು ನನ್ನ ಒಂದು ಪತ್ರಕ್ಕೂ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ ಆದರಿಂದ ಇವರನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಕಂಡು, ಆ ಮಾತಿನ ನಿಷ್ಕರ್ಷ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆಂದು ನಾನು ಇಂದು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆನು; ಆದರೆ.....”

“ಇವರ ಭೆಟ್ಟಿಗೆ ಇಂಥ ಅಪರಾತ್ರಿಯಲ್ಲೇಕೆ ಬಂದಿರೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡುವದಿಲ್ಲವೆ?”

“ಅದನ್ನೇ ಈಗ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನು ಸರಳ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕೊಡುವದಿಲ್ಲೆಂಬದನ್ನು ನಾನು ತಿಳಿದೇ ಇದ್ದೆನು. ಆ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ-ಅವರಲ್ಲಿ ಭಯಂಕರವಾದ ವಾದವೇ ಏಳತಕ್ಕದ್ದಿತ್ತು; ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನಂಥ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನು ನನ್ನಂಥ ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ಪೋರನ ಕೊಡ ವಾದಿಸ್ಸಾಡುವದು ಇವನ ಆಳು-ಹೋಳುಗಳ ಕಿವಿಗೆ ಕೇಳಿಸಬಾರದೆಂದು ಯೋಚಿಸಿಯೇ ನಾನು ಈ ಅಪರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಇವರ ಭೆಟ್ಟಿಗೆಂದು ಕಳುಹಾಕಿ ಈ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕೆನು. ಹಾಗೂ ಇಲ್ಲಿ ನನಗೀ ಪ್ರಕಾರವು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು”

“ನಿಮ್ಮ ಹೇಸರೇನು?”

“ನನಗೆ ತ್ರೀಕಂಠನೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ನನ್ನ ತಂದೆ ಹಾಗೂ ಈ ಎಂಕ್ಯಾ

ಮಾವ ಇವರು ಸಹೋದರರು; ಆದರೆ ಬಾಯಿ, ಈ ವರೆಗೆ ನುಡಿದ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ನೀವು ನಂಬುವಿರೋ?”

“ಒಂದೇ ಮಾತನ್ನು ಪುನಃ ಪುನಃ ಉಚ್ಚರಿಸುವ ಚಾಳಿಯು ನನಗಿಲ್ಲ. ಆ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮಗೆ ಆಗಲಿ ಏನು ಹೇಳಿದೆನೋ, ಅದೇ ನನ್ನ ಕೊನೆಯವರೆಗಿನ ಉತ್ತರವು.”

“ನೀವು ಯಾರು? ಈಗ ಇಲ್ಲಿಗೇಕೆ ಬಂದಿರಿಂಬದನ್ನು ತಿಳಿಸುವಿರಾ? ಹೀಗೆ ನಾನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದ ಬಗ್ಗೆ ಕೋಪಗೊಳ್ಳಲಾರಂಪೋ?”

“ಇಂಥ ಸರಳ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೇಕೆ ಸಿಟ್ಟು ಬರಬೇಕು? ನಾನು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಸಂಕೋಚ ತಾಳದೆ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟು, ನಿಮಗೆ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ನನಗೇಕೆ ಸಂಕೋಚವುಂಟಾಗಬೇಕು?” ಎಂದಂದು ಸುಶೀಲೆಯು ತನ್ನ ಆತ್ಮವೃತ್ತವನ್ನು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಆ ಅಪರಿಚಿತನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು; ಆದರೆ ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನ ಅಸದ್ವೃತ್ತನದ ಒಂದು ಆಕ್ಷರವನ್ನು ಕೂಡ ಅವಳು ಅವನದುರಿಗೆ ತೆಗೆಯಲಿಲ್ಲ. ಸುಶೀಲೆಯ ಕರುಣಾರ್ಥ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಶ್ರೀಕಂಠನ ಕಂಠವು ದುಃಖದಿಂದ ಒತ್ತರಿಸಿತು. ಆಗ ಅವನು:—ಸುಶೀಲಾ ಬಾಯೀ, ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನ ಕೊಲೆಯಿಂದ ನೀವು ಕೇವಲ ಆಶ್ರಯವಿಹೀನರಾದಿರೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಭಾವನೆಯಾಗಿರಬಹುದು; ಆದರೆ ಯಾವ ಸತ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನಿಟ್ಟಿರುವಿರೋ, ಆದರೆ ಪ್ರತಿಫಲಕ್ಕಾಗಿ ದೇವರ ದಯೆಯಿಂದ ಈ ಕೊಲೆಯ ಶೋಧ ಹತ್ತಿ, ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನ ಆಸ್ತಿಯೆಲ್ಲ ನನ್ನ ನ್ಯಾಧೀನವಾದರೆ, ಆದರೆ ಅರ್ಧಭಾಗವು ನಿಮ್ಮದಿಯೆಂಬದನ್ನು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ನಂಬಬೇಕೆಂದು ನಂಬಿಸುತ್ತೇನೆ.

“ಬೇಡ; ಶ್ರೀಕಂಠರಾಯರೇ, ನನಗೆ ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನ ಆಸ್ತಿಯ ಅಂಶವು ಕೂಡ ನನಗೆ ಬೇಡ; ನಾನದನ್ನೆಂದೂ ಇಚ್ಛಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರ ಅನಂತ ಉಪಕಾರದ ಹೊರೆಯೇ ನನ್ನ ಶಿರದ ಮೇಲೆ ಭಾರವಾಗಿತ್ತು, ಅದೇ ನನಗೆ ವಿಫಲಸಂಪತ್ತಿನಂತೆ ತೋರುತ್ತಲಿದೆ. ಈ ಆಸ್ತಿಯ ಸಲುವಾಗಿ ನನಗೀಗ ದುಃಖವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ನನ್ನ ಉದಾರ ಪಾಲಕನ ಕೊಲೆಯಾದ ಬಗ್ಗೆ ಅಕ್ಕಂತ ದುಃಖವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಕೊಲೆಯ ಪತ್ತೆಹಚ್ಚಿ ಕೊಲೆಗಾರನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಶಾಸನ ಮಾಡಿಸುವ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಬೇವಹೋದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ; ಅದು ನನ್ನ ಪವಿತ್ರ ಹಾಗು ಇಷ್ಟ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂತಲೇ ನಾನು ತಿಳಿಯುತ್ತೇನೆ. ಶ್ರೀಕಂಠರಾಯರೇ, ಎಲ್ಲ ಋಣಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಅನ್ನದ ಋಣವು ವಿಶೇಷವಾಗಿರುತ್ತದೆ.”

“ಬಾಯಿ, ಕೊಲೆಗಾರನ ಪತ್ತೆಹಚ್ಚುವದಕ್ಕಾಗಿ ತಕ್ಕವಿಧಿ ಹೇಣಿರಿ;

ಅನುಮಾನಪಡದೇಡಿರಿ. ಆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ನೆರವಾಗುವದು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವೇ ಆಗಿದೆ; ಆದರೆ ಕೆಲಕಾರಣಗಳ ಮೂಲಕ ನಾನು ಇಲ್ಲಿರುವಂತಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ. ಸುಶೀಲಾಬಾಯಿ, ಈ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಹೊರತು ನನ್ನನ್ನಾದರೂ ನೋಡಿದ್ದೀವೆಂದೇ ನನ್ನ ಭಾವನೆಯಿದೆ; ಆದರೆ ಯಾರಾದರೂ ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದರೆ, ಹಾಗೂ ನನ್ನ ಗುರುತುಗಳನ್ನು ಅವರು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ, ಈ ಕೊಲೆಯ ಸಂಸರ್ಗವು ನನಗೆ ನೋಂಕಬಹುದಾಗಿದೆ; ಆದರೆ ಅಂಥ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದರೆ ನೀವೇ ಸಾಕ್ಷಿದಾರರಾಗಿ, ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಹೇಳಬೇಕಾದದ್ದನ್ನು ಹೇಳಿರಿ” ಎಂದು ನುಡಿಯುತ್ತ ತ್ರೀಕಂಠನು ದೀನಮುದ್ರೆಯಿಂದ ಸುಶೀಲೆಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದನು.

“ತ್ರೀಕಂಠರಾಯರೇ, ನೀವನ್ನು ನಿಶ್ಚಿಂತರಾಗಿರಿ.”

“ಹಾಗಾದರೆ ನಾನಿನ್ನು ಹೊರಡುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ತೀವ್ರವಾಗಿಯೇ-೧-೨ ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗುತ್ತೇನೆ.”

“ಆದರೆ ಈಗ ಈ ಕೊಲೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕು?”

“ಈ ರಿವಾಲ್ವರದ ‘ತಬ್’ ಎಂಬ ಶಬ್ದವನ್ನು ಕೇಳಿಯೂ ಈ ಮನೆಯ ಆಳು-ಹೊಳುಗಳಾರೂ ಏಳದಿರುವದು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಲ್ಲವೆ?”

“ತೊಗಲಬಾವಲಿ, ನಿಶಾಚರ ಹಕ್ಕಿ ಮುಂತಾದ ಪಕ್ಷಿಗಳು ಇರುಳ್ಳಲ್ಲಿ ವೇರಲು ಹಣ್ಣು ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿರುವದರಿಂದ, ಆ ಬದಿಗಿನ ತೋಟದವನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹೀಗೆ ಹುಸುಗುಂಡು ಹಾರಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಈ ದಿನವೂ ಹಾರಿಸಿರಬಹುದೆಂದು ಬಗೆದು ಅವರು ಎದ್ದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವಷ್ಟೇ?”

“ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದ ಬಳಿಕ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಆಳುಗಳನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ, ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ಈ ಕೊಲೆಯ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿರಿ, ಅಂದರೆ ಪೋಲೀಸ ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ, ನಿಮಗೂ ತೊಂದರೆಯಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ;” ಎಂದಂದು ತ್ರೀಕಂಠನು ಹೊರಡಲನುವಾದನು. ಆಗ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರ ಕಡೆಗೊಬ್ಬರು ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ನೋಡುತ್ತ ಕ್ಷಣಹೊತ್ತು ನಿಂತು ಕೊಂಡರು. ಆ ಉಭಯತರಲ್ಲಿ ಆಗ ಯಾವ ಯಾವ ವಿಚಾರಗಳುಂಟಾದವೆಂಬದು ಈಗಲೇ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಬರುವಂತಿಲ್ಲ; ಎದುರಿಗೆ ಎಂಕ್ಕಾವಾವನ ಪ್ರೇತವು ಭಯಾನಕಕ್ಕಿ ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದರೂ, ಅವರೀರ್ವರ ಹೃದಯಗಳು ಆಗಲೊಂದು ಮಹತ್ವದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಗಿದ್ದವೆಂದು ತಿಳಿಸಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗದು. ಅವರೀರ್ವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಗ ಅಂಕುರಿತವಾದ ಬೀಜವು ವಿಕಾಸವೆಡೆಯದೆ ಉಳಿದೀತೆ?

ಶ್ರೀಕಂಠನು ಸುಶೀಲೆಯು ಕಡೆಗೆ ತಿರುತಿರುಗಿ ನೋಡುತ್ತ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಅವನು ಕಣ್ಣು ಮರೆಯಾದ ಬಳಿಕ ಒಮ್ಮೆ ನಿಟ್ಟುಸಿರ್ಗರೆದು, ಸುಶೀಲೆಯು ಕೆಳಗೆ ಬಂದಳು. ಅಷ್ಟೊತ್ತಾದರೂ ಒಬ್ಬ ಅಳಿ ಎದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವಳು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಕೂಗಿ ಎದ್ದು, “ಅಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಯಾತರದೋ ‘ಠಪ’ ಎಂದು ಸಪ್ತವಾದಂತೆ ಭಾವವಾದ್ದರಿಂದ ನಾನು ನನ್ನ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಎದ್ದು ಬಂದೆನು; ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿ ಬ್ರ” ಎಂದು ಹೇಳಿಕಳಿಸಿದಳು.

ಮೇಲೆ ಹೋದವರು ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಕೊಲೆಯಾದ ದುಷ್ಪವಾತೆಯನ್ನು ಕೂಗುತ್ತಲೇ ಕೆಳಗಿಳಿದರು. ಆದನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲ ನೌಕರರೂ ಹೆದರಿದರು. ಕೂಡಲೆ ಇಬ್ಬರನ್ನು ಪೋಲೀಸರ ಕಡೆಗೆ ಕಳಿಸಿ, ಸುಶೀಲೆಯು ಉಳಿದವರೊಡನೆ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಕೋಣೆಯ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದಳು. ರಾಜಧಾನಿಯ ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಖೂನಿನ ಸುದ್ದಿ ಹತ್ತಿದ ಕೂಡಲೆ, ಇನ್ನಪೇಕ್ಷರ, ಸದ್‌ಇನ್ನಪೇಕ್ಷರ, ಜಮಾದಾರ ಮುಂತಾದ ಅಮಲ್‌ದಾರರೂ, ೧೦-೮ ಪ್ಯಾದೆಗಳೂ ಬಂದರು. ಅವರು ಆ ಬಂಗಲೆಯೊಳಗಿನ ನೌಕರ-ಚಾಕರರನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಗೊಡದೆ ವಿಚಾರಣೆಯು ನಡೆಯಿತು. ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ಒತ್ತಟ್ಟಿಗೆ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇನ್ನಪೇಕ್ಷರನು ಅವಳಿಗೇನೇನೋ ಕೇಳಿದನು; ಆದರೂ ಆ ಮಾವನ ಕೊಲೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಸಂಧಾನವೇನೂ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಮರುದಿನ ಜ್ಯೂರಿಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ, ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನಿಗೆ ಯಾವದೊಂದು ಶಸ್ತ್ರಾಘಾತದಿಂದಲೇ ಮರಣವುಂಟಾಯಿತೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಪ್ರೇತದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರು; ಆದರೆ ಕೊಲೆಯ ಪತ್ತೆಯಾದ ಹೊರತು ಯಾರೂ ಬಂಗಲೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಕೂಡದೆಂದು ಆ ಬಂಗಲೆಯೊಳಗಿನ ನೌಕರ-ಚಾಕರರಿಗೂ, ಸುಶೀಲೆಬಾಡಾಯಿಗೂ, ಪೋಲೀಸರು ತಿಳಿಸಿದರು.

೪ನೇ ಮೆಟ್ಟಿಲು—ನಾಮಧಾರಿ ಶ್ರೀಕಂಠ.

ಎಂಟು ದಿನಗಳಾದರೂ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಕೊಲೆಯ ಪತ್ತೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಪೋಲೀಸರು ಪಂಚರ ಮುಖಾಂತರ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಎಲ್ಲ ಕಸಾಟು-ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ತೆರೆದು, ಅವನ ಖೂನಿಗೆ ಸಂಬಂಧವಾದ ಎನಾದರೂ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳು ಸಿಗುವವೇನೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಶೋಧಿಸಿದರು. ಕಡೆಗೆ ಅವರು ಅವನ ಎಲ್ಲ ಜಂಗಮ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಆ ಬಂಗಲೆಯ ಮೇಲಂತಸ್ತಿನ ಒಂದು ಭದ್ರವಾದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಕೀಲಿ-ಮುದ್ರೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದರು; ಹಾಗೂ ಸುಶೀಲೆಗೆ ಅದೇ ಬಂಗಲೆಯ

ಕೆಳಗಿನ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಮರಣದನಂತರ ತಾನು ಆ ಬಂಗ್ಲೆಯಲ್ಲಿರದಾರದೆಂದು ಸುತೀಲೆಗೆ ಅನಿಸಹತ್ತಿದ್ದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವು; ಆದರೆ ಕೊಲೆಯ ಸಂಶಯದಿಂದ ಪೋಲೀಸರು ಅವಳನ್ನು ಕೆಲವಿನ ದೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗದಂತೆ ಕಟ್ಟು ಮಾಡಿದರು. ಪೋಲೀಸ ಅಮಲ್ದಾರರು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಬಂದು ಆಕೆಯ ಸಮಾಚಾರ ತಕ್ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಕೊಲೆಯಿಂದ ಸುತೀಲೆಯ ಮನಸ್ಸು ಕೇವಲ ಉದಾಶೀನವಾಗಿದ್ದರೂ, ತ್ರೀಕಂಠನ ನೆನಪಾದಾಗೆಲ್ಲ-ಅವನ ಸತ್ಯನಿಷ್ಠಮೂರ್ತಿಯು ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ನಿಂತಾಗೆಲ್ಲ ಅವಳಿಗೆಂದು ಪ್ರಕಾರದ ನವಜೀವನದ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯೇ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಹಾಗೂ ಆ ಸದ್ಗುಣ ಹಸ್ಥನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಯಾವಾಗ ಕಾಣುವೆನೋ ಎಂದು ಆಶುರಳಾಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೀಗೆ ಅವಳು ೪-೬ ದಿನಗಳನ್ನು ಆ ಬಂಗ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಏಕಾಕಿಣಿಯಾಗಿ ಕಳೆಯುತ್ತಿರಲು, ಒಂದು ದಿನ ವ್ಯಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಗುಮಾಸ್ತನೆೊಬ್ಬನು ಬಂದು, ಒಂದು ತಂತಿಯ ಕಾಗದವನ್ನು ಅವಳಿಗೆೊಪ್ಪಿಸಿ:—ಸುತೀಲಾದಾಯಿಯವರೇ, ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ತಮ್ಮನ ಮಗನಾದ ತ್ರೀಕಂಠನೆಂಬವನು ಇಂದು ನಿಮ್ಮ ಭೆಟ್ಟಿಗೆ ಬರುತ್ತಾನಂತೆ, ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಅವಳು ಆ ತಂತಿಯ ಕಾಗದವನ್ನು ಓದಿಕೊಂಡಳು. ಆ ಸತ್ಯನಿಷ್ಠ ತ್ರೀಕಂಠನ ಭೇಟಿಯು ಪುನಃ ಇಂದು ಆಗುವದಲ್ಲ, ಎಂಬ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಈ ವರೆಗಿನ ಅವಳ ತೇಜೋವಿಹೀನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಕಳೆಯೇರಿತು. ಕಾರಕೂನನು ಹೊರಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಆ ತಂತಿಯ ಕಾಗದವನ್ನು ಅವಳು ಪುನಃ ಪುನಃ ಓದಿದಳು. ಎಷ್ಟು ಸಾರೆ ಓದಿದರೂ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನ ತಳಮಳವು ಶಾಂತವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಅವಳು ಅದನ್ನು ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿಟ್ಟು, ತನ್ನ ಎಡಗೈ ಅಂಗೈಯ ಮೇಲೆ ಗದ್ದವನ್ನೂರಿ ಕುಳಿತು ವಿಚಾರಗ್ರಸ್ತಳಾದಳು. “ಆ ಗೃಹಸ್ಥನು ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ತಮ್ಮನ ಮಗನೇ ಇರಲಿ, ಮತ್ತಾವನೇ ಇರಲಿ; ಅವನಂತೂ ಶೀಲವಂತ-ಸತ್ಯವಂತನಾಗಿ ತೋರುತ್ತಾನೆ. ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಖುನಾದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ರಿವ್ವಾಲ್ವರ ಇತ್ತಾದರೂ ಅವನ ಆಗಿನ ಮುಖಭಾವ, ಸತ್ಯಸಂಧಾನ, ಮಿತಭಾಷಣ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಅವನು ಕೊಲೆಗಾರನಲ್ಲವೆಂದೇ ನನ್ನ ಖಾತ್ರಿಯಾಗಿರುವದು. ದೇವಾ, ಪರಮೇಶ್ವರಾ, ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಕೊಲೆಯಾದದ್ದು ಅತ್ಯಂತ ಗರ್ಹ್ಯ ಕೃತ್ಯವಾಗಿದ್ದರೂ, ಆದರಿಂದ ಈ ಸುತೀಲೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಇಷ್ಟ ಪರಿಣಾಮವೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ! ಯಾವ ದೇವರ ದಯೆಯಿಂದ ನನ್ನ ಮೇಲಿನ ಆ ಅರಿಷ್ಟವು ನಿವಾರಣವಾಯಿತೋ, ಅದೇ ದೇವರ ಕೃಪಾಬಲದಿಂದ ಆ ಸದ್ಗುಣ ಹಸ್ಥ ತ್ರೀಕಂಠನಾಯರ ಮೇಲೆ ಆ ಖೂನಿನ ಆರೋಪವು ಹೊರದೆ, ನಾನು ಅವರ

ಪದರನಲ್ಲಿ ನೀಳುವಂತಾಗಬೇಕು. ಇಷ್ಟೇ ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯು.....”

ಹೀಗೆ ಸುತೀಲೆಯು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ದೇವರನ್ನು ಕುರಿತು ಏಕೋ ಭಾವದಿಂದ ದೇದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲು, ಒಬ್ಬ ದಾದಿಯು ಧಾವಿಸುತ್ತ ಬಂದು:—
ಅಪ್ಪನವರೇ, ಹೊರಗೆ ವೋಟಾರಿನಲ್ಲಿ ಎಂಕ್ಯಾವಾವನ ತಮ್ಮನ ಮಕ್ಕಳು ಬಂದಿರುವರು, ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದಳು. ಆ ಕೂಡ ನಗೆ ವೊಗದಿಂದ ಅವಳು ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ವೋಟಾರಿನ ಒಳಗೆ ಹೋದಳು; ಆದರೆ ವೋಟಾರಿನಿಂದ ಇಳಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನ ಪೂರ್ವಪರಿಚಿತ ಸದ್ಗೃಹಸ್ಥ ನಲ್ಲೆಂಬುದು ಕೂಡಲೆ ಅವಳ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು. ವಯಸ್ಸು, ರೂಪ, ಮುಖ ಚರ್ಯ ಮುಂತಾದ ಬಾಹುಲಕ್ಷಣಗಳಿಂದ ಅವನು ಈ ವೊದಲಿನ ಗೃಹಸ್ಥ ನಂತೆ ತೋರಿದರೂ, ಅವನ ನಗೆ, ಮಾತಿನ ಬಗೆ, ನಡಿಯ ರೀತಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಅವನಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರಿಂದ ಅವಳಲ್ಲಿ ಈ ವೊದಲು ಉಂಟಾದ್ದ ಆದರ-ಉಲ್ಲಾಸಗಳೆಲ್ಲ ಮಾಯವಾದವು ತಾನಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಒಂದ ಗೃಹಸ್ಥನನ್ನು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಅನಾದರಿಸುವುದು ನಮ್ಮ ಹಿಂದುಗಳ ಶೀಲವಾಗಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಕಡು ವೈರಿಯಾಗಿ ದ್ದರೂ ಅವನು ತಾನಾಗಿ ಬಂದರೆ, ಅವನನ್ನು ಆದರಿಸುವದೇ ನಮ್ಮ ಹಿಂದುಗಳ ಪ್ರಾಚೀನಕಾಲದಿಂದಲೂ ನಡೆದು ಒಂದ ರೀತಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ನಿಯಮಕ್ಕನು ಸರಿಸಿ ಸುತೀಲೆಯು ಅವನನ್ನು ಬಂಗ್ಲೆಯೊಳಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಒಂದು ಋರ್ಚೆಯ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿದಳು.

ಬಂದ ಗೃಹಸ್ಥನು ಒಳ್ಳೇ ಸಂಭಾವಿತನಾದ ಆವಿರ್ಭಾವವನ್ನು ತೋರು ತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅವನ ಅಂತಃಕರಣದೊಳಗಿನ ತಾಮಸೀವೃತ್ತಿಯು ಅವನ ಪ್ರತಿ ಯೊಂದು ಅಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ತಲೆ ಎತ್ತುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಿತು. ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ಥಾಪನಾಪನ್ನನಾದನಂತರ ಆತನು ಒಳ್ಳೇ ಗಂಭೀರದನಿಯಿಂದ:—
ಸುತೀಲೆ, ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ನಿನಗೆ ಈ ವರೆಗೆ ಯಾವ ಸಂಗತಿಯೂ ಗೊತ್ತಿರದ್ದರಿಂದ ಹೀಗೆ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಬಂದ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ನೀನು ಚಕಿತಳಾಗಿರಬಹುದು; ಆದರೆ ನನ್ನ ವಿಷಯವಾಗಿ ನೀನು ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳಡ್ಡು ಸಂಶಯಪಡ ಬೇಡ. ಎಂಕ್ಯಾವಾವನ ತಮ್ಮನ ಮಗನಾದ ತ್ರೀಕಂಠರಾಯನೆಂಬುವವನು ನಾನೇ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕೆಲವರ್ಷ ನಾನು ಶಿಲೋನದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಪಗಾರದ ದಂದಿನ ಅಮಲ್‌ದಾರನಿರುತ್ತೇನೆ. ವೊನ್ನೆ ವರ್ಷಮಾನಪತ್ರಗಳ ಮುಖಾಂತರ ನಮ್ಮ ಎಂಕ್ಯಾವಾವನ ಕೊಲೆಯ ವರ್ತಮಾನವು ನನಗೆ ಹತ್ತಿತು. ಆ ಕೂಡಲೆ ನಿನ್ನ ಹೆಸರಿಗೆ ತಂತಿಕೊಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟೆನು. ನಮ್ಮ ಎಂಕ್ಯಾವಾವನಂತಹ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಗೃಹಸ್ಥನ ಕೊಲೆಯ ಸುಳುವು ವೋಲಿಸಿರಿಗೆ ಇದೂ ವರೆಗೂ ಹತ್ತ

ದಿರುವದಕ್ಕೆ ಈ ಮೈಸೂರ ಸರ್ಕಾರದ “ಎನಯ್ಯಾ ಸ್ವಾಮಿ” ಪೋಲೀಸರ ಹೇಡಿತನವೇ ಕಾರಣವೆಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ; ಆದರೆ ಅವರಿಂದ ಆ ಕೆಲಸವಾಗದಿದ್ದರೂ ಈ ಕ್ಯಾಪ್ಟನ್ ಶ್ರೀಕಂಠನು ಅದನ್ನು ಅಲ್ಪ ವೇಳೆಯಲ್ಲೇ ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚದೆ ಬಿಡನು; ಕೊಲೆಗಾರನು ಪಾತಾಳದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದೆಳೆದು ತರುವೆನು.”

“ನೀವು ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ನಿಜವಾದ ಸಂಬಂಧಿಕರೇ ಅಗಿದ್ದರೆ ಅವರ ಕೊಲೆಯ ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಲಿಕ್ಕೆ ಕೊಂಚವೂ ಎಲಂಬ ಮಾಡಲಾಗದು” ಎಂದು ಸುತೀಲೆಯು ಮಾಮೂಲಕ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ರಿಸಿದಳು.

“ಸುತೀಲೇ, ಆ ಕೆಲಸವಂತೂ ನನ್ನದೇ; ಆದರೆ ನಿನಗೆ ನನ್ನ-ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಸಂಬಂಧದ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶಯವೇಕೆ ಬಂದಿತು? ಅವರ ನನ್ನ ಸಂಬಂಧಕ್ಕೆ ನೀನು ನಡುವೆ “ರೆ” ಎಂಬ ಸಂಶಯ ಸೂಚಕ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನೇಕೆ ಹಚ್ಚಿದೆ? ಸುತೀ, ನಾನು ನಿಜವಾದ ಸಂಬಂಧಿಕನಾಗಿರದೆ ನನ್ನನ್ನು ಯಾವನೊಬ್ಬ ವೇಷ ಧಾರಿಯೆಂದು ನೀನು ತಿಳಿದಿರುವೆಯಾ?

“ಛೇ-ಛೇ, ಹಾಗೇನೂ ಇಲ್ಲ.” ಎಂದು ತುಟಿ ಕಚ್ಚುತ್ತ ಸುತೀಲೆಯು ನುಡಿದಳು.

“ಹಾಗಾದರೆ ಸುತೀ, ಬಾ ಇತ್ತ; ಕೂಡಿಲ್ವೆ ತನ್ನ ಹತ್ತರ; ಹಾಗೂ ಆ ಕೊಲೆ ಎಂದು, ಯಾವಾಗ, ಯಾವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಾಯಿತೆಂಬದನ್ನು ನನಗೆ ಸವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ತಿಳಿಸು.”

ಸುತೀಲೆಯು ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಕೊಲೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪದರಲ್ಲಿ ಚನ್ನಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದಳು; ಹಾಗೂ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನಿಗೆ ತಾನು ಸಾಕುಮಗಳಾಗಬೇಕೆಂಬದನ್ನು ಆರುಹಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ತನ್ನ ವಿಚಾರ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು.

“ಸುತೀಲಾಬಾಯಿ, ನಿನ್ನ ವಿಷಯದ ಸಂಪೂರ್ಣಮಾಹಿತಿಯು ನನಗಿದೆ; ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ದೊಡ್ಡವನು-ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಹೆಂಡತಿಯು-ಇಚ್ಛೆಯೂ ನನಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲವೆಂತಲ್ಲ; ಆದುದರಿಂದ ಈ ವರೆಗೆ ನನ್ನ-ನಿನ್ನಲ್ಲಿಯು ಯಾವ ಸಂಬಂಧ ಎರಡಿದ್ದರೂ ಅಂಥ ಸಂಬಂಧವನ್ನುಂಟುಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ತಡ ಹಿಡಿದೀತು? ನಾನು ಬಂದನೆಂದು ನೀನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡುವ ಅವಶ್ಯಕವಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ನೋಡುವದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು, ನಾನು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ನೂರಾರು ಪಟ್ಟು ಅಧಿಕವಾದ ಅನುಕೂಲಗ್ರಹವು ನಿನ್ನ ವಿಷಯವಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದ ಬಳಿಕ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಸುತೀ, ಈ ಬಂಗ್ಲೆಯು

ನಿನ್ನದೇ ಇದೆ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಆಸ್ತಿಗೆ ನಿಜವಾದ ವಾರಸಾದಾರನು ಇನ-
ಮೇಲೆ ನಾನೇ ಆಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ನೀನು ಆ ಬಗ್ಗೆ ಯತ್ಕಿಂಚಿತ್ತೂ ಸಂಕೋ-
ಪಡಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಸಹಾಯವಿರದಿದ್ದರೆ ಅವನದಿಲ್ಲ ಆಸ್ತಿಯು ನನ್ನ ವಶಕ್ಕೆ
ಬರಲಾರದೆಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆಯಾಗಿದೆ”

“ನೀವು ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ವಾರಸಾದಾರರೇ ಆಗಿದ್ದರೆ, ಅವನ ಆಸ್ತಿ
ಯನ್ನು ವಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ನನ್ನಂಥವಳೆ ನೆರವು ನಿಮಗೇತಕ್ಕೆ ಬೇಕು
ನೀವು ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿಂದ ನನ್ನ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಯಿತು ನಾಳಿನಿಂದ ನಾನಿ-
ಬಂಗೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ”

“ಬೇಡ, ನೀನಾಗಿ ಹೋಗಹತ್ತಿದರೂ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಹೋಗಗೊಡಲೆ
ಕೈಲ್ಲ. ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಆಕಸ್ಮಿಕಮರಣದಿಂದ ನನಗುಂಟಾದ ದುಃಖಪ್ರಸಂ-
ದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನಂಥವಳ ಮಧುರವಹವಾಸವಿರದಿದ್ದರೆ, ಈ ಶೋಕಾವೇಗದಿಂದ ನನಗೆ
ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದೀತು.”

‘ಇಂತಹ ಅಸಂಬದ್ಧ ಪ್ರಲಾಪಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ರೂಢಿಯು ನನಗಿಲ್ಲ.’

“ಸುತೀ, ನನ್ನ ಸ್ವಭಾವಪರಿಚಯವು ನಿನ್ನಿರದ್ದರಿಂದ ನೀನು ನನ್ನ ವಿಷಯ
ವಾಗಿ ಇಷ್ಟು ಸಾಶಂಕಿತಳಾಗಿರುತ್ತೀ. ಯಾವದೊಂದು ಸಂಗತಿಯು ಅನುಭವ
ಹೊಂದಿದ ಬಳಿಕೇ ಆದರ ಬಗ್ಗೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಡಬೇಕು. ಆದಿರಲಿ, ನಾನೀಗ
ಪೋಲೀಸಕಚೇರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಸಂಜೆಗೆ ನಾವೀರ್ವರೂ ವೋಜಿ-
ನಿಂದ ಮಾತಾಡುತ್ತ ಕಾಲಕಳೆಯೋಣವಂತೆ!” ಎಂದಂದು ಆ ತರುಣನು ಆ
ಬಂಗೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ವೋಟಾರನ್ನು ಹತ್ತಿ ನಡೆದನು.

ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಕಾಟದಿಂದ ಪಾರಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದೇವರು ತನಗಾಗಿ
ಇವನನ್ನು ಎಲ್ಲಿಂದ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿರುವನೋ ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತ
ಸುತೀಲೆಯು ಪುನಃ ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋದಳು. ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ತಮ್ಮನ
ಮಗನೆಂದು ಹೇಳಿದ ಆ ಗೃಹಸ್ಥನು ತ್ರೀಕಂಠನೋ? ಇವನು ತ್ರೀಕಂಠನೋ?
ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಅವಳಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಪುನಃ ಉದ್ಭವಿಸಹತ್ತಿತು. ವೊಡಲಿನವನು
ತ್ರೀಕಂಠನಿರಲಿ-ಇರದಿರಲಿ; ಅವನ ಮಾತನ್ನು ನಂಬದೇಕೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಅನಿಸಿ-
ದರೆ, ಈಗ ಬಂದವನು ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ತಮ್ಮನ ಮಗನು. ಇವ-
ನನ್ನು ನಂಬಲಾಗದೆಂದು ಅವಳ ದೃಢಭಾವನೆಯಾಯಿತು. ಇವನ ಪ್ರತಿ-
ಯೊಂದು ಶಬ್ದದಲ್ಲಿ ಡಾಂಭಿಕತನವೇ ಅವಳಿಗೆ ತೋರಹತ್ತಿತು. ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿ
ಕ್ಷಣ ಸಹ ಇರದೆ, ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದಳು;
ಹಾಗೂ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳು ಆ ಉಪವನದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟಳು.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬಡ ಹುಡುಗನು ಬಂದು ಅವಳ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಚೀಟಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, “ಎಚ್ಚರ-ಎಚ್ಚರ! ಬಹು ಎಚ್ಚರ!” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಓಡಿ ಹೋದನು. ಸುಶೀಲೆಯು ಆ ಹುಡುಗನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡದೆ, ಆ ಚೀಟಿಯ ಮುದ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಚ್ಚು ಓದಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಅದರಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಓದಿತ್ತು:—

“ಸುಶೀಲಾಬಾಯಿ, ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಬಂಗಳಿಯ ಎಡ-ಬಲಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಿರುವೆನು. ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಬಂಗಳಿಯಲ್ಲಿ ಏನೇನು ನಡೆದಿದೆಯೆಂಬುದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಂದು ರಾತ್ರಿ ಆಗಂಟಿಗೆ ಈ ಉಪವನದ ದಿಡ್ಡಿಯ ಜಾಗಿಲ ಹತ್ತರ ಓರಿ. ಅಲ್ಲಿ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ದಾರಿ ಕಾಯುತ್ತ ಕುಳಿತಿರುತ್ತೇನೆ. ಇತಿ ನಿಮ್ಮ ಶ್ರೀಕಂಠ”

ಆ ಚೀಟಿಯ ವಚನ ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೆ, ಸುಶೀಲೆಯು ಅದನ್ನು ಹಂದು ಚೂರು ಚೂರಾಗಿ ಮಾಡಿದಳು; ಹಾಗೂ ಆ ಉಪವನದೊಳಗಿನ ಒಂದು ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ವಿಚಾರಮಾಡಹತ್ತಿದಳು. ಆಗ ನಿಜವಾದ ಶ್ರೀಕಂಠನೆಂಬವನು ಈ ಚೀಟಿ ಕಳಿಸಿದವನೇ ಎಂಬುದು ಅವಳಿಗೆ ಖಾತ್ರಿಯಾಯಿತು; ಹಾಗೂ ಆತನ ಭೆಟ್ಟಿಗಾಗಿ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವದನ್ನು ಅವಳು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಕೊಂಡಳು. ಅಂದು ಹೊಸದಾಗಿ ವೋಟಾರಿನಿಂದ ಬಂದಿದ್ದ ಶ್ರೀಕಂಠನೆಂಬ ನಾಮಧಾರಿಯು ಎಷಯವಾಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಅಂಜಿಕೆಯುಂಟಾಗಿತ್ತು; ಆದರೂ ಅವಳೇನೂ ಅಷ್ಟು ಅವ್ಯಾಳಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಪ್ರಸಂಗವೇ ಬಂದರೆ ಕೆಲಕಾಲದ ವರಿಗಾದರೂ ಆತ್ಮಸಂರಕ್ಷಣ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಧೈರ್ಯ-ಸಾಹಸಗಳು ಅವಳಲ್ಲಿ ಒಡೆದು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು.

ಸುಶೀಲೆಯು ಬಂಗಳಿಗೆ ಬಂದು ರಾತ್ರಿಯ ಫರ ದಾರಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಬರಬರುತ್ತ ಕತ್ತಲೆಗವಿಯಿತು; ಆದರೂ ಆ ನಾಮಧಾರಿ ಶ್ರೀಕಂಠನ ವೋಟಾರು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಕೆಲಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಅವಳು ದೃಷ್ಟಿಯು ಗಡಿಯಾರದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿತು. ಕೂಡಲೆ ಅವಳು ಚಟಕೈನೆದ್ದು ತನ್ನ ಕೋಣೆಯ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ನಾಮಧಾರಿಯು ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಂದು ಅವಳೆದುರಿಗೆ ದೂತನೆಂದು ನಿಂತುಕೊಂಡು-ಸುಶೀ, ತಡವಾಗಿ ಬಂದುದಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟಾಗಿಲ್ಲವಷ್ಟೇ? ನಡೆ, ನಾವೀವರೂ ತುಸ ಹೊತ್ತು ಆ ಉಪವನದಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುತ್ತ ಕೂಡುತ್ತೇಣ, ಎಂದವನೇ, ಅವನು ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದನು.

“ಹೀಗೆ ಪರಸ್ಪ್ರಿಯರ ಕೈ ಹಿಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ನಿಮಗೆ ನಾಚಿಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆ?” ಎಂದು ಕ್ರೋಧಸಂತಪ್ತಳಾಗಿ ನುಡಿಯುತ್ತ, ಸುಶೀಲೆಯು ಒಮ್ಮೆ ಝಾಡಣೆ ಹೊಡೆದು ಅವನ ಕೈಯೊಳಗಿಂದ ತನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡಳು.

“ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಪರಸ್ತ್ರೀಯೆಂದು ತಿಳಿದಾಗಲವೆ ಆ ಮಾಲು? ನೀನಂತೂ ಇನ್ನು ಈ ಬಂಜೆಯ ಮಾಲಿಕಳಾಗತಕ್ಕವಳು; ಆದ್ದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಪರಸ್ತ್ರೀಯೆಂದು ಅವನ್ನು ವವರಾದರೂ ಯಾರು?”

“ರಾಯರೇ, ನೀವು ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ವಾರಸಾದಾರರೇ ಇರ್ರಿ, ಬೇರೆ ಯಾರೇ ಇರ್ರಿ; ನಿಮ್ಮ ಈ ಹುಡುಗಾಟಿಕೆಯು ನನಗೆ ನೇರುವದಿಲ್ಲ ನೀವೊಳ್ಳಿ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ; ಮತ್ತು ಹೀಗೆ ಪರಸ್ತ್ರೀಯೆ ಕೈ ಹಿಡಿಯುತ್ತೀರಿ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮಗೇನೇನಬೇಕೋ ತಿಳಿಯದಾಗಿದೆ. ಸಂಯಿರಿ, ಹಿಂದಕ್ಕೆ ನನ್ನೆದುರಿಗೆ ಕೂಡ ನಿಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗಿರಿ” ಎಂದು ಗದ್ದರಿಸಲು.

“ಸಂಕೋಚದ ಸೀಮೆಯನ್ನು ದಾಟುವಾಗ ಈ ತರದ ತುಸ ಗೆಂಡಲವು ಆಗತಕ್ಕದ್ದೇ. ಸುಶೀ, ಬಾ, ಇತ್ತ ಬಾ” ಎಂದನನೇ ಆತನು ಮತ್ತೆ ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿಯಲು ಮುಂದರಿದನು. ಆ ಕೂಡಲೆ ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಒಳ್ಳೆ ಕಸುವಿನಿಂದ ದೂಡಲು, ಅವನು ಎಳೆಂಟು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯಬೇಕಾಯಿತು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸುಶೀಲೆಯು ತನ್ನ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಳು; ಹಾಗೂ ಒಳಗಿನಿಂದ ಬಾಗಿಲವನ್ನಿಕ್ಕಿ ಚಲಕ-ಕೊಂಡಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದಳು. ಇಷ್ಟಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇಕ್ಕೆ ಏಬೇ ನಿಮಿಷಗಳಾದವು. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಇಕ್ಕೆ ಉಪವನದ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಶ್ರೀಕಂಠರಾಯನನ್ನು ಕಾಣಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲವು ಅವಳಲ್ಲಿನೂ ಜಾಗ್ರತವಾಗಿತ್ತು; ಆದರೆ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲ ತೆರೆದು ಹೊರಗೆ ಬರುವ ಒಗೆ ಹೇಗೆ? ಮುಂದೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬದನ್ನು ಯೋಚಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆಂದು ಹಂಚಿಕೆಯು ತಿಳಿಯಿತು. ತನ್ನ ಕೋಣೆಯ ಉಪವನದ ಕಡೆಯ ಕಿಟಕಿಗಳಿಗೆ ಸಲಾಕಿಗಳೆರಡು ಅವಳ ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದಿತು ಆ ಕೂಡಲೆ ಅವಳು ಆ ಕಿಟಕಿಯ ಬಾಗಿಲ ತೆರೆದು ಮೆಲ್ಲನೆ ಹೊರಗೆ ಹಣಕಿ ಹಾಕಿದಳು; ಹಾಗೂ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಕಿಟಕಿಯೊಳಗಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದಳು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವಳು ಸವಿಹವದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಆಳುಮಗನ ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲಿಯ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕೆಯು ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆಯ ಮಗಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ಹೇಳಿ, ತನ್ನ ಸಂಕೇತದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ-ಉಪವನದ ದಿಡ್ಡಿಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಹೋದಳು ಅಲ್ಲಿಯ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಯಾರೋ ಆಡಗಿಕೊಂಡು ನಿಂತಿರುವಂತೆ ಅವಳಿಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಸುಶೀಲೆಯು ಸವಿಹಪಿಸುತ್ತಲೆ ಆ ಮನುಷ್ಯನು ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಮೆಲ್ಲಗೆ:—ಸುಶೀಲಾಬಾಯಿ, ನಾವು ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋಗಬೇಕು. ಅಂದರೇ ನಿಭಯತನವಿಂದ ಮಾತು-ಕಥೆಯಾದಲ್ಲಿಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾದೀತೆಂದು ನುಡಿದು ನಡೆದನು. ಸುಶೀಲೆಯು ಅವನ

ಕೈಯೊಳಗಿನ ತನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಯತ್ನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಅವನೊಡನೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಸಂಭವಿಸಿತು.

ಅವರೇವರೂ ಕೆಲ ನಿಮಿಷ ನಡೆದು ಒಂದು ಗಿಡದ ಕೆಳಗೆ ನಿಂತುಕೊಂಡರು. ಆಗ ಆ ಮನುಷ್ಯನು ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ಕರೆತು:— ನನ್ನ ಚೀಟಿಯು ಬಿಡಬಿಟ್ಟವಾಗದಂತೆ ನಿಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಹೇಗೆ ಬಿಡ್ಡಿತ್ತೋ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಸಂಶಯವಿತ್ತು. ಅದು ಮುಟ್ಟಿ, ನೀವು ವೇಳೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಂದದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನನಗೊಳ್ಳೇ ಆನಂದವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

“ತಮ್ಮ ಚೀಟಿಯು ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಸಿಗುವ ವರೆಗೆ ಪುನಃ ನಿಮ್ಮ ಭೇಟಿಯಾದೀತೆಂಬ ಭರವಸೆಯು ನನಗಿರಲಿಲ್ಲ.”

“ಸುಶೀಲಾಬಾಯಿ, ಸತ್ಯಾನುಷ್ಠಾನಗಳ ನಿರ್ಣಯವಾಗುವ ವರೆಗೆ ನಾವು ತೊಂದರೆಗೀಡಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಂದು ಇಷ್ಟು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಗಾಗಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕರೆದ ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶದ ಕಲ್ಪನೆ ಕೂಡ ನಿರೂಪಿಸಲಿಕ್ಕೆಲ್ಲ.”

“ಅದರ ಅನುಭವವು ನನಗೂ ಬಂದಿದೆ ಆ ಬಂಗ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಕಾಲಡುವದೆಂದರೆ ತುಸು ಕಠಿಣ ಕೆಲಸವೇ ಸರಿ; ಆದರೆ ಶ್ರೀಕಂಠರಾಯರೇ, ಇಂದು ಈ ಬಂಗ್ಲೆಗೆ ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ತರುಣನು ಬಂದಿದ್ದು, ತಾನೇ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ತಮ್ಮನಮಗ ಶ್ರೀಕಂಠನೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಮೇಲಿಂದ ಅವನು ಯಾವನೊಬ್ಬ ನಿಪ್ಲಾತ ಠಕ್ಕನಾಗಿರಬಹುದಾಗಿದೆ. ಇಂದು ನಾನು ಈ ಬಂಗ್ಲೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹೋಗತಕ್ಕವಳೇ; ಆದರೆ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಚೀಟಿಯು ಬಂದದರಿಂದ ನಿಂತಿರುವೆನು.”

“ಅವನು ಬರತಕ್ಕವನಿದ್ದಾನೆಂಬದು ನನಗೆ ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೆ ನೀವು ಆ ಬಂಗ್ಲೆಯಲ್ಲಿರದಾರದೆಂದು ನಿಮಗೆ ನಾನು ಸೂಚಿಸತಕ್ಕವನು ಆದರೆ.....”

“ಶ್ರೀಕಂಠರಾಯರೇ, ಅವನಾರು? ಮತ್ತು ಅವನಿಗಾಗಿ ನೀವು ಇಷ್ಟು ಅಂಜುವದೇಕೆ?”

“ಬಾಯಿ, ಅವನೊಬ್ಬ ನೀಚನು; ಆದರೆ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ವಾರಸಾ ಹಕ್ಕಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ನನ್ನ ಎಲ್ಲ ಮಹತ್ವದ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳು ಅವನ ಕೈಸೇರಿವೆ. ಅವುಗಳ ಆಧಾರದಿಂದ ತಾನೇ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ನಿಜವಾದ ಮಾಲೀಕನೆಂದು ಸಿದ್ಧಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವನು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುವನು.”

“ನಿಮ್ಮ ಆ ಮಹತ್ವದ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳು ಅವನಂಥ ದುಷ್ಟನ ಕೈಸೇರಿದವೇಕೆ?”

“ನಾನೂ ಅವನೂ ಕೂಡಿ ಸಿರಿವಿನದಲ್ಲಿರುವಾಗ ನಾನು ಬಡ್ಡಿ ನಿಂದ

ಮುಲಗಿರಲು, ಅವನು ನನ್ನ ಮಹತ್ವದ ಕಾಗದ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹಿಂದುಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ಓಡಿ ಬಂದನು. ಆಗ ನಾನು ಅತ್ಯವಸ್ಥಸ್ಥಿಯಲ್ಲಿದ್ದದರಿಂದ, ನಾನು ದೇವವಿಂದುಳಿದೇನೆಂಬ ಭರವಸೆಯು ಯಾರಿಗೂ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಮತ್ತು ಅದ ಕ್ಯಾಗಿಯೇ, ನಾನು ಸತ್ತಿರುವೆನೆಂದೇ ಅವನ ಕಲ್ಪನೆಯಾಗಿ ಅವನು ಈ ಉದ್ಯೋಗ ನಡೆಸುತ್ತಾನೆ.”

“ಹಾಗಾದರೆ ಅವನು ನಿಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಸುಂಗಿಬಿಡುವದಿಲ್ಲವೇ?”

“ಸುತೀಲಾಬಾಯಿ, ಆ ದುಷ್ಟ ಶಿತಿಕಂಠನು ಮಹಾ ನೀಚನಿರುವದರಿಂದ ಅವನ ದುರಾಚರಣೆಯ ಕಲ್ಪನೆಯು ಕೂಡ ಅನ್ಯರಿಗೆ ಬರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆತನನ್ನು ನನ್ನ ಬಿನ್ನಲೆ ಬಿದ್ದ ತಮ್ಮನೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಅವನ ಸಲುವಾಗಿ ನಾನು ಏನೇನು ಮಾಡಿರುವೆನೋ ಅದೆಲ್ಲವೂ ಆ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೊಬ್ಬನಿಗೇ ಗೊತ್ತಿದೆ ಹೀಗಿದ್ದರೂ ನಾನು ಜಡ್ಡಿ ನಿಂದ ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿಯಲು, ಆ ನೀಚನು ನನ್ನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೊಳಗಿನ ಮಹತ್ವದ ಎಲ್ಲ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಓಡಿ ಹೋದನು. ಆ ಏಕದೇಶದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಶುಶ್ರೂಷೆಯನ್ನಾರು ಮಾಡಬೇಕು? ಒಬ್ಬ ದಯಾವಂತ ಬಡ ಒಕ್ಕಲಿಗನ ಕುಟುಂಬದವರು ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ-ನೆತ್ತಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಆರೈಕೆ ಮಾಡಿ, ನನ್ನನ್ನು ಆ ವೈಷ್ಯಮುಖದಿಂದ ಉಳಿಸಿದರು. ಅವರು ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ದಯಾಪೂರ್ಣದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡದಿದ್ದರೆ, ಈ ವರೆಗೆ ನಾನು ಯಾವ ಲೋಕದೊಳಗಿನ ಯಾವ ಯೋನಿಯಲ್ಲಿ ಜನ್ಮ ತಾಳುತ್ತಿದ್ದೆನೋ ಯಾರು ಹೇಳಬೇಕು?”

“ಆ ನಾಚಕೆಗೇಡಿಯು ನನ್ನೊಡನೆಯೂ ತುಸು ಅಸಭ್ಯತನದಿಂದಲೇ ವರ್ತಿಸಿದನು; ಆದರೆ ನಾನು ಅವನಿಗೆ ಅಂಜಲಿಲ್ಲ.”

“ಸುತೀಲಾಬಾಯಿ ಈಗ ಅದಿರಲಿ. ನಾವು ಈಗ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸಗಳು ಎರಡಿವೆ. ಅವೆರಡೂ ಅಷ್ಟೇ ಮಹತ್ವದವಿರುತ್ತವೆ. ಎಂಕ್ಯಾಮಾವ ನನ್ನು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದವನ ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚುವದು ವೊದಲನೇ ಕೆಲಸವು; ಹಾಗೂ ಆ ನೀಚ ಶಿತಿಕಂಠನಲ್ಲಿರುವ ನನ್ನ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವದು ಎರಡನೇ ಕೆಲಸವು ಶಿತಿಕಂಠನು ಆ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತನ್ನ ಟ್ರಂಕಿನಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟಿರಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಇಂದು ಅವನು ಆ ಟ್ರಂಕನ್ನು ಒಹ.ತಾ ನಿಮ್ಮ ಕೋಣೆಯಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟಿರಬಹುದಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀವು ಸಾಹಸ ಮಾಡಿದರೆ ನನ್ನ ಕೆಲಸವಾಗುವದು ಬಂದಿತವು.”

“ಅಹುದು. ಆ ನೀಚನು ಬಂಗ್ಲೆಗೆ ಬಂದಕೂಡಲೆ ತನ್ನ ಟ್ರಂಕನ್ನು ನನ್ನ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ನನ್ನ ಪಲ್ಲಂಗದ ಕೆಳಗೇ ಸರಿಸಿಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ.”

“ಬಹಳ ಜೆನ್ನಾಯಿತು. ಇಂದು ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಬೀಳದ ಹಾಗೆ ನನ್ನನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಕೋಣೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವಿರಾ? ನನ್ನ ಭಾವೀ ಸುಖ-ದುಃಖದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಭಾಗವು ಈ ನಿಮ್ಮ ಸಾಹಸದಲ್ಲಿಯೇ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿರುತ್ತದೆ. ಇಂದು ಆ ಕೆಲವಾಗದಿದ್ದರೆ, ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಅವನು ಆ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳ ಮುಖಾಂತರ ತಾನೇ ಎಂಕ್ಯಾನಾವನ ನಿಜವಾದ ವಾರದಾರನೆಂದು ಸಾಧಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ತದನಂತರ ಅವುಗಳಿಂದೇನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವದಿಲ್ಲ.”

“ಶ್ರೀಕಂಠರಾಯರೇ, ನಾನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಅವನ ಟ್ರಂಕಿನ ಒಳಗೆ ಒಯ್ಯು ಬಿಟ್ಟರೂ, ಅದರ ಕೀಲಿ ಮೂರನು ತೆಗೆಯುವಾಗ ಸಪ್ಪಳವಾಗಿ ಅವನು ಎಚ್ಚತ್ತರೆ? —

ಆ ಚಿಂತೆಯು ನಿಮಗೆ ಬೇಡ. ಆ ಟ್ರಂಕಿನ ಕೀಲಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ತೆಗೆಯಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದೆ; ಅಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೇನೋಡಿ, ಅದರ ಇನ್ನೊಂದು ಕೈಯು ನನ್ನಲ್ಲೇ ಇದೆ. ಸಿಲೋನದಲ್ಲಿರುವಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಎರಡು ಕೀಲಿಗಳಿದ್ದು, ಒಂದು ಅವನಲ್ಲಿ, ಒಂದು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದವು. ಬರುವಾಗ ಆತನು ನನ್ನ ಜನಿವಾರದೊಳಗಿನ ಕೈಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ತರಲಿಕ್ಕೆ ಮರೆತು, ನನಗೆ ಒಂದು ಉಪಕಾರವನ್ನೇ ಬಗ್ಗಿದಿರುತ್ತಾನೆ. ಟ್ರಂಕಿನ ಕೀಲಿ ತೆಗೆಯುವಾಗ ಅವನು ಎಚ್ಚತ್ತು ನಮ್ಮ ಒಳಗೆ ಬಂದರೆ ಆಗ ನಾನವನಿಗೆ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಕೈತೋರಿಸದೆ ಬಿಡಲಾರೆನು. ನಾನಾಗಿ ಅವನ ಮೇಲೆ ಏನು ಹೋಗದೆ, ಕಾಯಿದೆ ಯಿಂದಲೇ ಸಹಜವಾಗಿ ಸಾಧಿಸಬಹುದಾದ ಕಾರ್ಯ ಸಾಧಿಸಿ, ನಂತರ ಅವನ ಸಮಾಚಾರ ತಕ್ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ದೇಶಾಗಿರುತ್ತದೆ.”

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ಸುಶೀಲೆಯು ಕ್ಷಣಕಾಲ ಸುಮ್ಮನಾದಳು. ನಂತರ ಅವಳು:— ಶ್ರೀಕಂಠರಾಯರೇ, ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಸುದ್ದಿಯು ಹೆರವರಿಗಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯಬಾರದೆಂದು ಕಿಟಕಿಯೊಳಗಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಬಂದಿರುತ್ತೇನೆ. ಆದುದರಿಂದ ಈಗ ಆ ನಿಜವನ್ನು ಬಂಗ್ಲೆಯಲ್ಲಿರುವನೆನೀ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬದನ್ನು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದು ಹೇಗೆಯೇ ಇರಲಿ, ನಾವು ಬಹು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ನಡೆಸಬೇಕು. ಈ ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯ ಕಾಲವು ತಕ್ಕದ್ದಾಗಿಲ್ಲ. ಯಾಕಂದರೆ, ಆಗ ಬೆಳದಿಂಗಳು ಬಿದ್ದಿರುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ನಾವು ಯಾರ ಕಣ್ಣಿಗಾದರೂ ಬೀಳುವ ಸಂಭವವಿದೆ; ಆದ್ದರಿಂದ ನೀವು ಈಗಲೇ ನನ್ನೊಡನೆ ನಡೆಯಿರಿ. ಆ ಕಿಟಕಿಯೊಳಗಿಂದಲೇ ನಾವೀರ್ವರೂ ನನ್ನ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸೋಣ. ಅಂದರೆ ಯಾರಿಗೂ ನಮ್ಮ ವಿಷಯವಾಗಿ ಸಂಶಯವುಂಟಾಗಲಾರದು.

“ಸುಶೀಲಾಬಾಯಿ, ಇಷ್ಟು ಸಾಹಸವು ನಿಮ್ಮಿಂದ ಆದೀತೇ?”

“ಅದರ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅನುಭವವನ್ನೇ ಪಡೆಯಿರಿ” ಎಂದಂದು ಸುಶಿ ಲೆಯು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ನಡೆದು ಆ ಉಪವನವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಳು. ಶ್ರೀಕಂಠನೂ ಅವಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಇದ್ದನು. ಅವರು ಮರಳಿ ಉಪವನವನ್ನು ಹೊಕ್ಕಾಗ ರಾತ್ರಿಯು ಗಂಗೆಯಾಗಿಯಾಗಿರಬಹುದು. ಚಳಿಗಾಲವಾದ್ದರಿಂದಲೂ, ವನೆಯ ಯಜಮಾನನೇ ಇರದ್ದರಿಂದಲೂ ಆಳು-ಹೊಳುಗಳು ದೀಗನೆ ಮಲಗಿದ್ದರು. ಶಿಶಿಕಂಠನೂ ನಿದ್ರೆಹೋದ್ದರಿಂದ ಅವನ ಸುಳವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಸುಶೀಲೆಯು ಶ್ರೀಕಂಠನೊಡನೆ ತನ್ನ ಕೋಣೆಯ ಕಿಟಕಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ಕಿಟಕಿಯನ್ನು ಹತ್ತಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧನವನ್ನು ಹುಡುಕಹತ್ತಿದಳು. ದೀಗನೆ ಸಾಧನದ ಅನುಕೂಲವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಶ್ರೀಕಂಠನು ಮೆಲ್ಲಗೆ: — ಸುಶೀಲಾಬಾಯಿ, ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎಕಲ್ಪವುಂಟಾಗದಿದ್ದರೆ, ನೀವು ನನ್ನ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಕಿಟಕಿಯನ್ನು ಎರರಿ; ಬಳಿಕ ನಾನೂ ಒರುತ್ತೇನೆ, ಎಂದು ನುಡಿಯಲು, ಸುಶೀಲೆಗೆ ಹೇಗೆ ಹೇಗೆಯೂ ಅನಿಸದರೂ ಪ್ರಸಂಗದ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಟ್ಟು ಅದರಂತೆ ನಡೆದು, ಅವಳು ತನ್ನ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಳು. ಶ್ರೀಕಂಠನೂ ಅವಳ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಜಿಗಿದು ಬಂದನು. ಬಳಿಕ ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸಪ್ಪಳವಾಗದಂತೆ ಆ ಬ್ರಂಕಿನ ಬೀಗ ತೆಗೆದು ತನಗೆ ಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಮಹತ್ವದ ಕಾಗಡ-ಪತ್ರಗಳ ಗಂಟೊಂದನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು, ಬ್ರಂಕಿಗೆ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಕೀಲಿ ಹಾಕಿದನು; ಹಾಗೂ ಅವನು ಸುಶೀಲೆಯೊಡನೆ ಪುನಃ ಆ ಕಿಟಕಿಯ ದ್ವಾರದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದನು. ಅವರೀರ್ವರೂ ಉಪವನ ದಾಟಿ, ಹೊರಬೀಳುತ್ತಿರಲು, ಚಂದ್ರನು ತನ್ನ ಪ್ರಿಯಕರುಣೆಯಾದ ರೋಹಿಣೀ-ತಾರೆಯೊಡನೆ ಕುಲು ಕುಲು ನಗುತ್ತ ಭೂಮಂಡಲದ ಮೇಲೆ ವಿರಾಜಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದ್ದನು. ಆ ಕೂಡಲೆ ಶ್ರೀಕಂಠನು ಸುಶೀಲೆಯನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ: — “ಬಾಯಿ, ತುಸ ಒತ್ತರದಿಂದ ಕಾಲು ಚಲ್ಲರಿ. ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬೇರೊಂದು ಜವಾಬುದಾರಿಯ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಕಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ” ಎಂದನು. ಅವರೀರ್ವರೂ ತುಸ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಚಾಮರಾಜಪುರ ಸ್ವೀಶನ್ನಿನ ಒಳಿಯ ಒಂದು ಬಿಡಾರಕ್ಕೆ ಬಂದು ತಲುಪಿದರು.

ಆ ಮನೆಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿತ್ತು. ಶ್ರೀಕಂಠನು ತನ್ನಲ್ಲಿಯ ಕೈಯಿಂದ ಆ ಬೀಗವನ್ನು ತೆಗೆದು, ಕೀಲವನ್ನೊತ್ತಿ ಎದ್ದೊದ್ದೀಪವನ್ನು ಹೊತ್ತಿಸಿದನು. ಬಳಿಕ ಅವನು ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ಕುರಿತು: — ನೀವು ಈಗ ಒಂಕೆ ಹೊರಡುವ ರೈಲಿನಿಂದ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಾನೊಂದು ಪತ್ರ ಕೊಡುವೆನು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುವಿರಾ?

“ನೀವೆಲ್ಲಿರುವಿರಿ?”

“ನಾನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು, ಪೋಲೀಸರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಆ ನಾನಾಧಾರಿ ಶ್ರೀಕಂಠನ-ಶಿಶುಕಂಠನ-ವೇಶವನ್ನು ಬೈಲಿಗಳೆಂಬುದೇಕಾಗಿದೆ. ನೀವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿರಿ. ನಾಳೆ ನಾನು ತಂತಿ ಕೊಡುವೆನು. ಆ ಪ್ರಕಾರ ಮುಂದಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿರಿ; ಅಂದರಾಯಿತು. ನನಗಾಗಿ ಇಷ್ಟು ತೊಂದರೆ ತರಬೇಕೆಂದರೆ ನೀವು ಸಿದ್ಧರಿರುವಿರಾ?”

“ಶ್ರೀಕಂಠರಾಯರೇ, ಇನ್ನು ನನಗೆ ಈ ಪ್ರಕಾರದ ‘ಮಾಡುವಿರಾ?’ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಬೇಡಿರಿ. ನಾನು ಆ ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಕಾರದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿರದೆ, ಸ್ವಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆನು. ಅದುದರಿಂದ ಬೇಗನೆ ಪತ್ರ ಬರೆದುಕೊಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ಗಾಡಿಯೊಳಗೆ ಕೂರಿಸಿರಿ.”

ಕೂಡಲೆ ಶ್ರೀಕಂಠನು ಪತ್ರ ಬರೆಯಹತ್ತಿದನು. ೪-೭ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಅವನಿಂದ ಪತ್ರ ಬರೆದು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ಅವನೊಂದು ಪಾಕೀಟಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ, ಆ ಪಾಕೀಟಿನ ಮೇಲೆ ವಿಳಾಸ ಸಹ ಬರೆದನು. ಬಳಿಕ ಅವನು ಅದನ್ನು ಸುತೀಲೆಯ ಕೈಗೆತ್ತಿ:—ಈ ವಿಳಾಸದ ಗೃಹಸ್ಥನು ಬೆಂಗಳೂರ ತಂಕರಪುರದಲ್ಲಿ ಮೇನರೋಡಿನ ೫೭ನೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾನೆ. ಗಾಡಿಯಿಂದ ಇಳಿದ ಕೂಡಲೆ ಮೇನರೋಡಿನ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿರಿ. ಅವನು ನಿಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಇಡುವನು. ಅವನೂ, ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ನನ್ನ ಪರಿಚಯ ದವರಿದ್ದು, ಒಳ್ಳೇ ಸಜ್ಜನರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಗೋ, ಈ ನನ್ನ ಮಹತ್ವದ-ಆಗಲೆ ಆ ದುಷ್ಟ ಶಿಶುಕಂಠನ ಟ್ರಂಕಿನೊಳಗಿಂದ ತಂದ-ಕಾಗದ ಪತ್ರಗಳ ಪುಡಿಗಳನ್ನು ಈ ಬ್ಯಾಗಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಬಹು ಜೋಕೆ! ಈ ದಿನ ನೀವು ಬೆಳಿ ತನಕ ನಿದ್ರೆಗೆಟ್ಟರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಇವುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಎಚ್ಚರದಿಂದ ಕಾವಾಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದ ಬಳಿಕ ನಾನು ತಾರಿಂದ ಎನೆಂದು ತಿಳಿಸುವೆನೋ, ಆ ಪ್ರಕಾರ ಈ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿರಿ; ಹಾಗೂ ನಾಳಿನ ಇಲ್ಲವೆ ನಾಡದಿನ ರಾತ್ರಿಯ ರೈಲಿಗೆ ಹೊರಟು ಬರಿ. ನನ್ನ ತಂತಿಯು ಬರುವ ವರೆಗೂ ನೀವು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇರಿ. ನಾನು ಬಹುಶಃ ನಾಳೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ೨ ಗಂಟೆಯ ತರುವಾಯ ೪ ಗಂಟೆಯೊಳಗೆ ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರಿಗೆ ತಂತಿಕೊಡುವೆನು. ತಪ್ಪಿದರೆ ನಾಡದಾದರೂ ಅದೇವೇಳೆಗೆ ಕೊಡುವೆನು. ನಡೆಯಿರಿ ಇನ್ನು, ರೈಲಿನ ಕೂಗು ಕೇಳಬರುವದು ನೋಡಿರಿ, ಎಂದು ಶ್ರೀಕಂಠನು ಅವಳ ಕಡೆಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದ್ದ ತನ್ನ ವಾರಸಾ ಹಕ್ಕಿನ ಆ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಒಂದು ಕೈ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಅದಕ್ಕೆ ಭದ್ರವಾಗಿ ಕೀಲಿ ಹಾಕಿ, ಕೈಯನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ತ್ವರಿತಗತಿ

ಯಿಂದ ಸುತೀಲೆಯೊಡನೆ ಚಾಮರಾಜಪುರ ಸ್ವೇಶನ್ನಿಗೆ ಒಂದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗಾಡಿ ಬಂದು ನಿಂತಿತ್ತು. ತ್ರೀಕಂಠನು ಒಂದು ತಿಕ್ಕೀಟು ತೆಗೆದು ತಂದು, ಸುತೀಲೆಯನ್ನು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಒಂದು ಕಂಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿದನು. ಹಾಗೂ ಜೋಕೆ, ಜೋಕೆ, ಎಂದು ಪುನಃ ಪುನಃ ಹೇಳಿದನು. ಎಂಜಿನ್ನಿಗೆ ಲಾಯಿನ್‌ಕ್ಲೀಆರದ ಸ್ವಾಘನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಗಾಡಿ ಹೊರಡಲು, ತುಸ ಅವಕಾಶವಿತ್ತು. ಆಗ ಸುತೀಲೆಯು ತ್ರೀಕಂಠನ ಮುಖದ ಕಡೆಗೆ ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ತ್ರೀಕಂಠನೂ ಒಮ್ಮೆ ಅವಳ ಮುಖದ ಕಡೆಗೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿದನು. ಕೂಡಲೆ ನಾಚಿ ಅವಳು ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಕೆಳಗೆ ನೋಡಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ತ್ರೀಕಂಠನು ಅವಳ ಮನೋಗತವನ್ನು ತಿಳಿದು:—ಸುತೀಲಾಬಾಯಿ, ಹೀಗೇಕೆ ನಾಚಿಕೆ? ಮತ್ತೇನನ್ನಾದರೂ ಕೇಳುವುದಿದ್ದರೆ ಕೇಳಿಕೋ. ಸಂಕೋಚವಡದೇಡ. ನನ್ನ-ನನ್ನ ಹೃದಯಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಭೇದಭಾವವಿರಗೊಡಬೇಡ.

“ಎಶೇಷವೇನೂ ಇಲ್ಲ.....” ಎಂದು ನುಡಿದು ಸುತೀಲೆಯು ಕ್ಷಣ ಕಾಲ ಸುಮ್ಮನಾಗಿ, ಮಸ್ತಿ ಮೆಲ್ಲಗೆ:—“ತಾವು ಬಹು ಎಚ್ಚರದಿಂದಲೇ ನಡೆಯಬೇಕು. ಸುಮ್ಮನೆ ಝಾವನೆೊಬ್ಬನ ತಂತ್ರದಿಂದ ನಡೆದು ವೆ ಚಿಗೊಳಗಾ....”

“ಆ ಬಗ್ಗೆ ನೀನು ಕೊಂಚವೂ ಚಂತಿಸಬೇಡ. ಯಾವುದೊಂದು ಸಂಗತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿಚಾರ ಮಾಡದೆ ನಡೆಯುವಷ್ಟು ಆತುರನು ನಾನಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಗೋಡೆಯನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆಯೇ ತಟ್ಟಿಯನ್ನು ಒಡೆಯತಕ್ಕವನು. ನೀನು ಮಾತ್ರ ಒಳ್ಳೇ ಎಚ್ಚರದಿಂದ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿೀಗಿಸಿಕೊಂಡು ಒಂದೆಯೆಂದರೆ ನಾನೂ ನೀನೂ.....”

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗಾಡಿಬಿಡುವ ಗಂಟೆಯಾಯಿತು. ಉತ್ತರಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿ, ಗಾಡಿಯು ಭಕ್, ಭಕ್ ಎಂದು ಸಪ್ಪಳ ಮಾಡುತ್ತ ವೇಗದಿಂದ ಹೊರಟಿತು. ಗಾಡಿಯು ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುವವರೆಗೂ ತ್ರೀಕಂಠನು ಸುತೀಲೆಯು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಡಬ್ಬಿಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ, ಅದು ಮರೆಯಾಗಲು ತನ್ನ ಮನೆಯ ದಾರಿ ಹಿಡಿದನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸುತೀಲೆಯ ಧೈರ್ಯ, ಸಾಹಸ, ಸಮಯ ಸೂಚಕತನಗಳನ್ನು ಮನದಲ್ಲಿ ಕೊಂಡಾಡುತ್ತ ಸಾಗಿದ್ದನು.

ಅವನ ಬಿಡಾರವು ಚಾಮರಾಜಪುರ ಸ್ವೇಶನ್ನಿಗೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲೇ ಇದ್ದು, ರಿಂದ ೨-೩ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲೇ ಅವನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು, ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡನು. ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ಅಂದು ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಭವಿಷ್ಯತೆ, ತಿತಿಕಂಠನ ನೀಚತನ, ಸುತೀಲೆಯ ಸುಹೃದಯ ಇತ್ಯಾದಿ

ವಿಷಯಗಳು ಆ ನಿರ್ದಿ ಹತ್ತಿದಾಗಿನ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವನ ಚರ್ವಕಚರ್ವಣಗಳಾಗಿ ದ್ದವು. ಆ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಯಾವಾಗ ನಿರ್ದಿ ಹತ್ತಿತೆಂಬುದು ಅವನದವನಿಗೇ ಗೊತ್ತಾಗದಿರಲು, ವಾಚಕರೇ ನಾವು ನಿಮಗದನ್ನಂತು ತಿಳಿಸುವದು?

ಇತ್ತ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ನಡೆದಿದ್ದ ಸುಶೀಲೆಯು ತನ್ನ ಕೈ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳಿದ್ದುದರಿಂದ, ಆ ಇಡಿ ರಾತ್ರಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಹಚ್ಚಿದಂತೆ ಎಚ್ಚತ್ತೇ ಕಳೆದಳು. ಬೆಳಗಿನ ಜ|| ಗಂಟೆಗೆ ಆ ರೈಲು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಸಿಟಿ ಸ್ಟೇಶನ್ನಿಗೆ ಒಂದು ತಲುಪಿತು. ಅವಳು ತನ್ನ ಕೈಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೊಡನೆ ಇಳಿದು, ಸ್ಟೇಶನ್ನಿನ ಹೊರಗೆ ಬಂದು, ಒಂದು ಮೋಟಾರು-ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಂಡಳು. ಶಂಕರಪುರದೊಳಗಿನ ತಾನು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಮನೆಗೆ ನಡೆದಳು. ಇವಳು ಮನೆಗೆ ಹೋದಾಗ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನು ಮನೆಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮಯಸ್ಸಾದ ಹೆಂಗಸಿದ್ದಳು. ಸುಶೀಲೆಯು ಕೇಳಿದ ಗೃಹಸ್ಥನು ಅವಳ ಗಂಡನು. ಅದರಿಂದ ಅವಳು ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮಯಸ್ಸಾದ ಗೃಹಸ್ಥನು ಹೊರಗಿನಿಂದ ಒಂದನು. ಸುಶೀಲೆಯು ಶ್ರೀಕಂಠನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಪತ್ರವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಡಲು, ಅವನು ಅದನ್ನೋದಿಕೊಂಡು ಅವಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಮೇಲಂತಸ್ತಿನ ಮೇಲಿನ ಒಂದು ಪ್ರಶಸ್ತಾದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲೊಳಿಸಿ: -ತಂಗೀ, ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿರು, ನಿನಗೇನೇನು ಬೇಕೋ ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಇಸಕೋ ಶ್ರೀಕಂಠನು ನಮಗೆ ಪರಕೀಯನಂತಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅವನು ಯಾವಾಗ ಬರುವನು? ಅವನು ಸುಖವಾಗಿರುವನಷ್ಟೆ! ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದನು.

ಸುಶೀಲೆಯು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಅವನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಳು. ಅವಳು ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಆಕೆಯ ಪ್ರಾತರ್ವಿಧಿ, ಮುಖಮಾರ್ಜನ, ಹೆಳಲು, ಸ್ನಾನಪಾನಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದಳು. ಸುಶೀಲೆಯು ಆ ಮನೆಯವರಿಗೆ ಕೇವಲ ಅಪರಿಚಿತಳಾಗಿದ್ದರೂ ಅವರ ಪ್ರೇಮಲಸ್ವಭಾವದಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆ ಸಮಾಧಾನವೆನಿಸಹತ್ತಿತು. ಬಳಿಕ ಸುಶೀಲೆಯು ತುಸ ಉಪಾಹಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಳು. ಕಳೆದ ರಾತ್ರಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಕಡುಸಾಹಸದ ಕೃತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಜಾಗರಣೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆದದ್ದರಿಂದ, ಅವಳಿಗೆ ಕೂಡಲೆ ಗಾಢವಾದ ನಿರ್ದಿ ಹತ್ತಿತು. ೧೧ ಗಂಟೆಗೆ ಆ ಮನೆಯವಳು ಅವಳನ್ನು ಉಟಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲಿಕ್ಕಿ, ಸುಶೀಲೆಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಲಿಕ್ಕಿ ಗಂಟೇ ಬಿಡಿತು. ಕೂಡಲೆ ಎದ್ದು ಮೋರೆ ತೊಳಕೊಂಡು ಉಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಳು. ಆ ಭೋಜನಸ್ವಭಾವದ

ಸ್ತ್ರೀಯು ಇವಳಿಗೆ ಆಗ್ರಹದಿಂದ ಒಡಿಸಿ ಉಣಿಸಿದಳು. ಉಟವಾದ ನಂತರ ತಾನೆರಡುತಾಸು ಹರಟೆ ಹೊಡೆದ ಬಳಿಕ, ಆ ಮನೆಯವಳು ಈ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಶಂಕರಮಠ, ಮತ್ತಾವದೋ ಒಂದು ದೇವಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಕರೆದಳು. ಶ್ರೀಕಂಠನ ತಂತಿಗಾಗಿ ತಾನು ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ಅವಳ ದೃಢನಿಶ್ಚಯವಾಗಿದ್ದರೂ, ಆ ಮನೆಯವಳ ಪ್ರೇಮಲ ಆಹ್ವಾನವನ್ನು ಅವಳು ಅಲ್ಲಗಳೆಯದಾದಳು. ಇವಳೊಡನೆ ಹೋಗಿ ಬೇಗನೇ ೪-೪|| ಗಂಟೆಗೆ ಮನೆಗೆ ಒಂದರಾಯಿತೆಂದು ಅಂದುಕೊಂಡು ಸುತೀಲೆಯು ಆ ಮನೆಯವಳೊಡನೆ ಹೊರಹೊರಟಳು.

ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಏನನ್ನಾದರೂ ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲವೆ ಬರೇ ಮನೆಯ ನೀರು ತರಲಿಕ್ಕೆ ಹೊರಟರೂ, ಅವರು ತಮ್ಮಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾವೆಂದೂ ಹೋಗುವದಿಲ್ಲ ಓಣಿಯೊಳಗಿನ ತಮ್ಮ ಪರಿಚಿತ-ಅಪರಿಚಿತ-ಹೆಂಗಸರ ಮೇಳವನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡೇ ಹೊರಡುವ ರೂಢಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಮೇರೆಗೆ ಸುತೀಲೆಯಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಆ ಮನೆಯವಳೂ ತಮ್ಮ ಓಣಿಯೊಳಗಿನ ೩-೪ಜನ ಪ್ರೌಢ-ತರುಣ ಸುವಾಸಿನಿಯರನ್ನೂ, ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರೂ ವಿಧವೆಯರನ್ನೂ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಸುತೀಲೆಗೆ ಶಂಕರಮಠವನ್ನು ತೋರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಹೊರಟಳು. ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಹೆಂಗಸಿಗೂ “ಇವಳು ನಮ್ಮ ಶ್ರೀಕಂಠನ ಕಡೆಯವಳು. ಕೆಲ ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ತರುಣ ಹುಡುಗನಿದ್ದನಷ್ಟೇ; ಆತನೇ ಶ್ರೀಕಂಠನು. ಅವನು ಇನ್ನೂ ಹುಡುಗನಾಗಿದ್ದರೂ ಸರಳ ಸ್ವಭಾವದವನು. ಈಗಿನ ಮನ್ವಂತರದ ಹುಡುಗರಂತೆ ಅವನು ಪೋಕರಿಯಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಇವಳು ಅವನ ಕಡೆಗೆ ಬಂದಿರುವಳು. ಅವನಾದರೂ ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಬಹುದಾಗಿದೆಯಂತೆ.” ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಾಸ್ತಾವಿಕ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಸುತೀಲೆಯು ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಅವರು ಶಂಕರಮಠಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ “ಈಗಿನ ಮನ್ವಂತರವೂ, ಸ್ತ್ರೀಯರ ಸುಧಾರಣೆಗಳೂ” ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬ ಹಿಂದೂ ವಿದುವಿಯು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವು ನಡೆದಿತ್ತು. ಅದು ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಾಸಿನ ವರೆಗೆ ಆಯಿತು. ವ್ಯಾಖ್ಯಾತೃ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳು ಸುತೀಲೆಯೊಡನೆ ಬಂದಿದ್ದ ಹೆಂಗಸರ ಸ್ಥಿರಪುಚಿತಳು. ಅದರಿಂದ ಅವರು ಅವಳ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮುಗಿಯುವವರೆಗೆ ನಿಂತೇ ಬಿಟ್ಟರು. ತನ್ನೊಡನೆ ಬಂದಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ಹೆಂಗಸೆಯರೂ ನಿಂತಬಳಿಕ, ಸುತೀಲೆಯಾದರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಒಬ್ಬಳೇ ಮನೆಗೆ ಬರುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ? ಅವಳೂ ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತಳು; ಆದರೆ ಆಕೆಯು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೆ “ತಾನು ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಶ್ರೀಕಂಠನ

ತಂತಿ ಬಂದು ನಾಪನ್ನೆಲ್ಲಿ ಹೋಗುವದೋ' ಎಂಬ ತಳಮಳವು ಏಕೋಪ್ರಕಾರ ವಾಗಿ ಸಾಗಿತ್ತು. "ನನ್ನ ತಂತಿ ಬರುವದಿದೆ; ನಾನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವೆನು" ಎಂದು ಆ ಮಹಿಳೆಯರೆದುರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಹೋಗುವ ಧೈರ್ಯವೂ ಅವಳಿಗಾಗಲಿಲ್ಲದು. ಹೀಗೆ ಅವಳು ಎರಡು-ಮೂರು ತಾಸುಗಳನ್ನು ಆ ಕೂಡಿದ ಹೆಂಗಸರ ಸಹವಾಸದಲ್ಲಿ ಕಳೆದು, ಸರಾಸರಿ ೬ ಗಂಟೆಯ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ಅವಳು ತಾನಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಮೇಲಂತಸ್ತಿನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ, ಒಬ್ಬ ತಾನಿನ ಪೂನನು ಆ ಮನೆಯ ತಲೆಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದು:--"ಸುತೀಲಾಬಾಯಿ" ಎಂಬ ವರು ಇದೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವರಷ್ಟೇ? ಅವರ ಹೆಸರಿಗೊಂದು ಜರಕಿಯ ತಂತಿ ಬಂದಿದೆ. ಇಕೊಳ್ಳಿರೆಂದನು.

ಆ ತಾನಿನ ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನಿಯೂ, ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿದ್ದ ಇತರ ಹೆಂಗಸರೂ ಗಾಬರಿಗೊಂಡು ಸುತೀಲೆಯನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕರೆದರು. ಅವಳು ಬರುತ್ತಲೇ ತಾನಿನವನು ಅವಳ ಸಹಿ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಅಂಟು ಹಚ್ಚಿದ ಒಂದು ಹಳದಿಬಣ್ಣದ ಲಕ್ಕೋಟಿಯನ್ನು ಅವಳ ಕೈಗಿತ್ತು ಹೊರಟುಹೋದನು. ಸುತೀಲೆಯು ಅದನ್ನೊಡೆದು ಒಳಗಿನ ಕಾಗದವನ್ನು ಓದತೊಡಗಿದಳು. "ನೀನು ಸಂಜೆಯ ಅರ ಗಾಡಿಗೆ ತಪ್ಪದೆ ಹೊರಟು ಬಾ ನೀನು ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ನನ್ನ ಕೆಲಸವಾಗುವದು. ಬರುವಾಗ ನೀನು ಚಾಮರಾಜಪುರ ಸ್ಟೇಶನ್ನಿಗೆ ಬರಬೇಡ, ವೈಸೂರ ಸ್ಟೇಶನ್ನಿಗೆ ಇಳಿ. ಸ್ಟೇಶನ್ನಿಗೆ ನಾನು ಬಂದಿರುತ್ತೇನೆ" ಎರಡು-ಮೂರು ಸಾರೆ ಅದನ್ನೊದಿಕೊಂಡು ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಮನೆಯ ಒಡತಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ಹೆಂಗಸರಿಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನಿಸಿತು. ಈ ಅಪರಿಚಿತ ಯುವತಿಯು ಇಂದೇ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಾಳೆನು, ಇವಳ ಹೆಸರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ತಿಳುಗಿ ಬರಲು ತಂತಿ ಬರುತ್ತದೇನು? ಎಂಬ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಕ ಚು ಕುಚು ಮಾತಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಕೆಲ ನಿಮಿಷಗಳನಂತರ ಸುತೀಲೆಯು ಆ ಮನೆಯ ಒಡೆಯಳನ್ನು ಕುರಿತು:- ತಾಯಿ, ಇಂದು ನನಗೆ ಹಸಿವೆಯಾಗಿಲ್ಲ; ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿ ನೀವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉಣಬಡಿಸಿರುವಿರಿ. ನಿನ್ನಿನ ಜಾಗರಣೆ ಹಾಗೂ ಇಂದು ಮತ್ತೆ ಮಾದಬೇಕಾದ ಜಾಗರಣೆ ಇವುಗಳ ಸಲುವಾಗಿ ನಾನು ಇಂದು ರಾತ್ರಿ ಉಪವಾಸವಿರುವದೇ ವಿಹಿತವಾಗಿ ತೋರುತ್ತದಾದ್ದರಿಂದ, ನೀವು ನನ್ನ ಊಟಕ್ಕಾಗಿ ಅಡಿಗೆಯ ಅವಸರ ಪಡಬೇಡಿರಿ, ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಮನೆಯ ಗಂಡಹೆಂಡರಿಬ್ಬರೂ ಸುತೀಲೆಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಮಾಡಿ:--ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ನೀನು ಉಪವಾಸಹೊರಡುವ ಹೆಂಡರೇನು? ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟೇ ಸಾತ್ವಿಕ ತುತ್ತು ತಿಂದು ತರಳು. ಇಂದೇ

ಬಂದು ಇಂದೇ ಹೋಗುವ ಅವಸರವೇನು? ಒಂದೆರಳು ದಿನಗಳವರೆಗಾದರೂ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ನಮಗೆ ಸಮಾಧಾನವೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು, ಎಂದರು.

“ಆದರೆ ತಾತಂದಿರೆ, ಮಾಡುವದೇನು? ಅಷ್ಟು ಬರಹಿಯ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಯೇ ಶ್ರೀಕಂಠರಾಯರು ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಳಿಸಿದ್ದರು; ಹಾಗೂ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಯೇ ವಾಪಸು ಬರಲು ತಂತಿಕೊಟ್ಟಿರುವರು. ಅಂದಬಳಿಕ ನಾನಿಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ? ಇಂದು ನಾನು ಮರಳಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ೨-೩ ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ನಾನೂ ಅವರೂ ಕೂಡಿ ಒಂದು ನಾಲ್ಕೈಂಟು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆನಂದ ದಿಂದಿರುತ್ತೇವೆ.” ಎಂದು ಸುಶೀಲೆಯು ಏನಯುಪಾಸಕವಾಗಿ ನುಡಿದಳು.

“ಊಟವೊಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬೇಡ, ತುಸು ಕಾಫಿ-ಉಪ್ಪಿಟ್ಟನ್ನಾದರೂ ತಕ್ಕೊಳ್ಳಲೇ ಬೇಕು. ಏನೇ, ಬೇಗನೆ ಕಾಫಿಗೆ ಎಸರಿಡು; ಹಾಗೂ ಮೆತ್ತಗಾದ ಇರುಳ್ಳಿಯ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟನ್ನೂ ತುಸು ಮೆರೆದು” ಎಂದು ಆ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನು ತನ್ನ ಮಡದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

“ಛೇ-ಛೇ, ಅದೇನೂ ಬೇಡ. ನನಗೊಂದು ಟ್ಯಾಕ್ಸಿ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಕೊಡಿರೆಂದರಾಯಿತು” ಎಂದು ಸುಶೀಲೆಯು ಅನ್ನಲು,

“ಛಿ, ಹುಡುಗೀ, ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನಿನ್ನ ದುರಾಗ್ರಹವನ್ನೇ ನನ್ನೆದುರಿಗೆ ತೋರಬೇಡ ನೀನು ನನ್ನೊಡನೆ ತುಸು ಕಾಫಿ-ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ತಕ್ಕೊಂಡ ಕೂಡಲೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಸ್ವೇಶವಾಗಿ ಕಳಿಸುವೆನು. ಗಾಡಿ ಬಿಡಲು ಇನ್ನೂ ಒಂದು ತಾಸಿನ ಅವಕಾಶವಿದೆ ಆ ಬಗ್ಗೆ ನೀನೇನೂ ಆಲೋಚಿಸಬೇಡ” ಎಂದಂದು, ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು:—ಆಯಿತೇನೇ ಕಾಫಿಯು? ಎರಡು ಲೋಟಾಗಳನ್ನು ತುಂದಿ ತಂದಿಡು; ಹಾಗೂ ಎರಡು ಬಿಡಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ-ಸ್ವಲ್ಪ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟನ್ನೂ ಒಡಿಸು; ರುಚಿಕರವಾಗಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೆ ಬಡಿಸುವಿಯಂತೆ ಎಂದನು.

ಗೃಹಿಣಿಯು ಕೂಡಲೆ ಆ ಪ್ರಕಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದಳು. ಗೃಹಸ್ಥನೂ ಕೈಕಾಲು ವೋರೆ ತೊಳೆದು, ಮಣೆಯ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಕುಳಿತನು. ಸುಶೀಲೆಯು ತನ್ನ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೆಳಗೆ ತಂದು ಕೈಕಾಲು ತೊಳೆದು ತನಗಾಗಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ್ದ ಅವನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಅವಸರವಸದಿಂದಲೇ ತುಸು ಕಾಫಿ-ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ಗಳನ್ನು ನೇವಿಸಿ ಕೈತೊಳಕೊಂಡು ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧಳಾದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ “ಫೊಂ-ಫೊಂ” ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತ ಒಂದು ವೋಟಾರುಕಾರು ಆ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತನು. ಮನೆಯ ಯಜಮಾನ-ಯಜಮಾನತಿಯರಿಗೆ ವೊಡವೊಟ್ಟು ಅವರ ಶುಭಾಶೀರ್ವಾದ ಹೊಂದಿ, ಸುಶೀಲೆಯು ವೋಟಾರುಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತಳು. ಆ ಗೃಹಸ್ಥನು ಕೈಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಅವಳ ಕೈಗಿತ್ತನು.

“ಆಲ್ ರಾಯಿಟ್?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನ ಮಾಡಿದ ವೋಟಾರಕಾರನ ದ್ರಾಯವ್ವ ರನ್ನಿಗೆ “ಆಲ್ ರಾಯಿಟ್” ಎಂದು ಸುತೀಲೆಯು ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು:—“ಟಿರಿಂ” ಎಂಬ ಸೆಲ್ವ ಹಾರ್ನನ್ನು ಕೊಡುತ್ತ ದ್ರಾಯವರನು ವೋಟಾರನ್ನು ಬಿಟ್ಟನು. ಆದು ಸಾಗಹತ್ತಿದ ಬಳಿಕ ಸುತೀಲೆಯು ತನ್ನ ಹ್ಯಾಂಡಬ್ಯಾಗಿನ ಕೀಲಿ ತೆಗೆದು ಒಳಗಿದ್ದ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳೆಲ್ಲ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿವೆಯೋ ಹೇಗೆಂದನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಿದಳು. ಅವೆಲ್ಲ ಇಟ್ಟ ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದವು ಬಳಿಕ ಅವಳು ಗಾಡಿಯ ತಿಕೀಟಿ ಗಾಗಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ, ವೋಟಾರನ ಬಾಡಿಗೆಗಾಗಿ ಕೆಲ ಚಿಲ್ಲರೆ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದುಹತ್ತಿದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕೈಯಿಂದ ಒಂದು ಅರ್ಧರೂಪಾಯಿಯ ನಾಣ್ಯವು ವೋಟಾರನಲ್ಲಿ ನಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವೋಟಾರಕಾರರು ಬೆಂಗಳೂರ ಸಿಟಿ ಸ್ಟೇಶನ್ನಿನ ಬಳಿಯ ಸ್ಯಾಂಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿತು. ಮೈಸೂರ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುವ ಗಾಡಿಯು ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ನಿಂತದ್ದು ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಕೂಡಲೆ ಸುತೀಲೆಯು ಅವಸರದಿಂದ ವೋಟಾರಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯವನ ಬಾಡಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿ ರೈಲಿನ ತಿಕೀಟಿ ತಕ್ಕೊಂಡು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಡಬ್ಬೆಯನ್ನೇರಿದಳು. ಆ ಗಡಿಬಿಡಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳು ತನ ಕೈಪೆಟ್ಟಿಗೆಗೆ ಕೀಲಿ ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆ ಮರೆತಳು.

ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗದ್ದಲವಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳತನಕ ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಸಾಗಿ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೋಗುವ ಆ ಮಿಕ್ಸಗಾಡಿಗೆ ವ್ಯಾಸಂಜರರೇ ಕಡಿಮೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬಿಗರಾದ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಂತೂ ಇದ್ದೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಸಂಗಡಿಗರೊಡನೆ ನಡೆದಿದ್ದ ಹೆಂಗಸರು ಗಂಡಸರ ಡಬ್ಬಿಗಳಲ್ಲೇ ಕುಳಿತು ಸಾಗಿದರು. ಹೀಗಾದ್ದರಿಂದ ಸುತೀಲೆಯೊಬ್ಬಳೇ ಆ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಇಡೀ ಡಬ್ಬಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ದೀಪದ ಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಜನರಿರುವದು ಅವಳಿಗೆ ಅಷ್ಟೇನೂ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿರದಿದ್ದರೂ, ರಾತ್ರಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಡಬ್ಬಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಕುಳಿತಿರುವದು ಬೇಜಾರದ ಹಾಗು ತುಸ ಅಂಜಿಕೆಯ ವಿಷಯವಾಯಿತು.

ಕೋರೀ ಹುಳದಂತೆ-ಮಂದಗತಿಯಿಂದ ಸಾಗಿ, ಆ ಗಾಡಿಯು ಸರಾಸರಿ ೨ ಗಂಟೆ ರಾತ್ರಿಗೆ ಮದ್ದೂರ ಸ್ಟೇಶನ್ನಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಅದೇ ಸ್ಟೇಶನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರ ಕಡೆಯಿಂದ ಬರುವ ಹಾಗೂ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೋಗುವ ರಾತ್ರಿಯ ಮಿಕ್ಸಗಾಡಿಗಳ ಕ್ರಾಸಿಂಗವಿತ್ತು. ಮೈಸೂರ ಕಡೆಯ ಗಾಡಿಯು ಈ ವೇಳೆದಲೇ ಬಂದಿತ್ತಾದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಎರಳೆಯುವ ಜನರ ಗಲಾಟೆಯು ಕುಗ್ಗಿತ್ತು. ಮದ್ದೂರಲ್ಲಿ ಮೇಲಿನಂತಹ ಶೀಘ್ರಗತಿಯ ಗಾಡಿಗಳೇ ಕಾಲ ತಾಸಿನ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿರಲು, ಸುತೀಲೆಯು ಕುಳಿತಂಥ ರಾತ್ರಿಯ ಶೆಟ್ಟಿನ ಪಾಡೇನು?

ಜನೇ ಮೆಟ್ಟಿಲು -- ಶ್ರೀಕಂಠನ ಬಲೆ.

ಎಲ್ಲ ರೇಲ್ವೆಗಳಲ್ಲೂ ರಾತ್ರಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಳವು-ವೋಸಗಳಾಗುವದು ಹೆಚ್ಚು; ಆದರಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಡಬ್ಬಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಪ್ರಮಾಣವು ವಿಶೇಷವು. ಮೈಸೂರು-ಬೆಂಗಳೂರು ನಡುವಿನ ಸ್ವೇತನ್ನುಗಳಲ್ಲಂತೂ ಆ ಕಸಬಿನವರೇ ಹೆಚ್ಚೆಂದು ಅಲ್ಲಿಯ ರಹಿವಾಸಿಗಳೇ ಅನ್ನುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನು ಕಳವುಗಳನ್ನು ಪ್ರವಾಸಿ ಗರು ತಮ್ಮ ತನ್ನೊಳಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಇಲ್ಲವೆ ರೇಲ್ವೆಯ ನೌಕರ-ಚಾಕರರು ಮಾಡುತ್ತಿರುವರೋ ಅಥವಾ ರೇಲ್ವೆ ಸ್ವೇತನ್ನುಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಂಚು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಕಸಬುಗಾರರಾದ ಕಳ್ಳರೇ ಮಾಡುವರೋ ದೇವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು! ಈ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯು ಸುತೀಲೆಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತಾದ್ದರಿಂದಲೇ, ಅವಳು ಆ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ-ಹೆಂಗಸರ ಡಬ್ಬಿಯಲ್ಲಿ- ಒಬ್ಬಳೇ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಅಂಜಿದಳು. ಅವಳ ಆ ಅಂಜೋಣವು ಆತ್ಮರಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ; ಶ್ರೀಕಂಠರಾಯನ ಆ ಮಹತ್ವದ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳಿಗಾಗಿತ್ತು. ಆದರಿಂದ ಅವಳು ಆ ಚಿಕ್ಕ ವೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಪ್ರಾವರಣದ ಕೆಳಗೆ ಒಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದಳು.

ಮದ್ದೂರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಗಾಡಿ ನಿಲ್ಲುವದರಿಂದ, ಹಾಗೂ ಆ ಸ್ವೇತನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಶಸ್ತಾದ ಹಿಂದೂ ಊಟದ ಹಾಗೂ ಫರಾಳದ ಅಂಗಡಿ ಇರುವದರಿಂದ ಬಹುಶಃ ಎಲ್ಲ ವ್ಯಾಸಂಚರರೂ ಗಾಡಿಯಿಂದಿಳಿದು, ತಿಂಡಿ-ತಿರ್ಥಗಳಿಗೂ, ಕಾಫಿ-ದೋಸೆಗಳಿಗೂ ಆ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಹೋಗುವರು. ಆ ಸ್ವೇತನ್ನಿನಲ್ಲಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಕಳವು-ವೋಸಗಳಾದರೂ ಬಹುಶಃ ಇದೇ ಸಂಧಿಯಲ್ಲಿ ಆಗತಕ್ಕವು; ಸುತೀಲೆಯು ತನ್ನ ಡಬ್ಬಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಆದರಿಂದ ಆಕೆಯು ಡಬ್ಬಿಯ ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ವೋರೆ ಹಾಕಿ, ಸ್ವೇತನ್ನಿನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತಳು. ಗಾಡಿ ನಿಂತು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾದರೂ ಆಕೆಯು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಆ ಡಬ್ಬಿಗೆ ಯಾರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಗಾಡಿ ಹೊರಡಲು ಇನ್ನು ಐದೇ ನಿಮಿಷಗಳಿರಲಿತ್ತು. ಕಡೆಯ ವಾರ್ನಿಂಗ್ ಬೆಲ್ ಕೂಡ ಆಯಿತು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಹೆಂಗಸು “ಹು-ಹು-ಹು” ಎಂದು ನಡುಗುತ್ತ, ಆ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಡಬ್ಬಿಯ ಬಾಗಿಲ ತೆರೆದು ಒಳಹೊಕ್ಕಳು. ಆ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳು ಮೈತುಂಬ ಒಂದು ಕೆಂಪುಬಣ್ಣದ ಕಾಶ್ಮೀರ ಶಾಲನ್ನು ಹೊತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯು ನಡಗೋಣ-ನರಳೋಣದಿಂದ ಅವಳು ಬೇನೆಯವಳಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಒಳಗೆ ಹೊಕ್ಕವಳೇ ಒಂದು ಕತ್ತಲು ಗವಿದಿದ್ದ ಮೂಲೆಯ ಬಾಕಿನ ಮೇಲೆ ಅಡ್ಡಾಗಿ

ನೆರಳಹತ್ತಿದಳು. ತನ್ನ ದಬ್ಬಿಯೊಳಗೆ ದೇನೆಯವಳೇ ಯಾಕಾಗಲೊಲ್ಲದು; ಸಂಗಡಿಗಳೊಬ್ಬಳು ಬಂದಳೆಂಬದನ್ನು ನೋಡಿ ಸುಶೀಲೆಗೆ ತುಸ ಆನಂದವಾಯಿತು.

ಒಂದು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿಯೇ ಆ ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದವಳ ನೆರಳೋಣವು ಮಿತಿ ಎಕಿರಿತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಸುಶೀಲೆಯ ಹೃದಯವು ಕಳವಳಗೊಂಡದ್ದರಿಂದ ಅವಳು ಆಕೆಯನ್ನು ಕುರಿತು:—ತಾಯಿ; ನಿಮಗೇನಾಗುತ್ತದೆ? ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ? ಸಂಗಡ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆ? ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದಳು.

‘ಏನು ಹೇಳಲಿವಾ?’ ಎಂದು ಇಷ್ಟಬಿದ್ದ ಎಳೆದು ಮಾತಾಡುತ್ತ, ಆ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳೆ:—ನಾನು ಮೈಸೂರವಳೇ. ಇಲ್ಲಿ ಯಜಮಾನರಿಗೆ ಕೆಲಸವಿರುವದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೆನು. ತಿಂಗಳೆರಡು ತಿಂಗಳಿಂದ ಚಳಿಜ್ವರ ಹಿಡಿದಿವೆ. ಯಜಮಾನರು ಇಂದೇ ಇಲ್ಲಿಂದ ೩೦ ಮೈಲಿನ ಮೇಲಿರುವ ಒಂದು ಊರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಸರಕಾರೀ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದ ಮೇಲೆ ಮೈಸೂರಿಂದ ಒಂದು ತಂತಿ ಬಂದಿತು. ಅಲ್ಲಿರುವ ನನ್ನ ಒಡ್ಡಿಯೊಬ್ಬನಾದ ಗೃಹ ವರ್ಷದ ಮಗನು ಪ್ಲೇಗಿನಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿರುವನೆಂಬುದು ಅದರಲ್ಲಿ ಬರೆದಿತ್ತು. ಇಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅದಾವ ತಾಯಿಯು ತಾನು ಜಡ್ಡಿನಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದರೂ, ತನ್ನ ಗಂಡನು ಪರತ್ಥಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದರೂ ಸುಮ್ಮನೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಾಳು? ತಂತಿಯ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನರಿಗೆ ಜವಾನನ ಮುಖಾಂತರ ತಿಳಿಸಿ, ನಾನೊಬ್ಬಳೇ ನನ್ನ ಮಗನನ್ನು ನೋಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ನಡೆಸಿರುವೆನು; ಆದರೆ ತಂಗೀ, “ಘಾತವಾಯಿತು-ಘಾತವಾಯಿತು!” ಎಂದು ಅವಳು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಚೀರಿದಳು.

ಅದೇನೆಂದು ಸುಶೀಲೆಯು ಅವಳ ಹತ್ತರವೇ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಕೈವೆಟ್ಟಿಗೆ ಯನ್ನಿಟ್ಟು ಕುಳಿತು ಕೇಳಲು, ಆಕೆಯು ನುಡಿದಳೇನೆಂದರೆ:—ತಂಗೀ, ನನ್ನ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಚಿಕ್ಕ ಗಂಟು ನಾನು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಅಗೋ, ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಆ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆಯೇ ಉಳಿಯಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬೆಲೆಯುಳ್ಳ ವಸ್ತು-ಒಡವೆಗಳೂ ಕೆಲವು ನೋಟುಗಳೂ ಇವೆ. ನನಗಂತೂ, ಈಗ ಬಹಳ ಚಳಿಚಳಿಯಾಗುತ್ತಿರುವದರಿಂದ ನಾನಿನ್ನು ಇಳಿಯಲಾರೆನು. ದೇವಾ, ಆ ನನ್ನ ಗಂಟು ನನಗೆ ಹೇಗೆ ದೊರೆತೀತು? ಎಂದೆಂದು ದೊಡ್ಡ ದನಿ ತೆಗೆದು ಆಳಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಆಗಿನ

ಸುಖಾಪೂರ್ಣಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡು, ಎಂಥ ಕಲ್ಪಿದೆಯವರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬಹುದಾಗಿದ್ದಿತು. ಅಂದಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಸುಶೀಲೆಯಂಥ ಸುಹೃದಯವು ಪಾಡೇನಾಗಬೇಕು? ಕೂಡಲೆ ಸುಶೀಲೆಯು ಅವಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನಗಾಡಿಯಿಂದಿಳಿದು ಓಡುತ್ತೋಡುತ್ತ ಆ ಬೆಂಚಿನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಕುಡುಕಹತ್ತಿದಳು.

ಇತ್ತ ಆ ಹೊಯ್ಸಾಲೆಯಾದ ಹೆಂಗಸು ಸುತೀಲೆಯು ಧಾತುಸುತ್ತ ನಡೆದು ದನ್ನು ನೋಡಿದವಳೇ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಸುತೀಲೆಯ ಆ ಕೈಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಕೀಲಿಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿದಳು. ಆದರೆ ಕೀಲಿ ತಪ್ಪಿಸುವ ಸಾಧನಗಳು ಅವಳಲ್ಲಿದ್ದವು; ಆದರೆ ನಿದ್ದೆ ಬಂದವರಿಗೆ ಹಾಸಿಗೆ ಹಾಸಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಂತೆ, ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಕೀಲಿಯು ಹಾಕದಿದ್ದರೇ ಅವಳಿಗೆ ಕಂಡಿತು. ಕೂಡಲೆ ಅವಳು ಅದನ್ನು ತೆರೆದು, ಉಳಿದ ಯಾವ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೂ ಮುಟ್ಟದೆ, ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ತ್ರೀಂಶನ ಆ ಮಹತ್ವದ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳ ಪುಡಿಗಳನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ತನ್ನ ಬಗಲಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿಟ್ಟಳು; ಹಾಗೂ ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಮುಚ್ಚಳವನ್ನು ಹಾಕಿ ವೊಡಲಿದ್ದಂತೆ ಇಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಳು. ಅವಳು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿಮಿಷಾರ್ಧದಲ್ಲೇ ಮುಗಿಸಿ, ಮತ್ತೆ ಗಟ್ಟಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನೆರಳುತ್ತ ತನ್ನ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಳು. ಗಾಡಿ ಹೊರಡುವ ವೇಳೆಯಾದ್ದರಿಂದ ಗಾರ್ಡನು “ಕೊಯಿ” ಎಂದು ಪೀಪಿಯೊದಿ, ತನ್ನ ಕೈದಿ-ಪಕ್ಕೆ ಹಸರು ಕನ್ನಡಿಯನ್ನು ಹೊರಳಿಸಿ, ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿ, ಡ್ರಾಯವ್ವರನಿಗೆ ಗಾಡಿಬಿಡಲು ಸೂಚಿಸಹತ್ತಿದನು. ಆಗನ್ನು ಕಂಡು ಪೋರ್ಟರನೂ ಗಾಡಿಬಿಡುವ ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸಿದನು. ಆ ಕೂಡಲೆ ಡ್ರಾಯವ್ವರನು ಸೀಟಿಕೊಟ್ಟು, ಎಂಪನ್ನಿನ ಬೈಕ್ಕು ತಪ್ಪಿಸಿ ಗತಿ ಕೊಟ್ಟನು. ಇಷ್ಟಾದರೂ ಸುತೀಲೆಯು ಆ ಹೊಯ್ಸಾಲೆಯ ಗಂಟನ್ನು ಆ ಬೆಂಚಿನ ಬಳಿ ಹಾಡುಕತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು. ಆಕೆಯು ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಂದಿದ್ದರೆ ತಾನೆ ಅದು ಇವಳಿಗೆ ಸಿಗಬೇಕಾದ್ದು? ಗಾಡಿಯು ಮಂದಗತಿಯಿಂದ ಸಾಗಹತ್ತಲು, ಒಳಗೆ ಮಲಗಿದ್ದ ಆ ಹೆಂಗಸು ನೆರಳುವ ದನಿಯಿಂದಲೇ:—ತಂಗೀ, ಸಿಗದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲ ಬೇಗನೆ ಬಂದು ಗಾಡಿ ಹತ್ತಿಕೋ, ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು. ಸುತೀಲೆಯು ತಡವಡಿಸುತ್ತ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಗಾಡಿಯನ್ನೇರಿದಳು.

ಬಳಿಕ ಆ ಗಂಟು ಕಳೆದ ಬಗ್ಗೆ ಅವರೀರ್ವರೂ ಒಹಳ ಖೇದಗೊಂಡರು. ಆ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳಂತೂ ಕೆಲಹತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ಅತ್ತಳು ಸಹ; ಆದರೆ ಗಾಡಿಯು ಮದ್ದೂರ ಸ್ವೇಶನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ೧೫ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲೇ ಆಕೆಗೆ ನಿದ್ದೆ ಹತ್ತಲು, ಅವಳು ಗೊರಕೆ ಹೊಡಿಯಹತ್ತಿದಳು. ಹೆಚ್ಚಾದ ಆಯಾಸದಿಂದಲೂ, ಜಡ್ಡಿನ ತಾಮಸದಿಂದಲೂ ಇವಳಿಗೆ ತುಸ ನಿದ್ದೆ ಹತ್ತಿರಬಹುದೆಂದು ಒಗೆದು, ಅವಳನ್ನೆ ಬ್ಬಿಸುವ ಗೊಡವಿಗೆ ಹೋಗದೆ, ತನ್ನ ಕೈಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಪ್ರಾವರಣದಲ್ಲಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಸುತೀಲೆಯು ಒಂದು ಮೂಲೆಗೆ ಆವಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತು ಮುಂದೆ ಒಂದೆರಡು ಸ್ವೇಶನ್ನುಗಳು ದಾಟುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೂ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿರುವಾಗಲೇ ಜಂಪುಹತ್ತಿತು.

ಗಾಡಿಯು ಹಿರೋಡಿಯಿಂದ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಆಗ ಬೆಳಗಿನ ೪೪

ಸಮಯ. ಅಡಿ ಗಾಡಿಯೊಳಗಿನ ಒಹುತರ ಎಲ್ಲ ಜನರೂ ನಿದ್ರಾದೇವಿಯ ಹಸ್ತ ಗತರಾಗಿದ್ದರು. ಒಹು ಸ್ವಲ್ಪ ಜನರು-ತೀರ ವೃದ್ಧರು, ಯಾವದೊಂದು ಚಿಂತೆ ಯಿಂದ ಗ್ರಸ್ತರಾದವರು, ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಅಳಿಯದೇಕೆಂದು ಅದರ ಹಿಂದಿನ ಒಂದೆ ರಡು ಸ್ವೇಶನ್ನುಗಳಲ್ಲಿ ಗಾಡಿಯನ್ನೇರಿದವರು-ಮಾತ್ರ ಎಚ್ಚತ್ತಿದ್ದರು. ನಮ್ಮ ಸುಶೀಲೆಗಂಕೂ ಅಡಿ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನಿದ್ರೆಯಿರದ್ದರಿಂದ ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಸಕ್ಕರೆ ಜಂಪು ಹತ್ತಿತ್ತು.

ಈ ಸುಸಂಧಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಈ ವೇದಲ ಅ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ಡಬ್ಬಿ ಯನ್ನೇರಿದ್ದ ಆ ಹೊಯ್ಯಾಲೆಯಾದ ಹೆಗಸು ಅಲ್ಲಿಂದ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಅಳಿದು, ಬಾಗಿಲ ವನ್ನಿಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಹು ದೂರವಾಗಿದ್ದ ದೇರೊಂದು ಕಂಪಾರ್ತಮೆಂಟಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತಳು. ಪಟ್ಟಣದಿಂದ ಹೊರಟ ಗಾಡಿಯು ಪಶ್ಚಿಮವಾಹಿನಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತೀರ್ಥ-ಯಾತ್ರಿಗಳಾಗಿ ಬಂದ ಪ್ರವಾಸಿಕರನ್ನು ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಎರಳಿಸಿಕೊಂಡು, ಮೈಸೂರ ಕಡೆಗೆ 'ಫಕ್-ಫಕ್-ಫಕ್' ಎಂದು ಸಪ್ಪಳ ಮಾಡುತ್ತ ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಸಾಗಿತು. ಪಟ್ಟಣದಿಂದ ಮೈಸೂರು ಒಂಬತ್ತೇ ಮೈಲಿದ್ದರೂ ಅಷ್ಟೇ ದಾರಿಯನ್ನು ಕ್ರಮಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಆ ಶಬ್ದಿಲ್ಲಬಂದಿಗೆ ಸರಾಸರಿ ೫೦ ನಿಮಿಷಗಳು ದೇಕಾಗುತ್ತವೆ ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಮಾಡಿ ಆ ಬಂದಿಯು ಮೈಸೂರ ಸ್ವೇಶನ್ನಿಗೆ ೫ ಗಂಟೆಗೆ ಹೋಯಿತು. ಗಾಡಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಲೆ "ಸ್ವಾಮಿ, ಝಟಕಾ, ಸ್ವಾಮಿ, ಒಂಟಿತ್ತಿನ ಗಾಡಿ, ಮಿಸ್ಸರ, ವೋಟಾರ ಎಂಬ ಬಾಡಿಗೆಯವರ ಕೂಗಾ ಟದಿಂದ ಮಲಗಿದ್ದ ಹಾಗು ತೂಕಡಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಜನರು ಎಚ್ಚತ್ತರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಗಂಟು-ವಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು ಅಳಿಯಲನುವಾದರು.

ಸ್ವೇಶನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಗಾಡಿಯು ಬಂದು ನಿಂತಕೂಡಲೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಡಬ್ಬಿಗೂ ಒದ್ದಿಬ್ಬಿನಂತೆ ತಿಕ್ಕೇಟ ಕಲೇಕ್ಟರನು ಬಂದು, ಈ ವೇದಲ ಪಶ್ಚಿಮವಾಹಿನಿ ಯೊಳಗೆ ಗಾಡಿಯು ಬಾಗಿಲುಗಳಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದ ಬೀಗಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು, ಪ್ಯಾನಿಂಜ ರರ ತಿಕ್ಕೇಟುಗಳನ್ನು ಇಸಗೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಬಿಡಹತ್ತಿದರು. ನಮ್ಮ ಸುಶೀ ಲಿಯೂ ಗಾಡಿಯಿಂದಿಳಿದಳು. ತನ್ನ ಡಬ್ಬಿಯೊಳಗಿನ ಆ ಜಡ್ಡಿನ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ಅಳಿದಳೋ ಅಲ್ಲವೋ ಎಂಬದನ್ನು ನೋಡುವುದು ಕೂಡ ಅವಳಿಗೆ ಆ ನಿದ್ರೆಯ ಭರದಲ್ಲ ನೆನಪಾಗಲಿಲ್ಲ. ಗಾಡಿಯಿಂದಿಳಿದು ಸ್ವೇಶನ್ನಿನ ಹತ್ತರ ಸುಶೀಲೆಯು ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ತಮಿಳುದೇಶದವನು ಅವಳ ಒಳಗೆ ಬಂದು ಒಳ್ಳೇ ಪಂಚಯ ದವನಂತೆ:—ಸುಶೀಲಾಬಾಯಿಯವರೇ, ನೀವಿಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ನಿಲ್ಲಲಾಗದು. ಯಾರ ಕಣ್ಣಿಗಾದರೂ ನೀವು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡರೆ ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೂ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಿಯ ಕರ ಶ್ರೀಕಂಠರಾಯರ ಘಾತವಾಗದೆಯಿರದು. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯಲಿಕ್ಕಾಗಿ

ಶ್ರೀಕಂಠರಾಯರೇ ವೇದಖ್ಯಾತಿ ಬರಹಕ್ಕೆ ವರದ್ದರ; ಆದರೆ ಅವರೊಂದು ವಿಶೇಷ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಆಗಲೆ ಪೋಲೀಸಕಚೇರಿಗೆ ಹೊರಡುವಾಗ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕರೆತರುವ ಸಲುವಾಗಿ ನನಗೆ ಹೇಳಿ ಹೋದರು; ಆದರಿಂದ ನೀವು ಬೇಗನೆ ನಡೆಯಿರಿ; ಆಕೋ, ಆ ಹಸರು ಬಣ್ಣದ ಕಾರನ್ನೇರಿರಿ, ಎಂದಂದು ಅವನು ಅವಳ ಕೈಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನಿಸ ಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ, ಆ ಹಸರು ಬಣ್ಣದ ವೋಟಾರಿನ ಜಾಗಿಲ ತೆರೆದನು. ಕೂಡಲೆ ಸುಶೀಲೆಯು ಅದನ್ನು ಹತ್ತಿದಳು. ಆ ತಮಿಳನು ಡ್ರಾಯ ವ್ವರನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಕೂಡಲು, ವೋಟಾರಕಾರು ವೇಗದಿಂದ ಧಾವಿಸ ಲಾರಂಭಿಸಿತು.

ಆ ಕಾರಿನ ಸುತ್ತಲೂ ಪರದೆಗಳನ್ನಿಳಿದಿಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದಲೂ, ಆ ಚಾಮುಂಡಿ ಬಿಟ್ಟದ ತಪ್ಪಲುಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೆಳಗಿನ ಝಾವದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬನ್ನಿ-ಮಂಜುಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೀಳುವದರಿಂದಲೂ, ತಾನು ಕುಳಿತ ವೋಟಾರಬಂದಿಯು ಎತ್ತ ಸಾಗುವದೋ ಎಂಬದು ಸುಶೀಲೆಗೆ ತಿಳಿಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ೪-೬ ಮಿನೀಟುಗಳ ವರೆಗೆ ಭರದಿಂದ ಸಾಗಿ ಆ ಗಾಡಿಯು ಒಂದು ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತಿತು. ಆ ತಮಿಳನು ಗಡಿದಿಡಿಯಿಂದ ಬಂದು ಜಾಗಿಲ ತೆರೆದನು. ಸುಶೀಲೆಯು ಕೆಳಗಿಳಿದ ಕೂಡಲೆ ಆ ವೋಟಾರಕಾರು ಎತ್ತೋ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತು.

ಸುಶೀಲೆಯು ಕೆಳಗಿಳಿದು ನೋಡುತ್ತಾಳೆ, ತಾನು ಚಾಮರಾಜಪುರ ಸ್ವೇತನ್ನಿನ ಹತ್ತರವಾಗಲಿ, ಅರಮನೆಯ ಬಳಿಯ ತಮ್ಮ ಎಂಕ್ಯಾನಾವನ ಬಂಗ್ಲೆ ಗಾಗಲಿ ಬಂದಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಮೈಸೂರ ಊರ ಹೊರಗೆ ಚಾಮುಂಡೀ ಬಿಟ್ಟದಿಯ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಗೆ ಬಂದಿರುವೆನೆಂದೂ ತಿಳಿಯಿತು. ಆಗ ಆ ತಮಿಳನು:- ಜಾಯಿ, ಶ್ರೀಕಂಠರಾಯರು ಆಗೋ, ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಆ ಮೇಲಟ್ಟದ ಮೇಲಿ ರುತ್ತಾರೆ. ಬನ್ನಿರಿ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವಾ, ಎಂದಂದು ಅವಳ ಆ ಕೈಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಯನ್ನು ಹಿಡಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದನು. ಅವಳು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಂಜಿದ್ದರೂ ಹೊರಗೆ ತೋರಗೊಡದೆ, ಅವನ ಹಿಂದಿದೆ ನಡೆದಳು. ಆ ಮನೆಯು ಬಹು ಜೀರ್ಣವಾಗಿದ್ದಿತು; ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಾಣಗಳೂ, ಚಾಡನಪರಿಗಳೂ ಕಾಣು ತ್ತಿದ್ದವು. ಅವಳು ಆ ತಮಿಳನ ಬಿನ್ನುಹತ್ತಿ ಆ ಮನೆಯ ಆಟ್ಟವನ್ನೇರಿದಳು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಲೆ ಅವಳ ಮೈ ಮೇಲೆ ರೋಮಾಂಚಗಳೆದ್ದವು. ಆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಆ ತಮಿಳನು ಅವಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿ:- ಜಾಯಿ, ಶ್ರೀಕಂಠರಾಯರು ಆ ಹೊರಗಿನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲರಬಹುದಾಗಿದೆ; ಕರೆದು ಬರುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಸುಶೀಲೆಯು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಆ ಕೋಣೆಯು ಬಹು ಭಯಾನಕವಾಗಿದ್ದಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಬಾಗಿಲವಿತ್ತು. ಎತ್ತರದ ಮೇಲಿದ್ದ ಒಂದು ಕಿಟಕಿಯ ಕೆಳಗಿನ ಅರ್ಧಭಾಗಕ್ಕೆ ಹಲಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಡಿದದ್ದರಿಂದ, ಹೊರಗಿನದೇನೂ ಕಾಣುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎತ್ತರದಲ್ಲಿದ್ದ ಬೆಳಕಿಂಡಿಗಳಿಂದಲೇ ಆ ಕೋಣೆಗೆ ಬೆಳಕು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಶಮಿಳನು ಹೋಗಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾದರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಯಾರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಸಂಶಯಗ್ರಸ್ತಳಾಗಿ ಅವಳು ಆ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಒಂದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವಿಕಟಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುತ್ತ, ಈ ವೊಡಲು ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಬಂಗ್ಲೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ನಾಮಧಾರಿ ಶ್ರೀಕಂಠನು-ಶಿಶಿಕಂಠನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ಸುತೀಲೆಯು ಮೆಟ್ಟಿಲನ್ನು ನಾಲ್ಕುಹೆಜ್ಜೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿದಳು. ಆಗ ಆ ನೀಚನು:—“ಸುತೀಲೇ, ಅಂತೂ ನನ್ನ ತಂತಿಯು ನಿನಗೆ ಮುಟ್ಟಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತಂದಿಲ್ಲವೆ? ಆ ತಾರು ಮುಟ್ಟಿದೊಡನೆ ನೀನು ಬಂದೇ ಬರುವೆಯೆಂಬುದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇತ್ತು; ಆದರೆ ಸುತೀ, ಇನ್ನು ಅಂಜುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ಹಾಗು ಓಡಿಹೋಗುವ ಸಾಹಸಕ್ಕೊಳಗಾಗಬೇಡ. ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಒಳ್ಳೇ ಇಕ್ಕೆಟ್ಟಿನ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ತಂದಿಟ್ಟಿರುವದರಿಂದ, ನಿನ್ನ ಯಾವ ಯುಕ್ತಿ-ಹಂಚಿಕೆಗಳೂ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ಸಹಾಯಕಗಳಾಗವು; ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ನೀನು ಎಲ್ಲಿರುತ್ತೀಯೆಂಬುದು ಕೂಡ ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯಲಾರದು. ನನ್ನ ವಿಶ್ವಾಸದ ಆ ಆವೊರ್ಗಮಾನು ಈ ಕೋಣೆಯ ಕಾಮಗಾರನಿರುವದರಿಂದ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ನನ್ನ ಹೊರತು ಒಂದು ಹುಳವು ಕೂಡ ಬರಲಾರದು” ಎಂದನು.

ತಾನು ಮತ್ತೆ ಈ ನೀಚನ ಕೈಸೇರಿದುದರಿಂದ ಇನ್ನು ತನ್ನ ವಿಡಂಬನೆ ಯಾಗುವದು ಬಂದಿತೆಂದು ಅವಳ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು; ಆದರೆ ತಾನು ಬಿಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋದದ್ದೂ, ತಾನಿದ್ದ ಮನೆಯೂ ಇವನಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಿತೆಂಬುದರ ಗೂಢವು ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಪ್ರಸಂಗವು ಕಠಿಣವಾಗಿದ್ದರೂ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಜೀವವಿರುವವರೆಗೂ ಇವನ ವಶಭಾಗಬಾರದೆಂದೂ, ಶಕ್ತಿಯಿರಿಸಿ ಹೇಗಿ ಇವನ ಕೈಯಿಂದ ಪಾರಾಗಬೇಕೆಂದೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡು:—ನೀನು ನನ್ನನ್ನೇಕೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತಂದೆ? ನನ್ನಂಥ ಅಬಲೆಯನ್ನು ಹೀಗೆ ವೋಸದಿಂದ ತರುವ ನಿನ್ನ ಉದ್ದೇಶವಾದರೂ ಯಾವದು? ಎಂದು ಸುತೀಲೆಯು ಕ್ರೋಧಸಂತಪ್ತಳಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಲು,

“ಹುಚ್ಚ ಹುಡಗೇ” ಎಂದು ಗಹಗಹಿಸಿ ನಗುತ್ತ:—ನಿನ್ನಂಥ ರತಿದೇವಿಯಂತಿರುವ ಹರೆಯದ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳನ್ನು ನನ್ನಂಥ ಕೇವಲ ಮದನ ಸದೃಶ ತರುಣನು ಯಾತಕ್ಕೆ ಹರಣಮಾಡಿರುವನೆಂಬದನ್ನು ಬಾಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತ ಕೂಡದ್ರದೆ, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಕೇಳಿಯಾಟವನ್ನಾಡಿಯೇ ತೋರಿಸಬೇಕೆಂದಿರುವೆನು. ಯಾವ

ದಿನ ನೀನು ನನಗೆ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ವೇದವು ಕಂಡೆಯೋ, ಅಂದೇ ನೀನು ನನ್ನ ಚಿತ್ತ ಹರಣ ಮಾಡಿರುತ್ತೀ. ಸುತೀ, ನಿನ್ನಷ್ಟು ಸುಂದರ, ನಿನ್ನಷ್ಟು ವೇದೀಹಕ್ಕ, ನಿನ್ನಂಥ ಶೃಂಗಾರ ರಸ ಪರಿಪುತ್ರವಾದ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ನಾನಿದುವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಿರುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಅಂಗಸಂಗಕ್ಕಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ಸಾಕಿ ಸಲಹಿದ ನಮ್ಮ ದೊಡ್ಡಪ್ಪನಾದ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನಂತಹ ಅರವತ್ತು ವರುಷ ಎಂದಿರದ ಮುದುಕನೇ ಹಾಕೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ನನ್ನಂತಹ ಸುರೂಪ, ಸುಗುಣ, ನವತರುಣನಾದ ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಯು ನಿನಗಾಗಿ ಹುಚ್ಚನಾದರೆ ತಪ್ಪೇನು? ನೀನು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಏಕೆ, ಸಪ್ತಲೋಕಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಹೋಗಿದ್ದೀರೋ, ನಿನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ತರದೆ ನಿನ್ನ ಸಹವಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಆತುರವಾಗಿದ್ದ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣವು ಎಂದಿಗೂ ಸಮಾಧಾನ ಹೊಂದುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.”

“ನೀನು ಯಾವಾಗ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಆ ಒಂಗೆಗೆ ಒಂದೆಯೋ, ಅಂದಿ ನಿಂದಲೇ ನಿನ್ನ ಕಸಟಹೃದಯ-ನೀಚತನಗಳ ಮಟ್ಟು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ; ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಿನ್ನ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುವದಕ್ಕೆಂದು ನಾನು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋದದ್ದು” ಎಂದು ಸುತೀಲಿಯು ಹುಬ್ಬುಗಂಟಿಕ್ಕೆ ನುಡಿದಳು

“ನೀನು ನನ್ನ ಸಹವಾಸ ತಪ್ಪಿಸುವದಕ್ಕೆಂದು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ ದ್ದೆಯೋ, ಮತ್ತೇತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆಯೋ ಎಂಬುದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯದೆಂದು ಒಗೆ ದಿರುವೆಯಾ? ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹೋಗಿದ್ದರೆ, ನೀನು ಪುನಃ ನನ್ನ ತಂತಿಯ ಮಜ್ಜಿಗೆ ಬಿದ್ದು, ನನ್ನ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಬೀಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.”

“ನೀನು ನನ್ನನ್ನೇಕೆ ಪೀಡಿಸುವೆ? ನಾನೇನು ನಿನ್ನ ಗಂಟು ಎತ್ತಿಹಾಕಿ ರುವೆನೋ?”

“ಮತ್ತೇನು ಎತ್ತಿಹಾಕಬೇಕೆಂದಿರುವೆ? ನಿನ್ನಂತಹ ಸಾವಿರಾರು ಜನರಿಗೆ ಈ ಶಿತಿಕಂಠನು -(ದವಡೆ ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು) ಶ್ರೀಕಂಠನು-ಮಣ್ಣು ಮುಕ್ಕಿಸಿದ ವನು. ಸುತೀ, ಮಾತಿಗೆ ಮಾತುಬಿಳಿಸಿ, ಈ ಸುಸಮಯವನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದು ನಾನಿಚ್ಛಿಸುವದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನಿಂದ ಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಅನಿಸಿ-ಆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆತರಿಸಿಲ್ಲ. ಒಂದೇ ಎಟಿವಿಂದ ಎರಡು ಗುರಿಗಳನ್ನು ಹೊಡೆ ಯುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಿನ್ನನ್ನಿಲ್ಲಿಗೆ ತರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಕುಣಿಸಿದ ಹಾಗೆ ನೀನು ಕುಣಿಯಲೇ ಬೇಕು.”

“ನಾನು ಹುಟ್ಟಾ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳಿರುವದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಬೆದರಿಕೆಗೆ ಅಂಜಿ, ನೀನು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಡೆದೇನೆಂದು ತಿಳಿದಿರಬಹುದಾಗಿದೆ; ಆದರೆ ನಿನ್ನಂಥ ನೀಚನ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ ವರ್ತಿಸುವಷ್ಟು ಅವ್ಯಾಳಿಯು ನಾನಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲೆಂಬದನ್ನು

ಜೆನ್ನಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೋ.”

“ನೀನು ಯಾವಾತನ ಮಜ್ಜಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆಯೋ, ಅವನ ಭೆಟ್ಟಿಯಾದರೂ ಪುನಃ ನಿನಗಾದೀತೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವೆಯಾ?”

“ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಭೇಟಿಯಾಗುವೆನು. ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನ ನಿಜವಾದ ವಾರಸದಾರ ಶ್ರೀಕಂಠನು ನಾನೇ ಎಂದು ನೀನು ಎಷ್ಟು ತಕ್ಕಿಸಲೇ ಸಿದರೂ, ನಿನ್ನ ಕಾರ್ಯವು ಕಡೆತನಕ ನಿರ್ವಿಘ್ನವಾಗದೆ ಸಾಗದು. ಶಿಶಿಕಂಠ, ಪಾಪವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಮುಚ್ಚುಮರೆಯಿಂದ ಮಾಡಿದರೂ, ಅದು ನಿಸರ್ಗದಿಂದಲೇ ಬೈಲಿಗೆಳೆಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ನೀನು ಯಾರು, ಎಂಥವನೆಂಬದಿಲ್ಲವೂ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲ. ‘ಉಂಡ ಮನೆಯ ಗಳ ಎಣಿಸುವ’ ನಿನ್ನಂತಹ ನೀಚನ ಅಂತಃಕರಣವು ಕಾಲಕೂಟ ವಿಷದಂತೆ ತೀರ ಕವ್ವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ನೀನು ಸಿಲೋನಿನಲ್ಲಿ ಆ ಶ್ರೀಕಂಠನಾರಿಯರಿಗೇನೇನು ಕೇಡು ಬಗೆದಿರುವೆಯೆಂಬದಿಲ್ಲವೂ ನನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ನಿನ್ನ ಪಾಪದ ಮಾಪು ತುಂಬುತ್ತ ಬಂದಿದೆ. ಅಲ್ಪಾವಕಾಶದಲ್ಲಿಯೇ ಅದರ ಯೋಗ್ಯ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವು ನಿನಗೆ ದೊರತೇ ದೊರೆಯುವದು.”

“ಹುಚ್ಚು ಹುಡುಗೀ, ಆ ಒಟ್ಟನ್ನ ಮೊಗದ ತರುಣನು ನಿನ್ನನ್ನೊಳ್ಳೇ ಮಜ್ಜಿಗೆ ಕೆಡವಿರುವನು. ಇಲ್ಲದ-ಸಲ್ಲದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ, ನಿನ್ನ ಅವಿಚಾರ ತನಕ್ಕೆ ಕಳೆದುಬಿರುವನು. ನಮ್ಮ ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನ ಕೊಲೆಯನ್ನು ನಿನ್ನ ಸಹಾಯದಿಂದ ಆ ನೀಚನೇ ಮಾಡಿರುವನು. ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನ ನಿಜವಾದ ವಾರಸದಾರನಾರೆಂಬದು ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ಈ ಮೊದಲೇ ಖಾತ್ರಿಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿರುವೆನು. ಇನ್ನು ಒಂದೇ ಮಾತಿನ ನಿಷ್ಕರ್ಷವಾಗುವದುಳಿದಿದೆ. ಆದಾಯಿತೆಂದರೆ, ಖರೇ ಶ್ರೀಕಂಠನಾರು? ನಾವಧಾರಿ ಯಾರು? ಎಂಬದು ತಾನೇ ಬೈಲಿಗೆ ಬರುವದು. ಆ ಬಳಿಕ ನನ್ನೊಡನೆ ಇಷ್ಟು ಕಠೋರತನದಿಂದ ವರ್ತಿಸಿದ ಬಗ್ಗೆ ನಿನಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಗದಿರದು. ತದನಂತರ ನೀನು ನನ್ನ ಕೈ-ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಹಿಡಕೊಂಡು ಶೆರಗೊಡ್ಡಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡರೂ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆ ನೀಚನ ಸಹಾಯಕಳೆಂದು ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನ ಕೊಲೆಯ ಆರೋಪವನ್ನು ನಿನ್ನ ಮೇಲೆಯೂ ಹೊರಿಸಿ, ನಿನಗೆ ಅಜನ್ಮ ಕರನೀನ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡಿಸೇನು. ನೀನು ಕುಲೀನಳೂ, ಶಿಲವಂತಳೂ ಎಂದು ತಿಳಿದು, ನನ್ನ ವಾರಸಾ ಹಕ್ಕಿನ ಮಹತ್ವದ ಕಾಗದಗಳ ಟ್ರಂಕನ್ನು ನಿನ್ನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದೆನು; ಆದರೆ ನೀನು ಆ ತಕ್ಕನ ಹರಿಗೆ ಬಿದ್ದು, ಅವನ ಸಹಾಯದಿಂದ ಆ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಕಳವು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವನೊಡನೆ ಹೊರಟು ಹೋದಿ; ಹಾಗೂ ಅದೇ ರಾತ್ರಿ ಅವುಗಳನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ನಡೆದೆ. ನೀನು ನಿನ್ನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿರಬಹುದೆಂದೂ, ನಿನಗೆ

ಸುಷುನ್ಯನ ತೊಂದರೆ ಕೊಡದಾರದಂದೂ ತಿಳಿದು ನಾನು ಬೇರೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದೆನು. ಆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ನಿದ್ರೆಯನ್ನೇ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದಲೋ ಅಂದು ನನಗೆ ಒಳ್ಳೇ ಗಾಢವಿದ್ದ ಹತ್ತಿತು. ನಾನು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ಉಪವನದಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಾಡುತ್ತಿರಲು, ನಿನ್ನ ಕೋಣೆಯ ಆ ಬದಿಯ ಕಿಟಕಿಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದದ್ದು ನನಗೆ ಕಂಡಿತು. ಕೂಡಲೆ ನಾನು ಹಣಕೆ ಹಾಕಿದೆನು. ನೀನು ಅಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ತತ್ಕ್ಷಣವೇ ನಾನು ಆ ಕಿಟಕಿಯೊಳಗಿಂದಲೇ ಒಳಗೆ ಹಾರಿ ನನ್ನ ಟ್ರಂಕಿನ ಕಿಟಕಿ ತೆಗೆದು ನೋಡುತ್ತೇನೆ, ಅಲ್ಲೇನಿದೆ ಮಣ್ಣು! ಆ ಟ್ರಂಕಿನೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲ ಸಾಮಾನುಗಳು ಇದ್ದು, ಆ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳ ಪುಡಿಗಳೊಂದೇ ಕಾಣದ್ದರಿಂದ, ನಿಮ್ಮೋರ್ವರ ನೀಚಕೃತ್ಯವು ನನ್ನ ನಿದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಒಂಟು ನೀನು ಈ ವೊಡಲೇ ಅವನ ಮುಚ್ಚಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಎಂಕ್ಯಾವನವನ ಒಂದಿನ್ನಿ ಮಾಡಿರಬಹುದೆಂದು ಅನಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಕಲ್ಪನೆಯು ದೃಢವಾಯಿತು. ನೀನೊಬ್ಬಳೇ ಕದ್ದಿದ್ದರೆ ಆ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳು ನಿನಗೇಕಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕು? ಬೇರೆ ಯಾವನೊಬ್ಬ ಕಸಬುದಾರ ಕಳ್ಳನೇ ಕಳವು ಮಾಡಿದ್ದರೆ, ಅವನು ಆ ಟ್ರಂಕಿನೊಳಗಿನ ಬೆಲೆಯುಳ್ಳದ್ದೇನೊಂದನ್ನೂ ಮುಟ್ಟದೆ, ಆ ಕಾಗದಗಳನ್ನೇ ಏಕೆ ಒಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದನು? ಹೀಗೆ ಯಾವ ಪ್ರಕಾರವೂ ಸಂಭವಿಸದ್ದರಿಂದಲೇ ನಿನ್ನ ಸಹಾಯದಿಂದ ಆ ನಾಮಧಾರಿಯು ನನ್ನ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಹಾಕಿರುವನೆಂಬದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ತನ್ನ ಈ ಕೃತಿಯ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಲಕ್ಷ್ಯವಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲೆಂದೂ ಅವನು ತಿಳಿದಿರಬಹುದು; ಆದರೆ ಅವನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೃತ್ಯವನ್ನೂ ನಾನು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಎಣ್ಣೆಹಾಕಿಕೊಂಡು ನೋಡುತ್ತಲಿದ್ದೇನೆ. ಅವನು ಪೋಲೀಸರ ಕಡೆಗೆ ನಡಿಸಿರುವ ಸಂಧಾನವು ನನಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಅಂತೇ ನಾನೊಬ್ಬ ಚಾಣಾಕ್ಷ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಗುಪ್ತ-ಪೋಲೀಸರ ಇನ್ನಪೇಕ್ಷರನ ವೇಷದಿಂದ ಅವನೆಡೆಗೆ ಕಳಿಸಿ, ಅವನಿಗೆ ನಾನಾಬಗೆಯ ಆಮಿಷಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ, ನಿನ್ನ ಅವನ ಗುಪ್ತಕಾರಸ್ಥಾನವನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡೆನು; ಅಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನ ಬೆಂಗಳೂರ ಪತ್ತೆ. ನಿನಗೆ ಅವನು ಕಳಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದ ತಂತಿಯ ಸಂಗತಿ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡೆನು. ಒಳಕ ನಿನ್ನ ಹೆಸರಿಗೆ ತಂತಿ ಕೊಟ್ಟೆನು. ಆ ತಾರು ಮುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೆ ನೀನು ಬಂದೇಬರುವಿಯೆಂಬದು ನನ್ನ ಖಾತ್ರಿಯಿದ್ದುದರಿಂದ, ನಾನು ನನ್ನ ಅತ್ಯಂತ ನಿಶ್ಚಾಸದ ಆರ್ವೆಗಮನನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಕಳಿಸಿ, ನಿನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹಿಡತರಿಸಿರುವೆನು. ಇನ್ನು ನೀನು ನನ್ನ ಕೈಯೊಳಗಿಂದ ಪಾರಾಗುವ ಆಶೆಯನ್ನೇ ಹಿಡಿಯಬೇಡ. ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ನನ್ನ ವಾರಸಾ ಹಕ್ಕಿನ ಖಾತ್ರಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ, ಎಂಕ್ಯಾ

ಮಾವನ ಆ ಬಂಗ್ಗೆ ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲ ಆಸ್ತಿಯೂ ನನ್ನ ಸ್ವಾಧೀನವಾದಂತಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಆ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳನ್ನಷ್ಟು ಹಾಜರ ಮಾಡಿದನೆಂದರೆ ಅವನ ಉಳಿದ ಆಸ್ತಿ, ಬ್ಯಾಂಕಿನೆಣ್ಣಿಗಳಿನ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ತೇವು ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ನನ್ನ ವಶವಾಗುವವು. ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನನ್ನು ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದವನು ಆ ನಾಮಧಾರಿಯು ಹೊರತು ಅನ್ಯರಾರೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನನ್ನಂತೆ ಪೋಲೀಸರಿಗೂ ಖಾತ್ರಿ ಯಾಗಿದೆ. ಅಂತೇ ಈಗ ನನ್ನ ಕೈವೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿರುವ ಆ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ತೋರಿಸಿ, ಅವನನ್ನು ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸುವ ಏರ್ಪಾಟು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

“ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಕೊಲೆಯು ಆ ಶ್ರೀಕಂಠರಾಯರಿಂದ ಆಗಿಲ್ಲ. ಅವರ ಕೊಲೆಯನ್ನು ಯಾರು ಮಾಡಿರುವರೆಂಬುದು ನಿನ್ನದು ನಿನಗೇ ಗೊತ್ತು.”

“ನಿನ್ನಂಥ ಮುಗ್ಧಿಯನ್ನು ವೋಸಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಆ ಕಸಟ ವೇಷಧಾರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಅವಕಾಶ ಹಿಡಿದೀತು? ಅವನು ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ತಾನೇ ಮುದ್ದಾಗಿ ಪೋಲೀಸ ಸ್ವೇತನ್ನಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಆ ಕೊಲೆಯ ಸುದ್ದಿಯನ್ನೇಕೆ ತಿಳಿಸಲಿಲ್ಲ? ಅವನು ನಿರ್ದೋಷಿಯೇ ಆಗಿದ್ದರೆ ಹೀಗೆ ಕದ್ದು-ಮುಚ್ಚಿ ಏಕೆ ವ್ಯವಹರಿಸುವನು? ತಡ್ಡು ಹೊಡೆದು ಸಮರಾಂಗಣದ ಮೇಲೇಕೆ ಬರುವ ದಿಲ್ಲ? ಯಾವನು ತಪ್ಪೇ ಮಾಡಿಲ್ಲವೋ, ಅವನಿಗೆ ಅಂಜಿಕೆಯಾದರೂ ಯಾತರದು? ಅದಿರಲಿ, ಆ ಮಾತಿನ ಸತ್ಯಾಸತ್ಯಗಳು ಪೋಲೀಸರಿಂದೇ ಬೈಲಿಗೆ ಬರುವವು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನೂ ನೀನೂ ತಲೆ ಒಡಕೊಳ್ಳುವದೇಕೆ? ಸುಶೀ, ನನಗೆ ಅದೆಲ್ಲ ಬೇಡಾಗಿದೆ; ನನಗೆ ಈ ಗುಲಾದೀ ಹೂವಿನಂತಹ ಸುಕೋಮಲ ಸುಶೀಲೆಯು ಬೇಕಾಗಿರುತ್ತಾಳೆ. ನನ್ನ ಅಂಟಕರಣದೊಳಗಿನ ಕಾಮೋಚ್ಛೆಯನ್ನು ತೃಪ್ತಿ ಗೊಳಿಸುವ ಕಾಮಿನಿಯು ಬೇಕಾಗಿರುತ್ತಾಳೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ನಿನ್ನೊಡನೆ ವಾದಿಸ್ಯಾಡಿ-ನ್ಯಾಯಾಡಿ ಈ ಬಂಗಾರದಂಥ ಸುಸಮಯವನ್ನೇಕೆ ಕಳಕೊಳ್ಳಲಿ? ಸುಶೀ, ನಿನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯಿರಲಿ, ಇರದಿರಲಿ; ನಿನಗೆ ನಾನು ಸೇರಲಿ, ಸೇರದಿರಲಿ; ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಕೊಂಚವೂ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಜಗತ್ತಿನೊಳಗಿನ ಪ್ರೇಮ-ಗೀಮಗಳಿಗೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟು ಮಹತ್ವ ಕೊಡುವವನಲ್ಲ. ನೀನು ಸುಖ ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ನನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಳಾದರೆ, ಕಬ್ಬಿಗೆ ಜೇನು ಇಟ್ಟಂತಾಗುವದು. ನೀನು ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೆ, ಒತ್ತಾಯದಿಂದ-ಜಬರಿಯಿಂದ-ನಿನ್ನನ್ನು ಭೋಗಿಸಿಯೇ ತೀರುವೆನು.”

“ಕಾಪುರುಷಾ, ಹಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಗೂಟಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿದ ಆಕಳ ತಿರಚ್ಛೇದ ಮಾಡುವವನು. ಯಾವ ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರುವನೋ, ನೀನೂ ಅದೇ ಕೋಟಿಯೊಳಗಿನವನು.”

“ನಾನು ಎಂಥ ಎಂಬದನ್ನು ಸ್ವಾನುಭವದಿಂದಲೇ ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಮಾಡುವೆನು. ಅದಿರಲಿ, ನೀನು ನನ್ನ ಟ್ರಂಕಿನೊಳಗಿಂದ ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿದ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳ ಪುಡಿಗಳೆಲ್ಲವೇ? ಒಹ! ಈ ಆದು ನಿನ್ನ ಈ ಕೃಪೆಬಿಟ್ಟಿಗೇನುಂಟು? ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಕು” ಎಂದಂದು, ಅವನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಆಕೆಯ ಕೃಪೆಬಿಟ್ಟಿಗೇನುಂಟು ತಕ್ಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ತೆಗೆಯಹತ್ತಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಕೀಲಿ ಹಾಕದ್ದರಿಂದ ಅದು ಸಹಜವಾಗಿ ತೆರೆಯಿತು.

ಕೀಲಿಯು ಸಹಜವಾಗಿ ಹೊರಬಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಶಿತಿಕಂಠನಂತೆ ಸುಶೀಲೆಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಕೃಪೆಯು ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದು, ಇದರ ಕೀಲಿಯನ್ನು ಯಾರು ಹಾಗೂ ಯಾವಾಗ ತೆಗೆದರೆಂಬುದು ಅವಳಿಗೆ ತೋಚದಾಯಿತು. ಶಿತಿಕಂಠನು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತೆರೆದು ಒಳಗೆ ನೋಡುತ್ತಾನೆ; ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ರೂಪಾಯಿ, ಒಂದೆರಡು ಪೋಲಕಾ, ಒಂದು ಸೀರೆ ಇವುಗಳ ಹೊರತು ಏನೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮೂರು ಮೂರು ಸಾರೆ ಅದನ್ನು ತೆಗೆತೆಗೆದು ನೋಡಿದನು. ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಸಾಮಾನುಗಳ ಹೊರತು ಅದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಅವನು ಸುಶೀಲೆಯ ಕಡೆಗೆ ಕಂಪಡದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತ:—“ನೀನು ಒಳ್ಳೇ ಸುಂದರಿಯಿರುವಂತೆ, ನುಹಾ ವೋಸಗಾರ್ತಿಯೂ ಇರುತ್ತಿ. ಅಂತೇನು ಆ ನನ್ನ ಬೇವದ ಇಡಿಗಂಟಾದ-ಮಹತ್ವದ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳ ಪುಡಿಗಳನ್ನು ನೀನು ಮಾಡಿರುವೆ. ಸುಶೀಲೆ, ನಿನ್ನಂಥ ಹುಡುಗಿಯ ಕಾರಸ್ಥಾನಗಳು ಈ ಶಿತಿಕಂಠನು ಬಿಕ್ಕಿ ಹಾಕುವವನಲ್ಲ. ಇಲೀ ಮಾತಿನಿಂದ ನೀನು ಆ ಪುಡಿಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿಟ್ಟು ಬಂದೆಯೆಂಬದನ್ನು ಹೇಳು; ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅದರ ಪರಿಣಾಮವು ನಿನಗೆ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ತೋರದಿರದು.” ಎಂದನು.

ಆ ಕೂಡಲೆ ಸುಶೀಲೆಯು ಆ ಕೃಪೆಬಿಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು, ಅದನ್ನು ತೆರೆತೆರೆದು ನೋಡಿದಳು. ಅದರೊಳಗೆ ೩ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳ ಪುಡಿಗಳೆಲ್ಲವನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳು ಹುಚ್ಚುಮಂಗಳನಂತಾದಳು. “ಆ ಪುಡಿಗಳೆಲ್ಲವೇ ಕಳವಾಗಿ ಹೋಯಿತಲ್ಲವೇ?” ಎಂಬ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದಾಗಿ ಅವಳ ಬಾಯಿಂದ ಸಹಜವಾಗಿ ಹೊರಹೊರಟಿತು.

ಸುಶೀಲೆ, ಈ ಕಣ್ಣುಚ್ಚುಣಿಕೆಯನ್ನು ಇನ್ನು ಸಾಕು ಮಾಡು; ಹಾಗೂ ಆ ಪುಡಿಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು ತಿಳಿಸು. ನೀನು ನನ್ನನ್ನಿನ್ನೂ ಚನ್ನಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೊಂದು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ ನಾನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಂದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ದೀಕಾಡಪ್ಪು ಜನ ಅತಿರಥಿ-ಮಹಾರಥಿಗಳು ಅಡ್ಡಬಂದರೂ, ನಾನು ಅವೆಲ್ಲರ ಕುತ್ತಿಗೆಗಳ ಮೇಲೆ ಕತ್ತಿಯನ್ನಿಟ್ಟು

ನನ್ನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕವನೇ. ಬಹಳವೇಕೆ; ಈ ಕಾಗದಗಳ ಪುಡಿಗಳಾಗಿ ನಿನ್ನ ಗೋಣನ್ನು ಮುರಿಯುವ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದರೂ, ಒಂದೇನಾರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಉಪಭೋಗಿಸಿ, ನಿನ್ನನ್ನು ಗೊತ್ತಿಗೆ ಹಚ್ಚಲಿಕ್ಕೂ ನಾನು ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡತಕ್ಕವನಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಪ್ರಸಂಗವುಂಟಾಗದಂತೆ ಕಾಗದಗಳ ಪುಡಿಕೆಯೆಲ್ಲಿದೆಯೆಂಬದನ್ನು ತಿಳಿಸು.”

“ಆ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಆಗಲೆ ಹೇಳಿದ್ದೇ ನಿಜವು. ಅದು ಎಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಯಾವಾಗ ಕಳವಾಯಿತೆಂಬದೇ ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಬೆಂಗಳೂರ ಸ್ವೇತಸ್ವಿಗೆ ಬರುವಾಗ ವೋಟಾರನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಾಗ. ಆ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳ ಪುಡಿಕೆಯು ಈ ಟ್ರಂಕಿನಲ್ಲಿತ್ತು. ಮುಂದೇನಾಯಿತೆಂಬದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇಲ್ಲ.”

ಸುಶೀಲೆಯು ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಶಿಶಿಕಂಠನು ಅವಳ ಮುಖಲಕ್ಷಣ, ಹಾವ-ಭಾವಗಳ ಕಡೆಗೆ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ಅವಳ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯ ಎಲ್ಲೆಂಬದು ಅವನ ಖಾತ್ರಿಯಾಯಿತು. ಆ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳು ಗಾಡಿಯಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಕಳವಾಗಿವೆಯೆಂಬದು ಅವನ ನಿದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬರಲು:—ಸುಶೀ, ನೀನು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಆ ಡಬ್ಬಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಯಾರ್ಯಾಗೂ ಕುಳಿತಿದ್ದರು?

ಡಬ್ಬಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರ್ಯಾರೂ ಇದ್ದರೆಂದು ಶಿಶಿಕಂಠನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದ ಕೂಡಲೆ ಮದ್ದೂರಲ್ಲಿ ನೆರಳುತ್ತ ಬಂದು ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದ, ಆ ಹೆಂಗಸಿನ ನೆನಪು ಸ್ಮೃತಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕೂಡಲೆ ಅವಳ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನು:—ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅವಳು ತನ್ನ ಗಂಟೆಗಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊರಗೆ ಕಳಿಸಿ ಡಬ್ಬಿಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೊಳಗಿನ ಆ ಕಾಗದ-ಪತ್ರದ ಗಂಟನ್ನು ಎತ್ತಿಹಾಕಿರುವಳಲ್ಲವೆ? ಅಂತೂ, ಅದೂ ಒಂದು ಮೂರನೇ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಎಂಕ್ಯಾಮಾವಳೆ ಆಸ್ತಿಯನ್ನೆತ್ತಿಹಾಕುವ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲೆಯೇ ತೊಡಗಿರುತ್ತದೆನ್ನ ಬೇಕಾಯಿತು.

“ಎಲಲಿ! ತೋರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೇ ಸಂಭಾವಿತರಾಗಿ ತೋರುವ ಜನರೇ ಪುಹಾ ವೋಟಾಗಾರರುತ್ತಾರಲ್ಲವೆ?” ಎಂದು ಉದ್ವೇಗದಿಂದ ಸುಶೀಲೆಯು ನುಡಿಯಲು,

ಶಿಶಿಕಂಠನು ಅವಳ ಮೇಲೆ ಹಲ್ಲು ಕಡಿಯುತ್ತ:—“ಸುಶೀ, ನೀನು ಆ ಕಳ್ಳನ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು, ನನ್ನನ್ನೂ ವಂಚಿಸಿದೆಯಲ್ಲವೆ?” ಎಂದು ಅನ್ನಲು,

“ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ದೇವರೇ ಮಾಡಿರುವನೆಂದು ನನ್ನ ವಿಶ್ವಾಸವಿದೆ. ಯಾರಾದರೂ, ಯಾವ ಹೊಯ್ಯಾಲೆಯು ನೋಟಿನ ಪುಡಿಕೆಯೆಂದು ಆ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳನ್ನೆತ್ತಿ ಹಾಕಿರುವಳೋ, ನೋಟಾಗದ ಬಳಿಕ ಅವಳು ಮತ್ತಾವ ಬಗೆಯಿಂದಾದರೂ ಅವು ಯಾವೋ ಅವರಿಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಳು. ಅವನ್ನು ಅವಳು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟು,

ಅವು ನಿನ್ನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಅಸರ್ಥವಾಗುತ್ತಿತ್ತಲ್ಲ! ಶಿತಿಕಂಠಾ, ದೇವರ ಈ ಅಗಾಧ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಕಂಡಾದರೂ ಕಣ್ಣಿರೆ. ನೀನು ನಾಮಧಾರಿ ಶ್ರೀಕಂಠನೆಂದೇ ನಿನಗೆ ಆ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳು ಪುನಃ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ದೇವರ ಲೀಲೆಯಿಂದ ಅವು ನಡುವೇ ಮಾಯವಾದವು. ದೇವರ ದರ್ಬಾರದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಾಸತ್ಯಗಳ ಪರೀಕ್ಷೆಯು ಅಯಥಾರ್ಥವಾಗಲಿಯದು" ಎಂದು ನುಡಿಯುತ್ತ ಸುತೀಲೆಯು ಶಿತಿಕಂಠನ ಕಡೆಗೆ ತಿರಸ್ಕಾರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದಳು.

“ಸುತೀ, ದೇವರ ಬೆದರಿಕೆಯ ಬವ್ಯಗಳಿಗೆ ಬೆದರಿ ನಡೆಯುವವನು ನಾನಲ್ಲ. ಆ ಕಾಗದಗಳು ಆ ಕಳ್ಳನ ಕೈಗೆ ತಲುಪುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಾನು ಏನೇನು ಮಾಡೇನೆಂಬದರ ಕಲ್ಪನೆಯಾದರೂ ನಿನಗದೆಯೇ?”

“ನೀನು ಮಾಡುವದೇನು? ಅವರ ಒಂದು ಕೂದಲನ್ನು ಕೂಡ ಕೊಂಕಿ ಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ನಿನ್ನಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಬರೇ ಇಂಥ ಒಣ ಬಡಬಡಿಕೆಯಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು?”

“ಹುಚ್ಚು ಹುಡಗೀ, ಯಾವನು ಆ ನಿನ್ನ ಪ್ರಿಯಕರನನ್ನು ತಕ್ಕಿಸಿ, ನಿನ್ನ ಪತ್ತೆಯನ್ನು ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರುವೆನೋ, ಅದೇ ನಾನು ಆ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳು ಹೋದವೆಂದು ಬಿತ್ತಿಗೊಂಡು, ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ನನ್ನ ಒಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿರುವ ಈ ಸುತೀಲಾ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಭ್ರಷ್ಟಗೊಳಿಸದೆ ಬಿಡುವೆನೇ? ನೀನು ಎಷ್ಟು ಖಾತ್ರಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಜೇಳಿದರೂ, ಆ ಕಾಗದ-ಪತ್ರದ ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ವಿಶ್ವಾಸ ಕೂಡಲಿಲ್ಲದುದು. ವಿಷದ ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ವಿಷವನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿರುವುದು ಯಾವಾಗಲೂ ಜವಾಬುದಾರಿಯದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನ ಆ ಪ್ರಿಯಕರ ನಾಮಧಾರಿ ಶ್ರೀಕಂಠನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕೃತ್ರಿಮ ಪೋಲೀಸರಿಂದ ಕರೆಕಳುಹಿಸುವೆನು; ಹಾಗೂ ಅವನನ್ನು ನೆಲಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸೆರೆಯಿಡುವೆನು. ಆ ಬಳಿಕ ಅವನ ಕೈಗೆ ಆ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳ ಪುಡಿಶೆಯು ಹೇಗೆ ಒಂದು ಬೀಳುವದೋ ನೋಡುವವನಿದ್ದೇನೆ.”

“ಶಿತಿಕಂಠಾ, ನೀನು ವೊಸಳೆಯ ಜಾತಿಯವನು. ಅಂತೇ ನಿನಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಅಪಕಾರ ಬಗೆಯುವ ಹಂಚಿಕೆ ಹಾಕುತ್ತೀ.”

“ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥದ ಮುಂದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸರಮೇಶ್ವರನೂ ಕೂಡ ಪದಾರ್ಥವೆಂದೇ ತಿಳಿಯದೇಕೂ. ನನಗೆ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಎಲ್ಲ ಆಸ್ತಿಯೂ, ನೀನೂ ಬೇಕಾಗಿರುತ್ತೀರಿ. ಸರಳ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಇವು ನನ್ನ ಕೈನೇರದಿದ್ದರೆ, ನಿನ್ನ ಆ ಪ್ರಿಯಕರನನ್ನು ಯಮಲೋಕಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿಯಾದರೂ ನಾನು ನನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕವನೆಂಬುದು ಖಂಡಿಕವು. ಇನ್ನು ನಾನು ನನ್ನ ಆ ಕೆಲಸ

ಗಳಗಾಗಿ ತೆರಳುತ್ತೇನೆ ಆ ನಿನ್ನ ಪ್ರಿಯಕರನನ್ನು ನೆರೆಯಿಟ್ಟು ಬಳಿಕ ನಿನ್ನ ನೆನ್ನಿಯು ಆವನಿಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ ಹಾಗೂ ಆ ಒಳಗಾಗಿ ನೀನು ನನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ ನಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೆ, ಆ ನಿನ್ನ ಪ್ರಿಯಕರನ ಎದುರಿಗೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಭ್ರಷ್ಟಗೊಳಿಸುತ್ತೇನೆ, ತಿಳಿಯಿತೇ. ಸುತೀ, ಈ ಮಾತಿನ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡು; ನಾನು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನಿನಗೆ ಭೇಟಿಯಾಗುವವರೆಗೂ ಜೆನ್ನಾಗಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡು. ಅಂದು ನೀನು ನನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ ನಡೆಯಲು ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೆ, ನಿನ್ನದು ರಿಗೇ ಆ ನಿನ್ನ ಪ್ರಿಯಕರನನ್ನು ತುಂಡುಸಿ, ಭೀಮನು ದುಃಖಾಪನನನ್ನು ಕೊಂದು ಅವನ ರಕ್ತದ ಕೈಯಿಂದ ದ್ರೌಪದಿಯ ಹೆರಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಹಾಕಿದನೋ, ಹಾಗೆಯೇ ನಾನು ಆ ನಾಮಧಾರಿಯ ರಕ್ತದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿದ ಕೈಯಿಂದ ನಿನ್ನ ಹೆರಳನ್ನು ಹಿಡಿದು.....”

“ಸಾಕು-ಸಾಕುಮಾಡು, ಈ ನಿನ್ನ ಬಡಬಡಿಕೆಯನ್ನು! ಲೋಕದೊಳಗಿನ ಅಬಲೆಯರ ಲಜ್ಜೆ-ನಾಚಿಕೆಗಳೆಲ್ಲ ನಿನ್ನಂಥ ಪಿತಾಚಿಯ ಕೈವಶವಾದರೆ, ಬೆಳಗು-ಮುಂಜಾವುಗಳಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ; ಮಳೆ-ಬೆಳಿಗಲಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಎಲ್ಲೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಪಿತಾಚಿಗಳ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವೇ ಹಬ್ಬಿತು.”

“ನೊಕ್ಕಿನ ಹುಡುಗೀ, ಸಮ್ಮನೆ ಹಟಮಾರಿತನ ಮಾಡಬೇಡ. ಜೆನ್ನಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸು. ಓಹೋಗುವ ಹವ್ಯಾಸಪಡಬೇಡ ಹೊರಗಿರುವ ಆ ನನ್ನ ವಿಶ್ವಾಸುಕ ಆಳು ಇಂಥ ಪ್ರಸಂಗವೇ ಬಂದರೆ, ನಿನ್ನ ಗೋಣು ಮುರಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಹಿಂಜರಿಯಲಾರನು.” ಎಂದಂದು ಆ ನೀಚ ಶಿಶಿಕಂಠನು ಆ ಕೋಣೆಯ ಹೊರಗೆ ಬಂದು, ಕದಮುಕ್ತಿ ಅದಕ್ಕೆ ಚಲಕ-ಕೀಲಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದನು; ಹಾಗೂ ಆವೋಗಮನನ್ನು ಕರೆದು ಅವನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ವೆಲ್ಲಗೆ ಹೇಳಿ, ಅಟ್ಟದ ಪಾವಟಿಗೆಗಳನ್ನಿಳಿದು ಕೆಳಗೆ ಒಂದನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಅವನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸುತೀಲೆಯನ್ನು ಕೂಡಹಾಕಿದ್ದ ಆ ಕೋಣೆಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ, ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ನಡೆದನು. ಪಾಪ! ಆ ಸಾಧ್ವಿ ಸುತೀಲೆಯು ಆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ನೆರೆಸಿಕ್ಕಳು. ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಎಳ್ಳುಷ್ಣವಿವಾದವೆನಿಸುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಆ ಚಾಂಡಾಲ ಶಿಶಿಕಂಠನು ಶ್ರೀಕಂಠರಾಯರನ್ನು ಮತ್ತಾವ ಸಂಕಟ ಕ್ಕೀಡು ಮಾಡುವನೋ, ಅದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ತೊಂದರೆಯಾಗುವದೋ ಎಂಬ ವಿಚಾರದಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ತೀವ್ರವಾದ ತಲೆತೂಲೆಯೆದ್ದಿತು. ಆಗ ಆಕೆಯು ಗಟ್ಟಿ-ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅಳಹತ್ತಿದಳು. ದೇವರನ್ನು ಕುರಿತು ಎಷ್ಟೋ ಎಧವಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಳು. ಆ ಕೋಣೆಯೊಳಗಿನ ಕಿಟಕಿಯು ತುಸು ಕೆಳಗೆ ಇದ್ದರೆ ಅದರೊಳಗೆ ವೋರೆ ಹಾಕಿ ಚೀರಿ-ಬದರಿ ದಾರಿಯೊಳಗಿನ ಜನರಿಗೆ ತನ್ನ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು

ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು; ಆದರೆ ಅದೂ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರಿಂದ ಈ ಸೆರೆಮನೆಯೊಳಿ
ಗಿಂದ ನಾನು ಹೇಗೆ ಪಾರಾಗುವೆಂದು ವಿಚಾರದಿಂದ ಅವಳು ಮುಂದುಗಾಣದಾ
ದಳು. ಶ್ರೀಕಂಠರಾಯರು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ನನ್ನ ಹೆಸರಿಗೆ ತಾರು ಮಾಡಿದ್ದರೆ,
ಹಾಗೂ ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪತ್ತಿಯೇ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲೆಂದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದರೆ, ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ
ಅವರ ಗ್ರಹಿಕೆಯೇನಾಗಿರಬಹುದು? ವಿಶ್ವಾಸಘಾತುಕ, ನೀಚ ಮುಂತಾದ ವಿಶೇ
ಷಣಗಳಿಂದ ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಹಳಿದಿರಬಹುದಲ್ಲವೆ? ಇತ್ಯಾದಿ
ತರ್ಕ-ವಿರ್ತಗಳಿಂದ ಸುತೀಲೆಯು ತಳಮಳಿಸಹತ್ತಿದಳು. ಆಗ ಅವಳು ಹೋ
ಎಂದು ದೊಡ್ಡ ದನಿತೆಗೆದು ಅಳಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಎಲೈ ನಿಷ್ಪಾಪ ಹುಡುಗೀ,
ನೀನು ಆ ಶಿತಿಕಂಠನ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು, ಎಂಥ ಕಠಿಣ ವಿಪತ್ತಿಗೆ ಗುರಿಯಾದೆಯಲ್ಲ!
ದೈವದ ಲೀಲೆಗಳನ್ನು ದೈವವೇ ನೀಗಿಸಬೇಕಲ್ಲದೆ, ಮಾನವರಿಂದ ಅಸಾಧ್ಯವೇ ಸರಿ.

೬ನೇ ಮೆಟ್ಟಿಲು-- ಶಿತಿಕಂಠನ ಪೂರ್ವವೃತ್ತ.

ಆ ಘಾತುಕ ಶಿತಿಕಂಠನು ತನ್ನ ಸಂಗಡಿಗನಾದ ಆರ್ವೊಗಮಾನ ಕಿವಿ
ಯಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ಹೇಳಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು; ಹಾಗೂ ಆರ್ವೊಗಮಾನನು ಶ್ರೀ
ಕಂಠನನ್ನು ಶಿತಿಕಂಠನ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಡವುವದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನ ಸುತ್ತುಮುತ್ತಲು
ಬಲೆಯೊಡ್ಡಲುಪಕ್ರಮಿಸಿದನು; ಆದರೆ ವಾಚಕರೇ, ಆ ಘಾತುಕ ಶಿತಿಕಂಠನ್ಯಾರು
ಎಂಕ್ಯಾವಾವನ ಪೂರ್ವ ಪರಿಚಯವೇನು? ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಈ
ಕಥಾನಕವನ್ನು ಹೇಳಿ-ಕೇಳಿದರೆ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗದು. ಆದ್ದರಿಂದ
ನಾವು ಈಗ ಆ ಎಂಕ್ಯಾವಾವ, ಶಿತಿಕಂಠ ಮುಂತಾದವರ ಅಲ್ಪ ಪರಿಚಯವನ್ನು
ನಿಮಗೆ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತೇವೆ:—

ಎಂಕ್ಯಾವಾವ ಹಾಗೂ ಅವನ ತಮ್ಮ (ಅವನ ಹೆಸರೇನೋ ನೆನಪಾಗಲಿ
ಲ್ಲದು.) ಇಬ್ಬರೂ ಸಹೋದರರು; ಅವರ ಮೂಲನಿವಾಸವು ಮೈಸೂರ ಸಂಸ್ಥಾನ
ದೊಳಗಿನ ಮೇಲುಕೋಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ಎಂಕ್ಯಾವಾವನೇ ಹಿರಿಯನಾದ್ದರಿಂದ
ಮನೆತನದ ಎಲ್ಲ ಹಿರಿಯತನವು ಸಹಜವಾಗಿ ಇವನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂತಿತ್ತು. ಇವನ
ತಮ್ಮನು ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಮೆಟ್ಟಿಗೆ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ್ದನೇ ಹೊರತು ಇಂಗ್ಲಿಷ
ಕಲಿತು, ಕಚೇರಿ-ದರ್ಬಾರುಗಳಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಾಡಿದವನಲ್ಲ. ಆದರಿಂದ ಅವನು ಹೊಲ-
ಮನೆ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಎಂಕ್ಯಾವಾವನು ಉಚ್ಚ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದ
ವನು; ಮೇಲಾಗಿ ಮೈಸೂರ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅವನು ದೊಡ್ಡ ಹುದ್ದೆಯ ಅಮಲ
ದಾರನಾಗಿದ್ದನು. ಆದರಿಂದ ಅವನ ಪ್ರಸಂಗವು ಕಚೇರಿ-ದರ್ಬಾರುಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ

ದಂತೆ ಮನೆತನದಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ತಮ್ಮನ ವಾಲಿಗೆ ಬರೇ ಮನೆ, ಕರೇ ಹೊಲಗಳನ್ನಿಟ್ಟು, ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಪಿತೃರ್ಷಿತ ಆಸ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿದ್ದನು. ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳಿರುವಾಗಲೇ ಆ ಉಭಯ ಬಂಧುಗಳ ಲಗ್ನ ಕಾರ್ಯಗಳಾಗಿದ್ದವು; ಆದರೆ ಇಬ್ಬರ ಹೆಂಡಂದಿರಲ್ಲಿಯೂ ಸಮ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ದ್ವೇಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರು; ಆದರೂ ಅತ್ತೆ-ಮಾವಂದಿರ ತರುವಾಯ ಮನೆಯ ಹಿರಿಯತನವು ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನ ಮಡದಿಗೇ ಹಕ್ಕಿನಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿತ್ತಲ್ಲದೆ, ಅವಳ ತವರು ಮನೆಯವರು ತ್ರೀಮಂತ ಜಹಗೀರದಾರರು. ತಮ್ಮನ ಹೆಂಡತಿಯು ಬಡವರ ಮಗಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಕೇಳುವವರಾರು? ಬರಹೋಗುವವರೆಲ್ಲ ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನ ಹೆಂಡತಿಯ ಪಕ್ಕ ಹಿಡಿದೇ ಮಾತಾಡತಕ್ಕವರು. ಇದರಿಂದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸದಾ ಸರ್ವದಾ ಸಣ್ಣ-ಪುಟ್ಟ ಜಗಳ ತಂಟೆಗಳು ನಡದೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದವು; ಆದರೆ ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನ ತಮ್ಮನೆಂದರೆ ಪ್ರತಿಸಾಂಬನ ಅವತಾರವೇ. ಹಿರಿಯಣ್ಣನೆಂದರೆ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ದೇವರೇ. ಅವನು ಮಾಡಿದ್ದೇ ಅವನಿಗೆ ಮಟ್ಟು. ಆ ಕೃತಿಯು ಇವನ ಲಾಭದ್ದಿರಲಿ, ಇಲ್ಲವೆ ಹಾನಿಯದಿರಲಿ, ಆದರ ವಿಚಾರವನ್ನು ಇವನು ಮಾಡತಕ್ಕವನೇ ಅಲ್ಲ. ಇವನ ಹೆಂಡತಿಯು ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನ ಹಾಗೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯ ದೊಡ್ಡವರನ್ನು ಸಮಯ ಸಿಕ್ಕಾಗೆಲ್ಲ ಇವನ ಮುಂದೆ ತೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಳು; ಆದರೆ ಹೇಳುವವರೆಗೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡು, ನಂತರ ತ್ವಾನವು ಚಟಪಟ ಕಿವಿ ರ್ಪಾದಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಟು ಹೋಗುವಂತೆ ಇವನ ನಿತ್ಯದ ಪರಿಪಾಠವಾಗಿತ್ತು.

ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನ ತಮ್ಮನಿಗೆ ತ್ರೀಕಂಠನೆಂಬ ಹೆಸರಿನ ಒಬ್ಬ ಮಗನಿದ್ದನು. ಅವನು ಉಚ್ಚ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರಿನೊಳಗಿನ ಯಾವದೋ ಒಂದು ಹಾಯಸಹ್ಯಾಲಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದರು. ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನಿಗೆ ಆಗ ಮೇಲುಕೋಟೆಯಲ್ಲೇ ಕೆಲಸವಿದ್ದಿತು. ಅದರಿಂದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನ ಹಾಗೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಅವರೊಬ್ಬರು ದೊರೆ-ದೊರೆಸಾನಿಗಳು; ಅವನ ತಮ್ಮನ ಹಾಗೂ ತಮ್ಮನ ಹೆಂಡತಿ ಇವರಿವರೂ ಅವರ ಆಡಿಗೆ-ನೀರಿನವರು. ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲ ಹಿರಿಯ ತನವು ಅವರದೇ; ಆದರೆ ಮನುಷ್ಯನು ಎಂಥ ಸಭ್ಯನಾದರೂ, ಎಂಥ ತಿಳುವಳಿಕೆಯವನಾದರೂ ಅವನಿಗೆ ದಿನಾಲು ತೊಂದರೆ ಕೊಡಹತ್ತಿದರೆ ಅವನು ಒಮ್ಮಿಲೆಮ್ಮಿ ರೇಗಿಗೇಳತಕ್ಕವನೇ. ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನ ತಮ್ಮನು ಸಿಟ್ಟಿಗೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಒಮ್ಮೆ ಇಂಥದೇ ಒಂದು ಕಾರಣವುಂಟಾಯಿತು. ಆದರಿಂದ ಆ ಇಬ್ಬರು ಅಣ್ಣ-ತಮ್ಮಂದಿರಲ್ಲಿ ಘನಘೋರ ಸಂಗ್ರಾವನೆವಾಗಿತು. ಅಂದೇ ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನ ತಮ್ಮನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ದೇರೆ ಇರದೇಕಾಯಿತು.

ಆ ಸುಟ್ಟಿನ ಭರದಲ್ಲಿ ಆ ತಮ್ಮನು ತಮ್ಮ ಪಿತ್ರಾರ್ಜಿತ ಆಸ್ತಿಯ ಅರ್ಧಭಾಗವನ್ನು ಬೇಡಿದನು; ಆದರೆ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನು ಮಹಾಕಾರಸ್ಥಾನಿಯು. ಅಂತಿಂಥ ಪ್ಯಾದೆಗಳಿಗೆ ಅವನು ಹನೆಯತಕ್ಕವನೇ? ಅವನು ಪಿತ್ರಾರ್ಜಿತ ಜಂಗಮ ಆಸ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಈ ಮೊದಲೇ ಎತ್ತಿಹಾಕಿ, ತನ್ನ ಹೆಸರಿಗೆ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಸ್ಥಾವರ ಹೊಲ-ಮನೆ-ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಈ ಮೊದಲೇ ಬುದು ಬಿಟ್ಟು ಬಂಡಪತ್ರ ಹೆಚ್ಚಿಸಿ, ಭಾಗಮಾಡಿದ್ದನು; ಹಾಗೂ ಆ ಬಂಡಪತ್ರ ತಯಾರಾದ ಕೆಲದಿನಗಳ ತರುವಾಯ ತಮ್ಮನ ಭಾಗದ ಎಲ್ಲ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಮೂರನೆಯವನ ಹೆಸರಿಗೆ ಖರೀದಿ ಬರೆಸಿ, ತದನಂತರ ೧-೨ ತಿಂಗಳುಗಳಿಗೆ ಆ ಮೂರನೆಯವನಿಂದ ತನ್ನ ಹೆಸರಿಗೆ ಖರೀದಿ ಬರೆಸಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಹೀಗಾಗಿ ಆ ತಮ್ಮನ ಆಸ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಎತ್ತಿಹಾಕಿ, ಅವನಿಗೆ ಚಿಂತಾಮಣಿ ವಾಕ್ತ್ರಿಯನ್ನೇ ತೋರಿಸಿದ್ದನು. ಆ ತಮ್ಮನು ಭೀಕರ ಸ್ವಭಾವದವನಿದ್ದದರಿಂದಲೂ, ಅಣ್ಣನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಎಕ್ವಾವಿಟ್ಟಿದ್ದದರಿಂದಲೂ, ಅಣ್ಣನೇ ಆ ಪ್ರಾಂತದ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಅಮಲದಾರನಿದ್ದದರಿಂದಲೂ, ಅವನಿಗೆ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಈ ಹುಚ್ಚು-ಹುಳುಕುಗಳಾವವೂ ತಾನಾಗಿ ಭಾಗಬೇಡುವವರೆಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಭಾಗದ ಬಗ್ಗೆ ಕೋರ್ಟು-ಕಚೇರಿಗಳನ್ನು ಹತ್ತ ಬೇಕೆಂದರೆ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಾಸಿಲ್ಲ; ಮೇಲಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೂ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನಂತಹ ದೊಡ್ಡ ಅವಃಲ್ಯಾರನ ಭಿಡೆ-ಮುರವತ್ತುಗಳು. ಈ ಮೂಲಕ ಇವನನ್ಯಾರೂ ಹೆಚ್ಚು ಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ತಮ್ಮನ ದುರ್ದೈವವು ಒತ್ತರಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು ಗಂಟು ಬೇನೆಯಿಂದ ಸತ್ತಳು. ಅದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೋದನು. ಹೆಂಡತಿ ಸತ್ತಾಗಿನಿಂದ ಆ ತಮ್ಮನು ಕೇವಲ ಎರಕ್ತನಾದನು. ಅವನು ತನ್ನ ಅಣ್ಣನ ಮೇಲೆ ದಾವೆ ಮಾಡುವ ಹವ್ಯಾಸವನ್ನು ತೊರೆದನು. ತಮ್ಮ ಶ್ರೀಕಂಠನು ಕಲಿತು ಎಲ್ಲಯಾದರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡತೊಡಗಿದನೆಂದರೆ, ಅವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದು “ಹರಿ ಹರಿ” ಎನ್ನುತ್ತ ತನ್ನ ಶೇಷಾಯುಷ್ಯವನ್ನು ಕಳೆಯುವದನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಶ್ರೀಕಂಠನು ತನ್ನ ತಾಯಿಯು ಕ್ರಿಯಾಕರ್ಮಗಳಿಗಾಗಿ ಮೇಲುಕೋಟಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದನು. ಅವನೆದುರಿಗೆ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಆ ತಮ್ಮನು ತನ್ನ ಅಣ್ಣನ ನೀಚತನದ ಪರೀಕ್ಷೆ ಓಪಿದನು. ಅದರಿಂದ ಶ್ರೀಕಂಠನ ಸ್ವಾಭಿಮಾನವು ಜಾಗ್ರತವಾಯಿತು. “ಈ ಸಲ ಮ್ಯಾಟ್ರಿಕ್ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆ ಹೊಂದಿದ ಬಳಿಕ ಎಲ್ಲಯಾದರೂ ನೌಕರಿ ಕೈಕೊಳ್ಳುವೆನು ಹಾಗೂ ಆ ಬಳಿಕ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವೆನು.” ಎಂದು ತಂದೆಗೆ ಅಭಿವಚನ ಕೊಟ್ಟು,

ಶ್ರೀಕಂಠನು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ದೊಡ್ಡಪ್ಪನಿಗೆ ದೇಖಿಯಾಗಲು ಹೋರ
ಟನು; ಆದರೆ ಕರ್ಮಧರ್ಮ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಆಗ ಅವರಿಬ್ಬರ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗ
ಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ಎಂದಾದರೂ ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ದೊಡ್ಡಪ್ಪನನ್ನು ತಮ್ಮ ಭಾಗದ
ಬಗ್ಗೆ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಕೈ ಹಚ್ಚದೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅಂದುಕೊಂಡು, ಅವನು
ತನ್ನ ಮುಂದಿನ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದನು. /

ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಹೆಂಡತಿ ಹಾಗೂ ಅವನ ತಮ್ಮನ ಹೆಂಡತಿ ಇವರಲ್ಲಿ
ಮೈಮನಸ್ಸಿದ್ದರೂ, ಶ್ರೀಕಂಠನನ್ನು ಅವರ ದೊಡ್ಡವ್ಯನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.
ತನಗೆ ಇನ್ನು ಮಕ್ಕಳಾಗುವ ಆಶೆಯಿರದ್ದರಿಂದಲೂ, ತನ್ನ ತವರುಮನೆಯವ
ರಲ್ಲ ಹೇಳ ಹೆಸರಿಲ್ಲದಂತಾದ್ದರಿಂದಲೂ ಆಕೆಯ ಮನಸ್ಸು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ತುಸ
ಪಾಪಭೀರುವಾಗಲಾರಂಭಿಸುತ್ತ. ಈ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳು ದೇನೆಯಿಂದ ಕೊಳೆ
ಯಹತ್ತಿದ ಒಳಕಂಠ ಕೇಳುವದೇನು? ಶ್ರೀಕಂಠನ ತಾಯಿ ಸತ್ತಒಳಕ ಅವಳು
ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಉದಾಸೀನಗೊಂಡಳು. ಇದು ವರೆಗೆ ತನ್ನ ನೆಘೆಣ್ಣೆಯೊಡನೆ
ಒಂದು ದಿನವೂ ಸುಖ-ಸಮಾಧಾನದಿಂದಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಪಕ್ಕಾ ತ್ತಾಪವಾ
ಯಿತು. “ಮಿಂಚಿ ಹೋದ ಮಾತಿಗೆ ಚಿಂತಿಸಿ ಫಲವಿಲ್ಲ.” ಇನ್ನು ನಾವು ಆ ಶ್ರೀಕಂ
ಠನನ್ನು ದತ್ತು ಅಂತಾ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಈ ವರೆಗೆ ನಾವು ಆ ಶ್ರೀಕಂಠನ ತಾಯಿ
ಯನ್ನು ಗೋಳಾಡಿಸಿದ ಪಾಪದ ಅಲ್ಪಾಂಶವಾದರೂ ನಿವಾರಣವಾದೀತೆಂದು
ಆಕೆಯ ಮನಸ್ಸು ಆಕೆಗೆ ಕಟಿಯುಹತ್ತಿತು. ಅಂತೇ ಅವಳು ಈ ಕಥಾನಕದ
೩ನೇ ಮೆಟ್ಟಲಿನಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸಿದಂತೆ, ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ತನ್ನ ಗಂಡನ ಹಿಂದೆ ಕೈತೊಳ
ಕೊಂಡು ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿ, ಶ್ರೀಕಂಠನನ್ನು ದತ್ತಕ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸಲುವಾಗಿ
ಒತ್ತಾಯಪಡಹತ್ತಿದ್ದಳು; ಆದರೆ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನಂತಹ ದುಷ್ಟಮನುಷ್ಯನು
ಅವನೇ ಹೊರತು ಅನ್ಯರಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಆಸ್ತಿಯ ಒಂದು ಕಾಸು ಕೂಡ ತನ್ನ ತಮ್ಮನ
ಮಗನಿಗೆ ಮುಟ್ಟಲಾಗದೆಂದು ಅವನ ಇಚ್ಛೆಯಾಗಿದ್ದಿತು. ಇರಲಿ.

ಶ್ರೀಕಂಠನು ಬೆಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಶಿತಿಕಂಠನೆಂಬುವವನು
ಅವನಿಗೆ ನ್ನೇಹಿತನಾದನು. ಅವರಿವರೂ ಒಂದೇ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದರು;
ಆದರೆ ಅವರಿಬ್ಬರ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ, ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಆಕಾಶ-ಪಾತಾಳಗಳಷ್ಟು ಭೇದ
ವಿತ್ತು. ಶ್ರೀಕಂಠನು ಎಷ್ಟು ಪ್ರೇಮಲನೂ, ಸುಶೀಲನೂ, ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡು
ವವನೂ ಆಗಿದ್ದನೋ, ಅಷ್ಟೇ ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕೂ ಚವಲಿ ತೂಕ ಹೆಚ್ಚು ಶಿತಿ
ಕಂಠನು ಉಪದ್ರ್ಯಾಪಿ, ತಾಮಸಿ ಹಾಗೂ ಅನಾಚರಣೆಯವನಾಗಿದ್ದನು; ಆದರೆ
ಕೆಲ ಯೋಗಾಯೋಗದ ಮೂಲಕ ಶ್ರೀಕಂಠನು ಶಿತಿಕಂಠನನ್ನು ಬೆನ್ನಿಲೆದ್ದ
ತಮ್ಮನಂತೆ ತಿಳಿಯಹತ್ತಿದನು; ಮತ್ತು ತಾನು ಉಣ್ಣುವಾಗ, ತಿನ್ನುವಾಗ

ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಶಿತಿಕಂಠನು ಉಡಾಳನಾದುದರಿಂದ, ಎಲ್ಲ ವೇಳೆಯನ್ನು ತರಣಕುಡುಗೆಯರ ಜೇಷ್ಠೆ ಮಾಡುವುದು, ಗುಡಿ-ಗುಂಡಾರಗಳಲ್ಲಿ ಅಲೆಯುವುದು, ಸೂಳೀರ ಕೇರಿಯೊಳಗೆ ಹುಬ್ಬು ಹಾರಿಸುತ್ತ ತಿರುಗಾಡುವುದು ಇತ್ಯಾದಿ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅವನು ಸಣ್ಣ-ಪುಟ್ಟ ಕಳವುಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದ್ದನು. ಶಿತಿಕಂಠನು ಹೀಗೆ ಸಕಲಗುಣ ಸಂಪನ್ನ ಅವಗುಣಗಳಿಂದ ಪರಿಪೂರ್ಣನಾಗಿದ್ದರೂ, ಶ್ರೀಕಂಠನಿಗೆ ಆದರ ಗಂಧ ವಾರ್ತೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನಂತೆಯೇ ಅವನು ಸದ್ಭ್ರಾಸಂಗಿಯಿರುವನೆಂದು ಅವನ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಶ್ರೀಕಂಠನ ಪರೀಕ್ಷೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿತ್ತು. ಆದರಿಂದ ಅವನು ಹಗಲಿರುಳು ಅಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿಯೇ ರತನಾಗಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಅದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಶಿತಿಕಂಠನು ದೇರೆ ಪ್ರಕಾರದ ತಾಲೀಮಿನಲ್ಲಿ ಗರ್ಜನಾಗಿದ್ದನು. ಪರೀಕ್ಷೆಯ ದಿವಸ ಶ್ರೀಕಂಠ ನೊಡನೆ ಶಿತಿಕಂಠನೂ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ನಿಂತನು; ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇರದಾಗ, ಅವನು ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ ಶ್ರೀಕಂಠನು ಆ ವರುಷದ ಮ್ಯಾಟ್ರಿಕ್ಯಿನಲ್ಲಿ ಫರ್ವ್ವಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ವೊದಲನೇ ನಂಬರ ಪಾಸಾದನು. ತಾನು ನಾಪಾಸಾದನೆಂದು ಶಿತಿಕಂಠನು ಕಂಡ ಕಂಡವರೆದುರಿಗೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ಹೇಳಿ ಖೊಳ್ಳೆಂದು ನಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಶ್ರೀಕಂಠನ ಸುದೈವದಿಂದ ಒಬ್ಬ ಗೃಹಕ್ಕನ ನೆರವಿನ ಮೂಲಕ, ಅವನಿಗೆ ಅದೇ ವರ್ಷ ೫೦ ರೂ. ತಲವಿನ ನೌಕರಿ ಸಿಕ್ಕಿತು ಆ ಕೂಡಲೆ ತಂದೆಗೆ ತೀವ್ರ ಬರದೇಕೆಂದು ಅವನು ಪತ್ರ ಬರೆದನು. ತುಸ ದಿನಗಳ ನಂತರ ಬರುವೆನೆಂದು ತಂದೆಯ ಉತ್ತರವೂ ಬಂತು. ತನ್ನ ತಂದೆಯು ಬಾರದ್ದರಿಂದ ಶ್ರೀಕಂಠನಿಗೆ ಕೆಡಕೆನಿಸಿತು; ಆದರೂ ಅವನು ತಂದೆಗಾಗಿ ಪ್ರತಿತಿಂಗಳ ಗನೇ ತಾರೀಖಿಗೆ ೨೦ ರೂ. ಗಳ ಮ. ಅ. ನ್ನು ತಪ್ಪದೆ ರವಾನಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಋಸಗಿ ಕಲಿಸುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಿಂಗಳಿಗೆ ೧೦-೨೦ ರೂ. ದೇರೆ ತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದನು ಶ್ರೀಕಂಠನಿಗೆ ಯಾವ ದುರ್ವ್ಯಾಸನವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಸಂತೋಷಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂಬದೊಂದೇ ವಿಚಾರವು ಅವನಲ್ಲಿ ಸದಾ ತಲೆದೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಶ್ರೀಕಂಠನು ಮಿತವ್ಯಯದಿಂದಿರುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಶಿತಿಕಂಠನು ಅವನಿಂದ ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ೧೦-೮ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಏನಾದರೂ ನೆವ ಹೇಳಿ ಎತ್ತಿಹಾಕುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಸರಾಸರಿ ಒಂದು ವರ್ಷವು ಕಳೆಯಿತು.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಿಲೀನ ಸರಕಾರದವರು ಕೆಲ ಹಿಂದೀ ಚಾಣಾಕ್ಷ ತರಣರನ್ನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ನೌಕರಿಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವದನ್ನು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿ, ಹಿಂದುಸ್ತಾನದ

ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕರ್ಜೇರಿಗಳೊಳಗಿನ ಬುದ್ಧಿವಂತ ತರುಣರ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಆಗ ಬೆಂಗಳೂರ ಕರ್ಜೇರಿಯೊಳಗಿನ ಕೆಲ ಜನರೂ ಅಂಪಲ್ಪಟ್ಟರು. ಅವರಲ್ಲಿ ತ್ರೀಕಂಠನ ಹೆಸರೂ ಬಂತು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ತಿಂಗಳಿಗೆ ೧೫೦ ರೂ ಪಗಾರ ಹಾಗೂ ೫೦ ರೂ ಭತ್ತ ಸಿಗತಕ್ಕದ್ದವು. ಕೆಲ ದಿನಗಳವರೆಗೆ ತಾನು ದೇಶಾಂತರ ಮಾಡಿ ಸಧನನಾದರೆ, ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಸಂಕೋಪವು ಉಕ್ಕೇರುವದೆಂದು ಬಗೆದು, ಅವನು ಆ ವಿಚಾರವನ್ನು ತಂದೆಗೆ ತಿಳಿಸಿ, ಅವನ ಸಮ್ಮತಿ ಪಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಮೇಲುಕೋಟೆಗೆ ಹೋದನು. ತಂದೆಯು ಅವನ ಆಲೋಚನೆಗೆ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಸಮ್ಮತಿಸುವ ಬಗೆಯೆಂತು? ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿಯಿಲ್ಲ; ಬೇರೆ ಮಕ್ಕಳು-ಮರಿಗಳಿಲ್ಲ; ಇದ್ದ ಒಬ್ಬ ಮಗನನ್ನು ದುಡ್ಡಿನ ಪಾಡಿಗಾಗಿ ಅದಾವ ವಾತ್ಸಲ್ಯಪೂರ್ಣ ತಂದೆಯು ಎದೆ ತಟ್ಟೆ ಹೊಗಳಿಕೊಟ್ಟನು? ತ್ರೀಕಂಠನು ನಾನಾ ಬಗೆಯಿಂದ ತಂದೆಗೆ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಹೇಳಿ, ೧೨ ವರ್ಷಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆಂದು ಅವನಿಂದ ತಿಲೋನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದನು.

ಮೇಲುಕೋಟೆಯಿಂದ ಮರಳಿ ಬಂದವನೇ ತ್ರೀಕಂಠನು ಸಿಲೋನಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವ ಸಿದ್ಧತೆಗೊಳಗಾದನು. ಈ ಸಂಗತಿಯು ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೆ ತಿತಿಕಂಠನಿಗೆ ಪರಮ ದುಃಖವಾಯಿತು. ಯಾಕಂದರೆ, ತ್ರೀಕಂಠನು ಹೊರಟುಹೋದ ಬಳಿಕ ತನ್ನ ಖರ್ಚಿಗೆ ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ ೧೦.೮ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುವವ ರಾರೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಅವನಿಗೆ ಶೋಕವುಂಟಾಯಿತು; ಆದರೆ ತಾನು ಎದೇಶಕ್ಕೆ ತೆರಳುತ್ತಿರುವದರಿಂದ ತನ್ನ ಜೀವದ ಗೆಳೆಯನಿಗೆ ದುಃಖವಾಗುತ್ತದೆಂದು ತ್ರೀಕಂಠನು ತಿಳಿದನು. ಅದರಿಂದ ಅವನು ತಿತಿಕಂಠನಿಗೆ ನಾನಾಪ್ರಕಾರದಿಂದ ತಿಳಿಹೇಳಿ, ಪ್ರಸಂಗ ನೋಡಿ ನಿನ್ನನ್ನೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವ ಏರ್ಪಾಟು ಮಾಡುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಗೊತ್ತಾದ ದಿನ ತ್ರೀಕಂಠನು ತನ್ನ ಸಾವಾಸುಗಳೊಡನೆ ಸಿಲೋನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವದಕ್ಕಾಗಿ ಮುದ್ರಾಸ ಮೇಲನ್ನು ಹತ್ತಿದನು. ಆಗ ಅವನಿಗೂ ಸ್ವದೇಶ-ಸ್ವಜನರನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವ ದುಃಖವಾಯಿತು. ಹೊರಡುವಾಗ ತ್ರೀಕಂಠನಿಗೆ ತನ್ನ ಪ್ರವಾಸದ ಪೂರ್ವ ಸಿದ್ಧತೆಗಾಗಿ ಸಿಲೋನ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಸಂಬಳವು ಮುಂಗಡವಾಗಿ ದೊರೆತಿತ್ತು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ೫೦ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಅವನು ತಿತಿಕಂಠನ ಕೈಗೆತ್ತಿ:—ಈಗ ಈ ಅಲ್ಪ ಧನವನ್ನು ತಕ್ಕಿ; ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಲಾಪಿ, ಎಲ್ಲವೂ ಯಥಾಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಜರುಗಹತ್ತಿದಂತರ ತಿಂಗಳ ತಿಂಗಳಿಗೆ ನಿನಗೂ ಕೈಲಾದಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿದನು.

ತಿತಿಕಂಠನು ತಮಿಳು ದೇಶದವನು. ಅವನ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳು, ಅವನು

ಚಿಕ್ಕವನಿರುವಾಗಲೇ ತೀರಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವನ ಒಬ್ಬ ಆಪ್ತನು ಅವನನ್ನು ಸಾಕಿ ಸಲುಹಿದ್ದನು. ದೊಡ್ಡವನಾದ ಬಳಿಕ ಅವನನ್ನು ಸಾಲೆಗೂ ಹಾಕಿದನು; ಆದರೆ ಶಿಶಿಕಂಠನು ಹುಟ್ಟಾ ಉಡಾಳನು; ಸದಾ ಚಂಚಲ ಚಿತ್ತದವನು. ಸಾಲೆಗೆ ಹೋಗಹತ್ತಿದ ಬಳಿಕ ಈ ಹುಡುಗನ ಪಾಟಿ ಒಡೆ, ಆ ಹುಡುಗನ ಪುಸ್ತಕ ಹರಿ, ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಹುಡುಗನೊಡನೆ ಹೊಡೆದಾಡು, ಮತ್ತೊಬ್ಬನಿಗೆ ದಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಬೈಯು ಮುಂತಾದ ನಾನಾ ಕುಜೇಷ್ಟಗಳನ್ನು ಮಾಡಹತ್ತಿದನು. ಸಕ್ಕಲ ಮೇಷ್ಟರು ಸಿಟ್ಟುಮಾಡಿ ಹೇಳಿದರು, ಹೊಡೆದು ಬಡಿದು ಹೇಳಿದರು; ಏನಾದರೂ ಇವನು ಹಾದಿಗೆ ಬರುವವನಲ್ಲೆಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾದ ಕೂಡಲೆ ಇವನನ್ನು ಸಾಲೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದರು. ಸಾಲೆಯಲ್ಲಿಯ ಶಿಶಿಕಂಠನ ಅವಗುಣಗಳನ್ನು ಕಂಡು, ಸಾಕಿದವರೂ ಅವನನ್ನು ತಮ್ಮ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರ ದೂಡಿದರು. ಕಡೆಗೆ ಅವನು ಒಂದು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪಾಲಕನ ಮನೆಯ ನೊರಾರು ರೂಪಾಯಿ ಬೆಲೆಯು ಜೀನಸುಗಳನ್ನು ಕದ್ದುಕೊಂಡು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದನು! ತನ್ನ ಊರಲ್ಲಿರುವಾಗ ಶಿಶಿಕಂಠನ ಶಿಕ್ಷಣವು ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಳನೇ ಕ್ಲಾಸಿನ ವರೆಗೆ ಆಗಿತ್ತು.

ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದನಂತರ ಅವನು ಒಬ್ಬ ಸಭ್ಯ ಮಾಸ್ತರರ ಕೈಕಾಲು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ತನ್ನನ್ನು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಳನೇ ಇಯತ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನೇರವರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿನ ಪೂರ್ಣಯ್ಯನ ಛತ್ರ, ಮತ್ತೊಂದೆರಡು ಛತ್ರಗಳ ಅಡಿಗೆ- ನೀರಿನವರನ್ನೂ, ಕಸ ಮುಸುರಿ ತೆಗೆಯುವವರನ್ನೂ ತನ್ನ ಜಾಲದಿಂದ ಒಲಿಸಿ, ತನ್ನ ಎರಡೂ ಹೊತ್ತಿನ ಗ್ರಾಸಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಇದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಇವನಿಗೆ ಶ್ರೀಕಂಠನ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಯಿತು. ಅವರಿವರೂ ತುಸ ಹೆಚ್ಚು- ಕಡಿಮೆ ಸಮ ವಯಸ್ಕರು. ಒಂದೇ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಓದುವವರು. ಇಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಪಾಲಕರಿಂದ ದೂರ ಇರುವವರು. ಹೀಗಾಗಿ ಅವರಿವರಲ್ಲೂ ಸಖ್ಯವಂತೆಯಾಯಿತು. ತುಸ ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಶಿಶಿಕಂಠನು ಶ್ರೀಕಂಠನನ್ನು ತನ್ನ ಜಾಲದಲ್ಲಿ ತೊಡಕಿಸಿದನು.

ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ತುಸ ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನಲ್ಲಿಯ ಹಣದಿಂದ ಶಿಶಿಕಂಠನು ಒಂದು ಉತ್ತಮವಾದ ಉಡುವ ವಂಜೇ ಜೋಡು, ಒಂದು ಜೋಡು ನಸುವಾದ ಸ್ಲೀಪರು, ಎರಡು ಒಳ್ಳೇ ಶರ್ಟು, ಒಂದು ಭವ್ಯವಾದ ಕೋಟು ಇಷ್ಟು ಜೀನಸುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡನು. ಛತ್ರಕ್ಕೆ ಊಟಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಹೋಟಾಗ, ಸಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಅವನು ಆ ಉಡುಪುಗಳನ್ನು ಎಂದೂ ಧರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಹರಕು ದ್ರೆಸ್ಸನ್ನೇ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನೋಡಿದವರಿಗೆಲ್ಲ

ತನ್ನಲ್ಲಿ ದಯೆಯುಂಟಾಗುವಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತಿದ್ದನು; ಆದರೆ ದಿನಾಲು ಮೂರೊಂದಿನಂತೆ ಯಾದ ಕೂಡಲೆ ಅವನು ತನ್ನ ಕೋಟೆ, ಬಹುಟ ಮುಂತಾದ ನಯನಮನೋಹರ ವೇಷವನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಚಿಕ್ಕಪೇಟೆ, ಬಳೇಪೇಟೆ, ಭೇಂದೀ - ರ್ಯಾರ, ಪ್ರವೋ ದೋದ್ರಾನ್ ಮುಂತಾದ ಕಡೆಗೆ, ಎಲ್ಲಿ ತರುಣ ಸ್ತ್ರೀಯರ, ವೇಶ್ಯಾಂಗನೆಯರ ಸುಳಿದಾಟವು ವಿಶೇಷವಾಗಿರುವುದೋ, ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೇ ಝೋಕಿನಿಂದ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಅವನು ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ತಪ್ಪದೆ ತನ್ನ ವ್ರತವನ್ನು ನಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಬಳಿಕ ಅವನಿಗೆ ಯಾವಳೊಬ್ಬ ಶ್ರೀಮಂತ ತರುಣಿಯು ವೋಹಿಸದಿದ್ದರೂ, ಅನಾಥಳೂ ಕೆಟ್ಟ ಜಾಳಿಯಿಂದ ವೈಕಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಳಲುವವಳೂ ಆದ ಯಾವಳೊಬ್ಬ ಭಂಗಿಯು ಜಾತಿಯ ಮುದಿಹೆಂಗಸು ಒಲಿಯಲಾರಳೇ?

ಹೀಗೆ ಶಿತಿಕಂಠನು ದೊಡ್ಡ ಜಹಗೀರದಾರನಂತೆ ನಟಿಸಿ, ಹುಲೆಲವು ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಭ್ರಷ್ಟಗೊಳಿಸಿದನು. ಕಡೆಗೆ ಬೆಂಗಳೂರ ಬಳೇಪೇಟೆಯೊಳಗಿನ ಶಾಂತಮ್ಮನೆಂಬ ದಿನಕೋದ, ಆದರೆ ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳು ಇವನ ಜಾಲದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಳು. ಇದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಕಂಠನೂ ಸಿಲೋನಿಗೆ ತರಳಿದನು. ಶಾಂತಮ್ಮನು ಮಧ್ಯಮವಿತ್ತದ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆಳು. ಅವಳಿಗೆ ಸುಕುಮಾರಿ ಎಂದೊಬ್ಬಳೇ ಮಗಳಿದ್ದಳು. ಸುಕುಮಾರಿಗೆ ಆಗ ೧೪ ವರ್ಷ ತುಂಬಿ ೧೫ರಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಶಾಂತಮ್ಮನ ಹೊರತು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೋಡುವವರಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಬಂದ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಲಗ್ನಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವಳ ನೆರೆ ತಪ್ಪಿಸುವವರಾರಾದರೂ ಸಿಗುವರೇನೆಂದು ಅವಳು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಶಿತಿಕಂಠನ ಭವ್ಯಪೋಷಾಕಿನ ಸವಾರಿಯು ದಿನಾಲು ಅವರ ಮನೆಯ ಎಡಬಲಗಳಲ್ಲಿ ತಾನೆರಡು ತಾಸಾದರೂ ಸುಳಿದೇ ಸುಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ತನ್ನ ಪುಣಾನುಬಂಧಿಕರ ಮುಖಾಂತರ ಶಾಂತಮ್ಮನು ಶಿತಿಕಂಠನನ್ನು ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕರೆಯಿಸಿ, ಅವನ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಳು ಆ ಬುರುಡೀ ಸಂಗನು ತನ್ನ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಆ ಭೋಳೇ ಭಾವಿಕಳಿಗೆ ಈ ಪ್ರಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟನು. ಆದಂತೆನೆ:—

“ನಾನು ಶಿವವೊಗ್ಗೆ ಜಿಲ್ಲೆಯೊಳಗಿನ ಒಬ್ಬ ಜಹಗೀರದಾರನ ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬನಾದ ಮಗನು. ಪ್ರತಿವರ್ಷಕ್ಕೆ ೧೦ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗೆ ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲದಷ್ಟು ನಮ್ಮ ಜಹಗೀರನ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯಿದೆ. ಇದೇ ಸಲ ನಾನು ಮ್ಯಾಟ್ರಿಕ್ಯೆ ನಲ್ಲಿ ಪಾಸಾಗತಕ್ಕವನು; ಆದರೆ ಒಂದೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಿ, ಪಾಸಾದರೆ, ವಿಷಯಗಳು ನೆಟ್ಟಗಾಗದೆ ಮುಂದೆ ನಾನು ಹೋಗದೇಕಾಗಿದ್ದ ಆಯ್. ಸಿ. ಎಸ್. ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಪರಿಣಾಮದಾಯಕಗಳಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇನ್ನು

ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ ನಂತರವೇ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ನಿಲ್ಲುವೆನು.' ಇತ್ಯಾದಿ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ, ಆ ಬಡ ಶಾಂತಮ್ಮನ ಜಾಯುಗೆ ನೀರೊಡೆಯಿತು. ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕಾಫಿ-ತಿಂಡಿಗಾಗಿ ಕರೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ನಿಜವೆಂದರೆ ಹಾಸಿಕೊಟ್ಟ ಹಾಗೆ ಶಿಶಿಕಂಠನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಚುಂಚು ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಹು ಅನುಕೂಲವಾಯಿತು. ಅವನು ಆ ತಾಯಿ-ಮಗಳೆದುರಿಗೆ ದಿನಾಲು ಹೊಸ ಹೊಸ ಬುರುಡಿಗಳನ್ನು ರುಳಿಸಿ, ತನ್ನನ್ನು ಅವರು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಂಬುವಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಪಾಪ! ಆ ಬಡ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳಿಗೆನು? ಈ ಜಹಗೀರದಾರರ ಮಗನು ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಎರಿಸಿದರೆ, ತನ್ನ ಮಗಳ ದೈವವು ತೆರೆಯುವದೆಂದು ನಂದಿದಳು. ಬರಬರುತ್ತ ಶಿಶಿಕಂಠನು ಅವರ ಮನೆಗೆ ದಿನದೊಳಗೆ ನಾಲ್ಕು ನಾಲ್ಕು ಸಾರೆ ಬರ ಹೋಗಹತ್ತಿದನು. ಸುಕುಮಾರಿಯೂ ಅವನೊಡನೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಲಿಗೆಯಿಂದ ನಡೆಯಹತ್ತಿದಳು. ಆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಲಿಗೆಯಿಂದಲೇ ಸುಕುಮಾರಿಯು ಆ ಜನ್ಮದ ಎಲ್ಲ ನಾಡಿಕಳೂ ಸೈಲಾಗಿ ಹೋದವು! ಆ ನವತರಣಿಯು ಶಿಶಿಕಂಠನ ಮಿಷ್ಠಭಾಷಣಕ್ಕೆ ಮನ ನೋಲಲು, ಅವಳ ಕಾಲು ಜಾರಿತು!

ಯಾವ ಹುಳುಕನ್ನೂ ಅರಿಯದ ಶಾಂತಮ್ಮನಿಗೆ ಈ ಸಂಗತಿಯು ತಿಳಿಯದು; ಹಾಗೂ ಈ ಪ್ರಕಾರ ಇವರಲ್ಲಿ ಲಗ್ನವಾಗುವದಕ್ಕೆ ಮಂಜೆಯೇ ಶರೀರ ಸಂಬಂಧವುಂಟಾದೀತೆಂದು ಆ ದಿನಹೋದ ಪ್ರಾಕೃತಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕು? ಈ ತರುಣನು ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಲಗ್ನವಾದರೆ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದಲ್ಲಿ ಇವನೇ ತನ್ನನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸಬಹುದೆಂಬ ಉಚ್ಚ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳು ಲೀನಳಾಗಿದ್ದಳು. ಸುಕುಮಾರಿಯು ಶಿಶಿಕಂಠನ ಕಾಮೇಚ್ಛೆಗೆ ಒಲಿಯಾಗಿದ್ದರೂ, ಇಂದಿಲ್ಲ ನಾಳೆ ಇವನು ತನ್ನನ್ನು ಲಗ್ನವಾಗೇ ಆಗುವನೆಂದೂ ಜಗತ್ತಿನ ಅನುಭವವಿಲ್ಲದ ಆ ಹುಂಬ ಹುಡುಗಿಯು ತಿಳುವಳಿಕೆಯಾಗಿದ್ದಿತು; ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವಳು ಲಗ್ನತಿಥಿಯ ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕಾಗಿ ಶಿಶಿಕಂಠನನ್ನು ಫೆಚ್ಚಾಗಿ ಪೀಡಿಸತೊಡಗಿದ್ದಳು; ಆದರೆ ನಮ್ಮ ನೀಚ ಶಿಶಿಕಂಠನು ಅವಳಿಗೇನೇನೋ ನೆವ ಹೇಳಿ, ದಿನಾಲು ತನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ವಾಗದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಶಿಶಿಕಂಠನು ಸಿಲೋನಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ ೧-೧|| ವರ್ಷವಾಯಿತು. ಅವನಿಂದ ತಿಂಗಳೆರಡು ತಿಂಗಳುಗಳಿಗೆ ಶಿಶಿಕಂಠನಿಗೆ ಕ್ಷೇಮಸಮಾಚಾರದ ಪತ್ರ ಬರುತ್ತಿತ್ತು; ಆದರೆ ಶಿಶಿಕಂಠನ ವೊಳ ಉದ್ದನ್ನ ಜಾಬಾಳ ಸಂಗತಿಯ ಪತ್ರಗಳು ಶಿಶಿಕಂಠನ ಹೆಸರಿಗೆ ಎಂಟೆಂಟು ದಿನಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಹೋಗತೊಡಗಿದ್ದವು; ಆತನು ಆ ಅಷ್ಟು ಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ರಗಳಿಗಳಿದ್ದು, ನಾನು ಇಂತಿಷ್ಟು ಅಡಚಣೆಯಲ್ಲಿ

ರುವೆನು; ಹೆಣ ಕಳಿಸು. ಇಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯ ಸಂಗತಿಯಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಸುಕುಮಾರಿ ಗಂತೂ ದಿನಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಹೋಗಿ ಕೆಲ ಮಾಸಗಳೂ ತುಂಬಿದವು. ಶಿತಿಕಂಠನು ಲಗ್ನದ ಮುಹೂರ್ತವನ್ನು ಮುಂದೆ ಹಾಕುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು. ಮಗಳಿಗೆ ೩-೪ ತಿಂಗಳು ಸಂದಬಳಿಕ ತಾಯಿಗೂ ಸಂಶಯ ಬಂತು. ಅವಳಿಗೆ ಮಗಳು ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಲು, ಇನ್ನು ತಡಮಾಡಿದರೆ, ಜನರೊಳಗೆ ಮಾರಿ ತೋರಿಸಿ ಲಿಕ್ಕೇ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲೆಂದು ಬಗೆದು, ಒಂದು ದಿನ ಅವಳು ಶಿತಿಕಂಠನಿಗೆ ಆ ವಿಷಯ ವಾಗಿ ಜೆನ್ನಾಗಿ ತೊಡರಿದಳು. ಆಗ ಅವನು:— ನನ್ನ ಊರಿಗೆ ನಾನು ಈ ಒಗ್ಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಪತ್ರ ಬರೆದಿರುತ್ತೇನೆ. ಅವರಿಂದ ಜವಾಬುಗಳು ಬರುತ್ತಿದ್ದು, ಅವರು ಬರಲೇ ಒಲ್ಲರು. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಇಂದು ಹೋಗಿ ೧-೨ ದಿನ ಗಳಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲರನ್ನು ಕರಕೊಂಡು ಬರುವೆನು. ನನ್ನ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಸಲ್ಲಿವೆ. ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಈ ದಿನ ಸಹಿ. ಆದುದರಿಂದ ನೀವು ನನಗೆ ಗಾಡಿ ಖರ್ಚಿ ಗಾಗಿ ಈಗ ೨೦ ರೂ. ಕೊಡಿರಿ. ನಾನು ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ನಿಮ್ಮ ರೂಪಾಯಿ ಗಳನ್ನು ನಿಮಗೆ ವಾಪಸು ಕೊಡುವೆನು; ಇಲ್ಲವೆ ನನ್ನ ವರದಕ್ಷಿಣೆಯಲ್ಲಾದರೂ ಮುರಿಯುವಿರಂತೆ! ಎಂದು ಮಾತನಾಡಿ ಆ ತಾಯಿ-ಮಕ್ಕಳ ಮೂಗಿಗೆ ತುಪ್ಪ ಹಚ್ಚಲು, ಆ ಬಡ ಹೆಂಗಳೆಯರು ಯಾರಲ್ಲಿಯೋ ಸಾಲ ಮಾಡಿ ತಂದು ೨೦ ರೂಪಾಯಿ ವರದಕ್ಷಿಣೆಯ ಸಂಚಕಾರವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು!

ಇನ್ನು ಈ ಬೆಂಗಳೂರಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಈ ಸುಕುಮಾರಿಯ ಪ್ರಕರ್ಣವು ನನ್ನ ಮೈಗೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವದೆಂದು ಬಗೆದು, ಆ ಧೂರ್ತನು ಅಲ್ಲಿಂದ ದಕ್ಷಿಣ ದೇಶ ದಲ್ಲಿಯು ಧರ್ಮಪ್ರಚಾರಕ ಮಠಕ್ಕೆ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹಲಕೆಲವು ಅಂತಿಂಥ ದುಷ್ಟ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೇ ಮಾಡಿ, ತದನಂತರ ಈ ಕಥಾನಕದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ನಮ್ಮೊಂಗೆ ಬಂದು, ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯು ತನ್ನ ನೀಚತನವನ್ನು ಜೆನ್ನಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದನು. ಬೆಂಗಳೂರಿಂದ ಬರುವಾಗಲೇ ಅವನು ತನ್ನ ಒಬ್ಬ ಸಹಚರನನ್ನು ಆವೋಗಮನನ್ನು.....ಊರಲ್ಲಿಟ್ಟು ನಮ್ಮೊಂಗೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದನು. ಅವನು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೇ ತನ್ನ ಜಹಗೀರದಾರ ತಂದೆಗೆ ಬರೆ ಯಲ್ಪಟ್ಟ ಪತ್ರಗಳು ಆ ಸಹಚರನ ಹಸ್ತಗತವಾಗುವವು; ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಪತ್ರಗಳಾದರೂ ಆ ಸಹಚರನಿಂದ ರವಾನಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಪತ್ರಗಳೇ. ನಮ್ಮೊಂಗೆ ಆ ಕುನಿಯು ಹೆಂಗಳೆರ ತೀಲಕ್ಕೆ ಕಲಂಕ ಹಚ್ಚಿ, ಅವರ ಉಪವರ ವಧುವನ್ನು ಒಬ್ಬ ಕುರಕನಿಗೆ ಮಾರಿದ್ದಾದರೂ ಆ ಶಿತಿಕಂಠನ, ಅವನ ಸಹಚರನಾದ ಅರವುಭಾಷೆ ನಾತಾಡುವ ಹಾಗು ಝಟಕಾದವನ ವೇಷದಿಂದ..... ಆ ಊರಲ್ಲಿರು ತಿದ್ದ ಆ ಆವೋಗಮನ ಕೃತ್ಯಗಳೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ವಾಚಕರಿಗೇಗೆ ಬರೆದು

ತಿಳಿಸುವ ಕಾರಣವಿರಲಿಲ್ಲ.

ನಮ್ಮೂರಿಂದ ತೆರಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶಿಶಿಕಂಠನಿಗೆ ತ್ರೀಕಂಠನ ಪತ್ರ ತಲುಪಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಬರೆದಿತ್ತು:—ನೀನು ಅಲ್ಲಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ಖರ್ಚಿನ ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವುದು ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ; ಆದರೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡದೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯಿಲ್ಲ; ಆದುದರಿಂದ ನಿನಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಯ ಮಿಲಿಟರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೆಲಸ ನೋಡಿರುವೆನು. ಇಲ್ಲಿ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ೧೦೦ ರೂಪಾಯಿ ತಲಬೂ, ಊಟ-ಊಡಿಗೆಯ ಭತ್ತಿಗಳೂ ದೊರೆಯುವವು; ಅಲ್ಲದೆ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಸಂಬಳವು ಹೆಚ್ಚುವದು; ಆದುದರಿಂದ ಈ ಪತ್ರ ಮುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೆ ನೀನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟು ಬಾ. ನಿನ್ನ ರೈಲ ಹಾಗೂ ದೋಟಿನ ಖರ್ಚಿಗಾಗಿ ನಿನ್ನ ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಮುಂಗಡ ಸಂಬಳವನ್ನೂ, ವ್ಯಾಸಪೋರ್ಟನ್ನೂ ಇದರೊಂದಿಗೆ ಕಳಿಸಿದೆ. ತೀವ್ರ ಬಾ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡುವ ವೊಡಲು ಮೇಲುಕೋಟೆಗೆ ಹೋಗಿ ನನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಬಾ. ಎಂಬ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಓದಿದ ಕೂಡಲೆ, ಈ ವೊಡಲೇ ತನ್ನ ಅಪಕೀರ್ತಿಯು ಬೆಂಗಳೂರ ಶಹರ, ದಕ್ಷಿಣದೇಶದ ಮಠ, ನಮ್ಮೂರ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬಿದ್ದ ಅದಾವ ಧೂರ್ತನು ಈ ಸುಸಂಧಿಯನ್ನು ಕಳಕೊಂಡಾನು? ಆ ಪತ್ರ ಬಂದ ಮರುದಿನವೇ ಅವನು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಕೂಡ ಹೋಗದೆ, ನಮ್ಮೂರಿಂದ ನೆಟ್ಟಗೆ ಮೇಲುಕೋಟೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ, ಗುಂತಕಲ್ಲ, ಮದ್ರಾಸ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಸಿಲೋನಕ್ಕೆ ಜಿಗಿದು ಬಿಟ್ಟನು.

ದಿನಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಹೋದಂತೆ ಸುಕುಮಾರಿಯು ಗಾಢರಿಯಾಗಹತ್ತಿದಳು. ಶಾಂತಮ್ಮನಿಗಂಚೂ ಮರಣಸದೃಶ ದುಃಖವಾಯಿತು ಓಣಿಯೊಳಗಿನ ಜನರಿಗೆ ವೋರೆ ಕೂಡ ತೋರಿಸದ ಸ್ಥಿತಿಯು ಆ ತಾಯಿ-ಮಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು. ಅವರು ಶಿಶಿಕಂಠನಿಗೆ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಬೈದರು, ಆಂದರು. ಏನಾದರೂ ಊರೊಳಗಿನ ಸಜಾತಿಯ ಜನರು ಶಾಂತಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಬಹಿಷ್ಕಾರ ಹಾಕಿದರು. ಅವಳು ಮಗಳ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಹಲ್ಲು ಕಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ, ತಾಯಿಯ ಕರುಳೇ ಅದು. ಅದರಿಂದ ಅವಳು ನವಮಾಸಗಳು ತುಂಬಿದ ಒಳಕ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾಡಿ, ಮಗಳನ್ನೊಮ್ಮೆ ಆ ಪ್ರಸವ ವೇದನೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತಮಾಡಿದಳು. ಸುಕುಮಾರಿಗೆ ಸುಂದರ ಸುಕುಮಾರ ಪುತ್ರನೇ ಹುಟ್ಟಿದ್ದನು; ಆದರೆ ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವದಿಂದ ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಭ್ರಷ್ಟತನಕ್ಕೆ ಮೂರ್ತಿ ಮಂತ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ, ಅವಳ ದುಃಖವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತ ಜೀವಿಸುವುದು ನೇರದ್ದರಿಂದಲೋ, ಏನೋ ಆ ರನ್ನದಂಚಕ ಶಿಶುವು ದೆಳಗಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಧೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಬಿಟ್ಟಿತು! ಆ ಶೋಕಸಂವಸಾಯಿ ಪ್ರವೇಶದಿಂದ ಶಾಂತಮ್ಮನ

ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಬಡಿಯಿತು.

ಮುಂದೆ ಕೆಲ ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಶಾಂತಮ್ಮನು ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಓಣಿ ಳೊಳಗಿನವರಾಂಗಣ ಗೊತ್ತಾಗದಂತೆ ಬೆಂಗಳೂರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಹಳೇ ಇಟ್ಟಿಗೆಗೂಡಿನ ಒಂದು ಗಲಿಚ್ಚು ಗಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ಮನೆಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಹತ್ತಿದಳು; ಆದರೆ ಅದೇ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಈ ವೊಡಲಾದ ಆಘಾತದಿಂದ ಅವಳು ಮುಂದೆ ಹೆಚ್ಚು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಬದುಕಲಿಲ್ಲ. ತಿಂಗಳೊಪ್ಪತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ತಿತಿಕಂಠ ನನ್ನು ಶಾಪಳಿಸುತ್ತ ಈ ನಶ್ವರ ಲೋಕವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದಳು! ತಾಯಿಯು ಗತಿಸಿದ ಒಳಕೆ ಸುಕುಮಾರಿಗೆ ತನ್ನ ಗ್ರೀವಾಜಿವಿ ನಡತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಯಿತು. ಅಕೆಯನ್ನು ಇನ್ನು ಯಾರೂ ಲಗ್ನವಾಗುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾಯಿಯ ಹೊಲ-ಮನೆಗಳ ಆಸ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ದಾಯಾದಿಗಳು ಅಪಹರಿಸಿದರು. ಆದರಿಂದ ಹೊಟ್ಟಿಯ ಪಾದಿಗಾಗಿ ಅವಳು ಇನ್ನು ಡಾಣಾಡಂಗುರವಾಗಿ ವೇಶ್ಯಾವೃತ್ತಿಯನ್ನೇ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ತನ್ನ ಅಧಃಪತನಕ್ಕೆ ಕಾರಣನಾದ ಆ ಘಾತುಕ ತಿತಿಕಂಠನನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸುವ ವರೆಗೆ ಜೀವಿಸಿದ್ದು, ಆ ತನ್ನ ಮನೋ ಸಂಕಲ್ಪವು ಕೊನೆಗಂಡ ಮರುದಿನವೇ ಅಕ್ಕಹಕ್ಕಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ನಿರ್ಧರಿಸಿದಳು.

ಶ್ರೀಕಂಠನು ತನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ತಪ್ಪದೆ ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಪತ್ತಿಯ ನಿಧನದ ಮೂಲಕ ಹಾಗೂ ಅಣ್ಣನ ದುಷ್ಟತನದ ಮೂಲಕ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿಗುಂಟಾದ ಚಿಂತೆಯು ಅವನನ್ನು ಚಿತ್ತ(ಬೆಂಕಿ)ಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸುವವರೆಗೂ ತೊಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ತಿತಿಕಂಠನನ್ನು ಸಿಲೋನಕ್ಕೆ ಕರೆಸಿಕೊಂಡ ತುಸ ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಶ್ರೀಕಂಠನಿಗೆ ವಿಷಮಜ್ಜರ ಬರಹತ್ತಿದವು. ವಿದೇಶ ದಲ್ಲಿ ಯಾರು ಯಾರಿಗೆ ಆಗುವರು? ಆದರೆ ಪರಮಾಪ್ತನಂತಿರುವ ತಿತಿಕಂಠನು ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವನಲ್ಲಾ, ಎಂಬ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಶ್ರೀಕಂಠನು ೪-೬ ದಿನಗಳನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿರಲು, ಅವನ ತಂದೆಯ ಮರಣವಾರ್ತೆಯು ಅಂಥ ಆ ಜಡ್ಡಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆದರಿಂದ ಅವನ ಪ್ರಾಣವ್ಯಾಕುಲವಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಲೆ ವಾತವಿಕಾರವಾಯಿತು. ಶ್ರೀಕಂಠನಿಗೆ ಮೈಮೇಲೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿರುವ ವರೆಗೆ ತಿತಿಕಂಠನು ಅವನ ಶುಶ್ರೂಷೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಸನ್ನಿಪಾತಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗಿ ಸ್ತೃತಿದಪ್ಪಲು, ಇವನು “ವೊಸಳೆ ಮರಳ್ಯವನ ನುಂಗಿತು | ಪಿಸುಣಂ ಗುಪಕಾರ ಮಾಡೆ ತಪ್ಪದು ಕೇಡು” || ಎಂಬ ಅನುಭವೋಕ್ತಿಯಂತೆ ವರ್ತಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು.

ತಿತಿಕಂಠನು ಸಿಲೋನಕ್ಕೆ ನಡೆದಾಗ ಶ್ರೀಕಂಠನ ತಂದೆಯು ಎಂಕಾ

ಮಾವನಿಂದ ತನಗೆ ಬರಬೇಕಾದ ಆಸ್ತಿ, ಅದರ ಸರಕಾರೀ ಉತಾರಗಳೂ, ತಮ್ಮ ವಂತಾವಳಿ ಹಾಗೂ ಇತರ ಎಷ್ಟೋ ಮಹತ್ವದ ಕಾಗದ-ಪತ್ರ ಇವುಗಳನ್ನು ಶಿಶಿಕಂಠನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು, ಅವುಗಳ ಮಹತ್ವವನ್ನು ತ್ರೀಕಂಠನಿಗೆ ತಿಳಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಒಡೆದು ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದ್ದನು. ಅವುಗಳನ್ನು ಶಿಶಿಕಂಠನು ತ್ರೀಕಂಠನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಅವನ ತಂದೆಯು ಹೇಳಿದ ಸಮಗ್ರ ಸಂಗತಿಯನ್ನೂ ಹೇಳಿದ್ದನು. ತ್ರೀಕಂಠನ ತಂದೆಯು ಮೇಲುಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಸತ್ತನಂತರ, ತ್ರೀಕಂಠನು ಸಿಲೋನದಲ್ಲಿ ಸನ್ನಿವಾತದಿಂದ ಸಾಯಲಿಕ್ಕನುವಾದನಂತರ ಈ ಘಾತುಕ ಶಿಶಿಕಂಠನು ಆ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳಿಂದ ಆಗಬಹುದಾದ ಅಭವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಬಿಟ್ಟಾನೇ? ತ್ರೀಕಂಠನು ಸ್ತುತಿದಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದುಕೊಡಲೆ ಇವನು ಅವನ ಬ್ರಂಕಿಣಿಗಳಿಗನ ಆ ಮಹತ್ವದ ಕಾಗದ-ಪತ್ರ, ಅವನಲ್ಲಿಯ ನಗದು ಹಣ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಹಾಕಿ, ಒಂದುದಿನ ರಾತ್ರಿ ಸಿಲೋನದಿಂದ ಹೊರಟು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದನು. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಇವನಿಗೆ ಇವನ ಪೂರ್ವಸಂಚಿತನಾದ ಆರ್ವೋಗಮಾನು ಕೊಡಲು, ಅವನೊಡನೆ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದು ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಒಂಗ್ಲಿಯ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಫಾಲ್ಕಾರು ಸಾರೆ ತಿರುಗಾಡಿ, ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಸುಶೀಲೆ, ಎಂಕ್ಯಾಮಾವ ಇವರನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಮುಂದಿನ ಬೇಡನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದನು ತ್ರೀಕಂಠನಂತೂ ಸಿಲೋನದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ತೀರಿಕೊಂಡಿರಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಕು. ಈ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನೊಬ್ಬನನ್ನು ಕೊಂದರೆ, ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳ ಮುಖಾಂತರ ತಾನೇ ತ್ರೀಕಂಠನೆಂದು ಈ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಎಲ್ಲ ಆಸ್ತಿಗೆ ಮಾಲಕನಾಗಿ, ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ಲಗ್ನವಾಗಬೇಕೆಂದು ಶಿಶಿಕಂಠನ ಸಾಹಸವಿದ್ದಿತು.

ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದನಂತರ ಒಂದುದಿನ ಒಂದು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಶಿಕಂಠನು ಸುಕುಮಾರಿಯು ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದನು. ಈ ವರೆಗೆ ಶಿಶಿಕಂಠನು ಸುಕುಮಾರಿಯಂಥ ಎಷ್ಟೋ ಜನಹೆಂಗಸರನ್ನು ಮನೆತಪ್ಪಿಸಿದವನಾದುದರಿಂದ, ಅವನಿಗೆ ಇಂಥ ಒಬ್ಬ ಸುಕುಮಾರಿಯು ನೆನಪು ಹಾಗೂ ಗುರುತು ಉಳಿಯುವ ಸಂಭವವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಇವಳ ಗುರುತು ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ತನ್ನ ಜೀವನಸರ್ವಸ್ವವನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸಿದ ತನ್ನ ಮೈರಿಯನ್ನು, ಸುಕುಮಾರಿಯಂಥ ಛಲತೊಟ್ಟ ಹೆಂಗಸು ಮರೆಯುವ ಬಗೆ ಜೇಗೆ? ಸುಕುಮಾರಿಯು ಶಿಶಿಕಂಠನನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಸಿದಾಗ ಅವನೊಡನೆ ಆರ್ವೋಗಮಾನನೂ ಇದ್ದನು. ಇವಳ ಹಾಗೂ ಆರ್ವೋಗಮಾನನ ದೃಷ್ಟಾದೃಷ್ಟಗಳೂ, ಮಾತು-ಕಥೆಗಳೂ, ಆ ವೊಡಲು ಹಲ್ಲುಕೆಲವು ಸಾರೆ ನಡೆದಿದ್ದವು. ಇಷ್ಟಲ್ಲದೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಬಿಡಾರಗಳು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದ್ದವು. ಅದರಿಂದ ಸುಕುಮಾರಿಯು ಆಗ ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಶಿಕಂಠನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಿದ್ದ.

ಸಂಜೆಯ ಮುಂದೆ ಆವೇರ್ಗಮ್‌ನ ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು.

ಆವೇರ್ಗಮ್‌ನು ಶಿತಿಕಂಠನಿಗಿಂತಲೂ ವಯಸ್ಸಿನಿಂದ ದೊಡ್ಡವನು. ಇವನಾದರೂ ಘಾತುಕತನದಲ್ಲಿ ಶಿತಿಕಂಠನ ಸಮಾನವ್ಯಂಧನಾಗಿದ್ದರೂ, ಇತರ ಭಾಷೆಗಳ ಜ್ಞಾನ, ಧಾರ್ಮಿಕತನ ಮುಂತಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಸರಿಗಟ್ಟುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಇವನು ತನಗಿಂತ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನವನಾದ ಆ ಶಿತಿಕಂಠನ ಹಸ್ತಕನಾಗಿದ್ದನು. ಆವೇರ್ಗಮ್‌ನಲ್ಲಿ ಯೋಜಕಶಕ್ತಿಯು ಕಡಿಮೆಯಿದ್ದರೂ, ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಟ್ಟ ಕೆಲಸವನ್ನು ಬಹು ಸುಲಭವಾಗಿ ಕೊನೆಗಾಣಿಸುವದರಲ್ಲಿ ನಿಪ್ಪಾತನಾಗಿದ್ದನು. ಅಂತೇ ಅವನು ನಮ್ಮೂರಿಗೆ ಬಂದು, ನಮ್ಮೂರ ಚಾಣಾಕ್ಷರು ದೊಡ್ಡಕಷ್ಟವ ಹಾಗೆ ವೋಸ ಮಾಡಿ, ಆ ಮನೆಯ ಚಿನ್ನಮ್ಮನನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಆ ಊರಲ್ಲಿಟ್ಟು, ಅವಳನ್ನು ಒ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಆ ತುರುಕನಿಗೆ ಮಾರಿದ್ದನು! ಆವೇರ್ಗಮ್‌ನು ಘಾತುಕತನದಲ್ಲೆಯೇ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದದರಿಂದ ಅವನ ಶಿಲವೇ ಆದಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಆದಿರಲಿ ತಾನಾಗಿ ಮನೆತನಕ ಹೋಗಿ ಮಾತಾಡಿಸಿದರೂ ಮಾತಾಡದಂತಹ ಸುಕುಮಾರಿಯು, ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಆವೇರ್ಗಮ್‌ನಿಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯಭರಿತ ಆನಂದವಾಯಿತು. ಅವನ ಆ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಸುಕುಮಾರಿಯು ಒಂದೆರಡು ತೀಕ್ಷ್ಣ ನೇತ್ರಕಟಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಬೀರಿ ಅವನನ್ನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಹಣ್ಣು ಮಾಡಿದಳು. ಕೂಡಲೆ ಅವನು ಆಯು ಎಂದು ಜೊಲ್ಲು ಸುರಿಯುವ ಮುಖದಿಂದ ಅವಳೊಡನೆ ಮಾತಾಡ ಬಂದನು. ಆಗ ಅವಳು ಅವನು ಒತ್ತಟ್ಟಿಗೆ ಕರೆದು:—ನಿನ್ನ ಸಂಗಡಿದ್ದಿರಾ? ಅವನು ನಿನೊಡನೆ ಈಗ ಯಾವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವನು? ಇತ್ಯಾದಿ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದಳು. ಆ ತಮಿಳನು ಅವಳಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಗುಟ್ಟು ಕೊಡದಾದನು. ಆಗಲವಳು ತನ್ನ ನೇತ್ರಕಟಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಬೀರುತ್ತ ಸಿಟ್ಟಿನ ಆವಿರ್ಭಾವವನ್ನು ತಾಳಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧಳಾಗಲು, ಅವನು ಅವಳನ್ನು ತಡೆದು, ಶಿತಿಕಂಠನ ಗುಹ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ, ಅವಳ ಪ್ರೇಮಯಾಚನೆ ಮಾಡಿದನು. “ನನ್ನ ಒಂದು ಮಹತ್ವದ ಕೆಲಸವು ಇನ್ನು ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಆಗತಕ್ಕದ್ದಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ನೆರವು ಅವಶ್ಯವಾಗಿದೆ. ನೀನು ನನಗೆ ಆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮನಮುಟ್ಟಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದುದೇ ಆದರೆ, ನಾನು ನಿನ್ನವಳಾಗುವೆನು; ಆ ವರೆಗೆ ನೀನು ನನ್ನ ಮೈ-ಕೈ ಮುಟ್ಟಲಾಗದೆ”ದು ಹೇಳಿ, ಕೋಲು ಮುಂಚಿನಂತೆ ಮುಣಿದು ಸುಕುಮಾರಿಯು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದಳು.

ಶಿತಿಕಂಠನು ಶ್ರೀಕಂಠನ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಹಾಕಿ ಎಂಕಾ ಮಾವನನ್ನು ಕೊಂದು, ತಾನೇ ಶ್ರೀಕಂಠನೆಂದು ಪುರಾವೆ ಮಾಡಿ, ಎಂಕಾ

ಮಾವನ ಎಲ್ಲ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ನೆಗವಲು ಮಾಡಿದ ದೇಶನ್ನೂ, ತ್ರೀಕಂಠನು ಸುಶೀಲೆಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಶಿತಿಕಂಠನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೊಳಗಿನ ಆ ಮಹತ್ವದ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳ ಪುಡಿಕೆಯನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಅವಳೊಡನೆ ಅವನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಕಳಿಸಿ ದುಡನನ್ನೂ, ಆಕೆಯ ಪತ್ರಿ ತಿಳಿದು ಶಿತಿಕಂಠನು ಇಂದೇ ರಾತ್ರಿ ಬರದೇಕೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ತಾರುಮಾಡಿಸಿದನನ್ನೂ, ಅವಳು ಆ ಮಹತ್ವದ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳೊಡನೆ ಇಂದು ರಾತ್ರಿಯ ಶೆಟ್ಟಿಲಿಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿಂದ ಬರುವಳೆಂಬುದನ್ನೂ ಸುಕುಮಾರಿಯು ಆರೊಕ್ಕಿಗಮನಿಂದ ತಿಳಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಅಂದೇ ರಾತ್ರಿ ಮೈಸೂರಿಂದ ಒಕ್ಕೇ ಹೊರಡುವ ಶೆಟ್ಟಿಲುಗಾಡಿಯಿಂದ ಮದ್ದೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬರುವ ಗಾಡಿಯೊಳಗಿನ ಸುಶೀಲೆಯು ಡಬ್ಬಿಯನ್ನೇರಿ ಆಕೆಗೇನೇನೋ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿ, ತನ್ನ ಗಂಟನ್ನು ಹಾಡುಕುವ ಸಲುವಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕಳಿಸಿ, ಆಕೆಯ ಕೈ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೊಳಗಿನ ಆ ಮಹತ್ವದ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬಂದವಳು ಮತ್ತಾವ ಹೊಯ್ಯಾಳಿಯೂ ಆಗಿರದೆ, ಶಿತಿಕಂಠನ ಕಡು ಮೈರಿಯಾದ ಆ ಸುಕುಮಾರಿಯೇ ಆಗಿದ್ದಳು!

೭ನೇ ಮೆಟ್ಟಿಲು—ಸುಕುಮಾರಿಯ ಸಾಹಸ.

ಶಿತಿಕಂಠನು ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ಆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಹಾಕಿ, ಆವೊಗಮನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಎನೇನೋ ಹೇಳಿ, ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ಸಾಗಿರಲು, ದೂರದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಸುಕುಮಾರಿಯಂಥ ಒಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀಯು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಆಕೆಯು ಸುಕುಮಾರಿಯೇ ಆಗಿದ್ದರೂ, ಅವಳಿಗೆ ಈಗ ಶಿತಿಕಂಠನ ಭೆಟ್ಟಿಯ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿರಲಿಲ್ಲ; ಆವೊಗಮನನ್ನು ಕಾಣುವ ಜರೂರಿಯಿತ್ತು. ಆದರಿಂದ ಅವಳು ತಾನಾಗಿಯೇ ಅವನ ಮೋರೆ ತಪ್ಪಿಸಿ, ಸವಿೂಪದಲ್ಲೆಯ ಒಂದು ಹಾಳುಮನೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕಳು. ಆಕೆಯು ಸುಕುಮಾರಿಯಾಗಿರದೆ ತನಗೆ ಕೇವಲ ಹಾಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತೆಂದು ಬಗೆದು ಶಿತಿಕಂಠನು ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಕೆಲ ನಿಮಿಷಗಳ ನಂತರ ಶಿತಿಕಂಠನು ಹೊರಟು ಹೋದನೆಂಬುದನ್ನು ಖಾತ್ರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸುಕುಮಾರಿಯು ಆ ಹಾಳುಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದಳು. ಆಕೆಗೆ ಅಂದು ಅನುಕೂಲ ಗ್ರಹಗಳ ಯೋಗವಿತ್ತೋ ಎನ್ನೋ, ಅವಳು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಬೀಳಲಿಕ್ಕೂ ಆವೊಗಮನನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲಿಕ್ಕೂ ಗಂಟೇಬಿತ್ತು. ಮೈಸೂರಿಂದ ಒಂದು ದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ಈ ಅರಣ್ಯಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಇವಳೇಕೆ ಬಂದಿರಬಹುದೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಗೊಂಥವೇ ಬಿತ್ತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಕ್ರಕಟಾಕ್ಷವನ್ನು

ಎನೆದು, ಸುಕುಮಾರಿಯು ಮುರುಕದಿಂದ:—ಸವಾರಿಯು ಇತ್ತೆತ್ತ ನಡೆದಿತ್ತು? ನನ್ನ ಭೇಟಿಯಿಂದ ಸವಾರಿಯು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ವಿಘ್ನವುಂಟಾಗಲಾರದಷ್ಟೇ? ಎಂದವಳೇ ಮತ್ತೆ ಆ ಹಾಳು ಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಳು ಆಕೆಯು ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಕ್ಕು ಕೂಡಲೆ ತನ್ನ ಬಯಕೆಗಳನ್ನು ಪೂರೆಯಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಬಂದಿರುವಳೆಂದು ತಿಳಿದು, ಆ ಮೂರ್ಖನು ಅವಳ ಹಿಂದಿಂದ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೋದನು ಸುಕುಮಾರಿಗೆ ಆವೇರ್ಗಮನ ಸಹವಾಸದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿರಲಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ತನ್ನ ಉದ್ದಿಷ್ಟಕಾರ್ಯಸಾಧನಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳು ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಹಿಡತದಲ್ಲಿ ತರಲಿಕ್ಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು ಮನೇ ಆವೇರ್ಗಮನನು ಅವಳ ಗದ್ದ ವನ್ನು ಹಿಡಿದು:—ಯಾಕೆ, ಇಷ್ಟು ಮೂರೇಕೆ ಬಂದೆ? ಎಂದು ಮಾಡಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸುಕುಮಾರಿಯು ಇಂಥಿಶಬ್ದವಿಂದ—ಸರಿ ದೂರತ್ತ! ಪರಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಲಿಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ನಾಚಿಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಎಂದಂದು ಮುರುಕದಿಂದ ತುಸ ಹಿಂದೆ ಸರಿದಳು. “ಅಾವಣ್ಯ ಸೌಂದರ್ಯ ತಾರುಣ್ಯ ಸಾರೀ | ಚಾತುರ್ಯತಾ ಚಂಚಲ ಚಿತ್ತಹಾರೀ || ಏಕಾಂತಕಾಳೀ ಪಥತಾ ಸಮಂಧೂ | ಅಭಿಲಾಷ ನ ಕರಿ ತೋ ಧನ್ಯ ಸಾಧು” || ಎಂಬ ನುಡಿಯನ್ನು ಶ್ರೀ ಸಮರ್ಥ ರಾಮದಾಸ ಸ್ವಾಮಿಗಳೇ ನುಡಿದಿರುವಾಗ, ಅಂಥ ಪ್ರಸಂಗವೊದಗಿದಾಗ ಆವೇರ್ಗಮನನಂಥ ಪರಮ ವಿಷಯಲಂಪಟನ ಪಾಡೇನು?

ಅವನು ಅವಳ ಕೈ-ಕಾಲು ಬಿದ್ದು ಹೇಳಿಕೊಂಡನು, ನೀನು ಕೇಳಿದ್ದು ಕೊಡುವೆನೆಂದನು, ಹೇಳಿದ್ದು ಕೇಳುವೆನೆಂದನು; ಮತ್ತೆ ಏನೇನೋ ಬಾಯಿಗೆ ಒಂದಂತೆ ಒಡನುಡಿದು ಅವಳ ಪ್ರೇಮಯಾಚನೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದನು. ತನ್ನ ಇಂದಿನ ಕಾರ್ಯಸಾಧನೆಗೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರಸಂಗವೊದಗಿತೆಂಬದು ಮನವರಿಕೆಯಾಗುವ ವರೆಗೂ ಸುಕುಮಾರಿಯು ಅವನೆದುರಿಗೆ ಒಂದು ತುಟಿ ಎರಡು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆ ಆಸಾಮಿಯು ತೀರ ಹಣ್ಣಿಗೆ ಬಂದ ಬಳಿಕ ಅವಳು ಒಮ್ಮೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಅವನ ನೋರೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯೆಳೆದು:—ನೀನು ನನ್ನ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಡುವೆನೆಂದು ಈಗ ವಚನ ಕೊಡು; ಅಂದರೆ ಇಂದು ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬರಗೊಡುತ್ತೇನೆ, ಎಂದು ಆನ್ನಲು, ಹಾಗೇ ಆಯಿತೆಂದು ಆ ತಮಿಳನು ಅವಳ ಕೈ ಮೇಲೆ ಕೈಹಾಕಿ ವಚನ ಕೊಟ್ಟನು.

ಬಳಿಕ ಸುಕುಮಾರಿಯು:—ನಾನೂ ನೀವೂ ಹೀಗೆ ಕದ್ದು-ಮುಚ್ಚಿ ವ್ಯವಹರಿಸುವದು ನನಗೆ ನೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಸದಾ ನಿಮ್ಮ ಸಹವಾಸದಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಬಯಕೆಯಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸಬಹುದೇ? ಎಂದು ಆನ್ನಲು,

“ನನಗೂ ಈ ಶಿತಿಕಂಠನ ಕಾಟವು ಸಾಕಾಗಿದೆ. ಇಂದು-ನಾಳೆ ಅವನ ಕೆಲಸವು ಅವನಂತಾಗುವದು ಖಂಡಿತ. ಆದಾದ ಕೂಡಲೆ ಅವನಿಂದ ನನಗೆ ಏನಿಲ್ಲೆಂದರೂ ೧೦-೨೦ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಸಿಗುವವು. ಆ ಬಳಿಕ ನಾನು ನಿನ್ನ ವನೇ ಆಗಿ, ನಿನನ್ನೂಡನೆ ಸುಖವಿಂದಿರುವೆನು,” ಎಂದು ನುಡಿದ ಆ ಕ್ರಮಿಕನ ಮಾತಿಗೆ ಸುಕುಮಾರಿಯು:—“ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ಅವನ ಆ ಕೆಲಸವು ತೀರುವ ಒಗೆ ಹೇಗೆ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದಳು.

ಆಗ ಆರ್ವೆರ್ನಮನು “ಶಿತಿಕಂಠನ ಆಪ್ಪಣೆಯ ಮೇರೆಗೆ ತಾನು ಇಂದು ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ಕರೆತಂದು, ಆ ಹಾಳು ಮೇಲಂಚ್ಚಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದನ್ನೂ, ಇಂದು ಸಾಯಂಕಾಲದೊಳಗಾಗಿ ಶ್ರೀಕಂಠನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವದನ್ನೂ, ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳ ಮುಖಾಂತರ ಶಿತಿಕಂಠನು ಶ್ರೀಕಂಠನಾಗಿ ಎಂಕ್ಯಾವಾವನ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿಹಾಕಿ ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ಭ್ರಷ್ಟಗೊಳಿಸುವದನ್ನೂ” ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

“ನನಗೀಗ ಮತ್ತೊಂದು ಬಯಕೆಯುಂಟಾಯಿತು. ನಿಮ್ಮ ಹೊರತು ನನ್ನ ಆ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸುವವರಾರು?”

“ಸುಕುಮಾರೀ, ಅದೇನು ಹೇಳು. ಈಗಲೆ ಪೂರೆಯಿಸುವೆನು.”

“ಯಾವ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಧನಿಯು ಭ್ರಷ್ಟಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂದಿರುವನೋ, ಅವಳನ್ನು ನಾನು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಯಾಕಂದರೆ, ಅವಳು ರೂಪ-ಲಾವಣ್ಯಗಳಿಂದ ಯುಕ್ತಳಾಗಿದ್ದರೆ, ನಾನು ಅವಳನ್ನು ಒಬ್ಬ ಸಾಹುಕಾರನಿಗೆ ಮಾರಿ, ಬಂದ ಹಣದಲ್ಲಿ ನಿಮಗೂ ಕೆಲವು ಕೊಡುವೆನು.”

“ಭಲೆ-ಭಲೆ! ಇದೊಳ್ಳೇ ವ್ಯಾಪಾರವು ನಡೆ ಹಾಗಾದರೆ, ನಾನು ನಿನಗವಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ; ಆದರೆ ಸುಕುಮಾರೀ, ಆಕೆಗೆ ನಮ್ಮ ಇಂಗಿತವನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಿಳಿಸಬೇಡ ಕಂಡಿಯಾ?” ಎಂದೆಂಬ ಆವನು ಸುಕುಮಾರಿಯ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು, ಅವಳನ್ನು ಸವಿವಪದಲ್ಲಿಯ ಆ ಹಾಳು ಮಹಡಿಯ ಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಅಟ್ಟವನ್ನೇರಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಏನು ನೆನಪಾಯಿತೋ ಯಾರು ಬಲ್ಲರು? ಅವನು:—“ಸುಕುಮಾರೀ, ಇಗೋ ಅವಳು ಈ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿರುವಳು. ನೀನು ಈ ಕೀಲಿಯು ಕೈಯಿಂದ ಕೀಲಿ ತೆಗೆದು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ, ಕೀಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬೇಗನೆ ಬಾ. ನಾನು ಕೆಳಗಿದ್ದು, ಆ ಶಿತಿಕಂಠನು ಮರಳಿ ಬರುವನೋ ಏನೋ ಎಂಬದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿರುತ್ತೇನೆ. ಅವನು ಮಹಾ ಸಂಶಯನುನಸ್ಸು ನಾದುದರಿಂದ ಯಾವಾಗ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬರ-ಹೋಗುವನೆಂಬದು ಗೊತ್ತಾಗದು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೆಳಗೆ ಹೋದನು.

ಕೋಣೆಯ ದಾಗಿಲ ತೆರೆದ ಸಪ್ಪಳವು ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಕೂಡಲೆ ಸುಶೀಲೆಯು

ಹೃದಯವು ಧಡ ಧಡ ಹಾರಹತ್ತಿತು. ಆ ಘಾತುಕತಿತಿಕಂಠನು ಪುನಃ ತನ್ನನ್ನು ಗೋಳಾಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದನೆಂದೇ ಅವಳ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಆದರಿಂದ ಅವಳು ಭಯಚಕಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಜಾಗಿಲ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಿರಲು, ಒಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳು ಒಳಗೆ ಬಂದಳು. ಇದೇನು ಗೊಢವೆಂಬದು ತಿಳಿಯದೆ, ಅವಳು ಆ ಆಗಂತುಕಳನ್ನು ಕುರಿತು:—ನೀವು ಯಾರು? ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಸುಕುಮಾರಿಯು ಅವಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಾಡಗೊಡದೆ:—ಸುಮ್ಮನೆ ನನ್ನ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆ ಜಾ, ಎಂದಳು. ಆಗ ಸುತೀಲೆಗೆ ನಿನ್ನ ರಾತ್ರಿ ತನ್ನನ್ನು ತಕ್ಕಿಸಿ, ತನ್ನ ಕೈವೆಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿದ ಹೊಣೆಯಾಲೆ ಯಾದ ಹೆಂಗಸು ಇವಳೇ ಎಂಬದು ಮನವರಿಕೆಯಾಗಲು, ಅವಳು:— ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿಟ್ಟದ್ದರಿಂದಲೇ.....

“ನನ್ನ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿಟ್ಟು ನೀನೇನೂ ಕೆಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಹೆರವರನ್ನೂ ಕೆಡಿ ಸಿಲ್ಲ. ವಿಶ್ವಾಸವಿಡದಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ, ನಿನ್ನ ಹಾಗೂ ನಿನ್ನ ವರ ಘಾತಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವು ತ್ತಿದ್ದೆ. ನಾನು ನಿನ್ನ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಕದ್ದದ್ದು ನಿಜ; ಇಲ್ಲಿ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಾಡುತ್ತ ಕೂಡ್ರಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಆದರಿಂದಲೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಮುಕ್ತಮಾಡಿ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ನಾನೂ ನಿನ್ನಂತೆಯೇ ಆ ಘಾತುಕನಿಂದ ವೋಸಗೊಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಸ್ತ್ರೀಯಾಗಿರುತ್ತೇನೆ”

“ಆದರೆ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯುವದೆಲ್ಲಿಗೆ?” ಎಂದು ಸಾಶಂಕ ಮುದ್ರೆಯಿಂದ ಸುತೀಲೆಯು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಲು,

“ವೊದಲು ಈ ಸೆರೆಮನೆಯಿಂದಂತೂ ಹೊರಬೀಳು. ಹೊರಗೆ ಹೋದ ಬಳಿಕ ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿವೇದಿಸುವೆನು. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ ವಿಶ್ವಾಸವಿಡು. ನಿನ್ನ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿದ ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶವಾದರೂ ಸದ್ಧೇಶುಪೂರ್ಣ ವಾದದ್ದೇ ಎಂಬದು ನಿನಗೆ ಆ ಮೇಲೆ ತಿಳಿಯದಿರದು.”

ಈ ಆಗಂತುಕ ಹೆಂಗಸಿನ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ವಿಶ್ವಾಸದಡೇಕೋ, ಇಡಬಾ ರದೋ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಸುತೀಲೆಯು ನಿಂತಿರಲು, ಸುಕು ಮಾರಿಯು ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದು:—ಇನ್ನು ನನ್ನನ್ನು ವೋಸಗಾರ್ತಿಯೆಂದು ತಿಳ ಯದೇಡ. ನಾನು ನಿನ್ನ ಸಹೋದರಿಯೆಂದು ತಿಳಿದು, ನಾನು ಕರೆದತ್ತ ಸುಮ್ಮನೆ ಜಾ, ಎಂದೆಂದು ಅವಳನ್ನು ಆ ಕೋಣೆಯ ಹೊರಗೆ ಕರೆತಂದು, ಅಟ್ಟಿದ ಜಾಗಿಲ ಮರೆಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸು:— ಈಗ ಕೆಳಗಿನಿಂದ ಒಬ್ಬನು ಬರುವನು. ಅವನು ಒಳಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕಾಲಸಪ್ಪಳ ಮಾಡದಂತೆ ಕೆಳಗಿಳಿದು ನಡೆ. ನಾನೂ ನಿನ್ನ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆಯೇ ಬರುವೆನು. ಕೆಳಗೆ ಹೋದ ಬಳಿಕ ಮುಂದೇನು

ಮಾಡಿದೀಕೆಂ . ದನ್ನು ತಿಳಿಸುವೆನು, ಎಂದಳು.

ಸುತೀಲೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಳೆಂಬದನ್ನು ಖಾತ್ರಿಮಾಡಿಕೊಂಡ ಬಳಿಕ, ಸುಕುಮಾರಿಯು - ಗಟ್ಟಿದನಿಯಿಂದ:—ಗೆಳೆಯಾ-ಗೆಳೆಯಾ, ಇತ್ತ ದೀಗ ದಾ, ಎಂದು ಓದರಿದಳು. ಕೂಡಲೆ ಆವೊಗಮನು ಧಾವಿಸುತ್ತ ಆ ಕೋಣೆಯ ಹತ್ತರ ಒಂದನು. ಅವನು ತನ್ನ ಹತ್ತರ ಒರಲು, ಸುಕುಮಾರಿಯು ಅವನನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ:—ಈ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಬಾಗಿಲ ಹಿಂದೆ ಅಷ್ಟು ರೂಪಾಯಿ ಗಳನ್ನಾರು ಇಲ್ಲಿರುವರು? ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಕೂಡಲೆ ಆ ಆಶೋತ್ತರ ಪ್ರಾಣಿಯು ಒಳಗೆ ಹೋಗಲು, ಸುಕುಮಾರಿಯು ಬಾಗಿಲವನ್ನಿಕ್ಕಿ ಜಿಲಕ ಹಾಕಿ ಕೇಲಿ ಜಡೆದು ಕೆಳಗೆ ಓಡುತ್ತ ಒಂದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸುತೀಲೆಯೂ, ತಲೆ ಬಾಗಿಲ ಹತ್ತರ ಬಂದು ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಅವರೊಬ್ಬರೂ ಹೊರಹೊರಟು, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅದೇ ದಾರಿಯಿಂದ ಒಂದು ಒರೇ ವೋಟಾರುಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯು ಭರದಿಂದ ಸಾಗಿತ್ತು. ಸುಕುಮಾರಿಯು ಕೈ ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಇಬ್ಬರೂ ಹತ್ತಿ, 'ಹಳೇಇಟ್ಟಿಗೆಗೂಡು' ಎಂದು ಡ್ರಾಯ ವ್ವರನಿಗೆ ತಿಳಿಸಲು, ಅವನು ಅದನ್ನು ಅತ್ತ ಭರದಿಂದ ಬಿಟ್ಟನು. ಇತ್ತ ಆ ಮೋಲಂತಸ್ತಿನ ಮೇಲಿನ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಸೆರೆ ಸಿಕ್ಕ ಆವೊಗಮನು ಸುಕು ಮಾರಿಯ ಮೇಲೆ ಹಲ್ಲು ಕಡಿಯುತ್ತ ಅಲ್ಲೆಂದ ಹೊರಹೊರಡಲು ಉಪಾಯ ಗಾಣದೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು.

‡‡‡ ‡‡‡ ‡‡‡ ‡‡‡

ಮನೆಗೆ ಬಂದಬಳಿಕ ಸುಕುಮಾರಿಯು ಸುತೀಲೆಗೆ ತನ್ನ ಕರ್ಮಕಥೆ ಯನ್ನು ವಿಶದವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಆ ಘಾತುಕನನ್ನು ನಂದಿ ನಾನು ಕೆಟ್ಟೆನು. ನಾನು ಕೆಟ್ಟರೂ, ಮಂದಿಯನ್ನು ಕೆಡಿಸುವವಳು ನಾನಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಅಡ್ಡದಾರಿಗೆ ಹಚ್ಚಿದ ಆ ನೀಚನನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸಿದ ನಂತರ, ನಾನು ಬೇವಂತ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ತಕ್ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆಂದು ಅವಳು ಸುತೀಲೆಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು.

.. .. .

ಸುತೀಲೆಯನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಮರುದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ೪ ಗಂಟೆಗೆ ಶ್ರೀಕಂಠನು ಅವಳ ಹೆಸರಿಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ತಾರು ಮಾಡಿ, ಹೊರಟು ಬರಲು ತಿಳಿಸಿದನು; ಆದರೆ ಅವಳು ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಆ ಮನೆಯವಳೊಡನೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಶಂಕರಮಠ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಹೋದುದರಿಂದ

ತಾರಿನ ಶಿವಾಯಿಯು ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದ ರಿಂದ ಅದು ಮಾಲಕರ ಪತ್ತೆಯಾಗಲಿಲ್ಲೆಂದು ವಾಪಸು ಹೋಯಿತು. ಮರು ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ತ್ರಿಕಂಠನು ಚಾಮರಾಜಪುರ ಸ್ವೇತನ್ನಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಆ ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಸುತಿಯೇ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಕುಂಜಾ ಆಲೋಚನೆ ಯುಂಟಾಯಿತು. ಅವನು ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಆ ಬಗ್ಗೆ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತ ರಲು, ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಕಳಿಸಿದ ಅವನ ತಾರು “ಮಾಲಕರ ಪತ್ತೆಯಿಲ್ಲೆ”ಂದು ವಾಪಸು ಬಂದಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿಯಂತೂ ಅವನು ದಿಗಿಲುಗೊಂಡನು. ಆಗ ಅವನು ಮತ್ತೆ ಬೆಂಗಳೂರ ಶಂಕರಪುರದೊಳಗಿನ ಸುತಿಯು ಇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಮನೆಯವರ ಹೆಸರಿಗೆ ಜರೂರಿಯ ರಿಪ್ಪಾಯ್ ತಾರು ಕೊಟ್ಟು, ಸುತಿಯನ್ನು ಬೇಗನೆ ಕಳಿಸಿ, ಉತ್ತರ ಕೊಂಡಿರೆಂದು ತಿಳಿಸಿದನು. ಮುಂದೆ ಒಂದೇ ತಾಸಿನಲ್ಲಿ ಅದರ ಉತ್ತರವು ಹೀಗೆ ಬಂದಿತು. “ನಿನ್ನ ನಿನ್ನಿನ ಸಾಯಂಕಾಲದ ೬ ಗಂಟೆಯ ತಂತಿಯ ಮೇರೆಗೆ ಸುತಿಯು ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿಯ ರೈಲಿಗೆ ಮೈಸೂರಿಗೆ ತೆರಳಿದಳು.” ಈ ಉತ್ತರವನ್ನು ನೋಡಿಯಂತೂ ಅವನು ದಿಬ್ಬಿಡು ಘನಾದನು.

అనే మేట్టలు - తన్న కమలవు తనగే బిడదు!

హిగే త్రికంఠను జామరాజపురస్వేతన్న బళియ తన్న రణమినల్లి విజారగ్రస్తనాగి కుళితిరలు, తితికంఠను తన్న మత్తెట్టె హస్తగణిగే పోలెలిస అమలదారన గుడుపుగళన్న హాకి అవనన్ను త్రికంఠన ఒళిగే కళిసి, “నిన్నన్ను పోలెలిస నాహేబరు కరయువరు, బా” ఎందు కరే కళుఱదను. కణిడలే త్రికంఠను ఱ్ఱెరటిను కరయులు బంద వేఱెటారణ తితికంఠవదలె అందమేలే ఆ కరయుబందనను త్రికంఠనన్ను పోలెలిసనాహేబన ఒంగ్గిగే కరదేఱయ్యదే, తితికంఠన అప్పణెయి మేరెగే దేరెఱందు కడెయి హాళుమనెయిల్లి ఒయ్యు నేరెయిట్టెను. త్రికంఠ నన్ను అవన కేఱెణెయింద ఱ్ఱెరడిద ఒళిక అవన కేఱెణెయిన్నెళ్ల ఱుడు కిదరు. అల్లి తితికంఠసిగే బేకాగిద్ద-నిన్నె రాత్రి సుతీలేయి క్కేవేట్టిగే యెళగింద న్నెలినల్లి కళవాగి ఱ్ఱెఱిద్ద-కాగద-పత్రగళన్ను త్రికంఠసి దను. అప్ప అల్లియెఱి సిగెల్లి. ఆగ ఱతాతనాగి ఎంకామావన అస్తియన్ను ఎత్తిహాళువ ఒగ్గే తితికంఠను ఆలేఱెఱవేఱెఱిదగిదను.

ఱప్పకరు త్రికంఠనన్ను ఆ కత్తలకేఱెణెయిల్లి హాకి ఱ్ఱెఱెదనంకర కేలఱ్ఱెఱిన మేలే తితికంఠను అల్లిగే బందు, తన్న క్కేయెళగిన విద్యుల్లతెయి బొట్టెఱియి ప్రకాతవన్ను అవన మేలే కేడఱి:— యాకే రాయరే, ఎల్లిరువళు నిమ్మె ఆ సుతీలేయి? ఎందు గఱగఱిసి నెక్కను. త్రికంఠను అవనిగే లుత్తరవన్నె కేఱెడదే, ఒమ్మె అవన కడెగే తిరస్కారపూర్ణదప్పి యింద నేఱెఱిదను మాత్ర:—

ఇట్టిగేఱెఱిగే ఱ్ఱెఱిద్ద సుతీలే-సుకుమారియరు అల్లి కేలఱ్ఱెఱిత్తు ఇద్దు, లుఱటి తిరెసికేఱెండరు. నంకర అవరెవరణ జామరాజపుర స్వేతన ఒళియ త్రికంఠన బిడారక్కే బందరు. అవన ఆ రణమినల్లి ఆగ యారణ ఇరల్లి; బిరెగ హాకిత్తు. అవను ఎల్లిగే ఱ్ఱెఱిరబఱు దేంబదు అవరిగే తిళియలేఱెల్లదు. సుతీలేయి ఎడబలద మనెయవ రన్ను కండు, అవన విషయవాగి కేళిదళు. ఆగ ఒట్టు పోరను ఱ్ఱెఱిత్తు బందు:—ఒట్టు పోలెలిస అమలదారనెఱిదనే అవరు ఆగ కేల నిమిషగళ పూర్ణదల్లి వేఱెటారనల్లి కుళితు ఱ్ఱెఱెదరు, ఎందు ఱ్ఱెళి దను. అదన్ను కేళి సుతీలే-సుకుమారియరు ఒట్టర ముబవనెఱి

ಬೃರು ನೋಡಹತ್ತಿದರು. ಇದರಲ್ಲಿನಾದರೂ ವೋಸವಿರಬಹುದೆಂದು ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಅನಿಸಿತು

“ಶ್ರೀಕಂಠನನ್ನು ತಂದು ಸರೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಬಳಿಕ ಅವನೆದುರಿಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಭ್ರಷ್ಟಗೊಳಿಸುವೆನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದ ಶಿತಿಕಂಠನ ಮಾತು ಆಗ ಸುಶೀಲೆಗೆ ನೆನಪಾಗಲು:—ಅಕ್ಕಾ, ಸುಕುಮಾರೀ, ಆ ನೀಚನು ಅವರನ್ನು ಅಡಕ್ಕಾಗಿಯೇ ವೋಸದಿಂದ ಕರೆದೊಯ್ದಿರಬಹುದಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ತಡಮಾಡಿದರೆ ಆ ಘಾತುಕನು ಅವರ ಪ್ರಾಣಘಾತಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಹಿಂಜರಿಯತಕ್ಕವನಲ್ಲ, ಎಂದಳು.

“ಸುಶೀ, ಅವನು ಶ್ರೀಕಂಠನನ್ನು ವೋಸ ಪಡಿಸಿರಲಿ-ಪಡಿಸದಿರಲಿ ನಾವಂತೂ ಈಗ ಪೋಲೀಸಚಾವಡಿಗೆ ಹೋಗಿ, ನಿನ್ನ ಸಮಸ್ತ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮುಂದಿನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾದೀತು” ಎಂದಿನಲು ಸುಶೀಲೆಯೂ ಅದಕ್ಕೊಪ್ಪಿದಳು. ಕೂಡಲೆ ಅವರೇವರೂ ಸನಿಹಿಸಿದ ಪೋಲೀಸಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು.

ಆಗ ಆ ಪೋಲೀಸಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಭೀಮರಾಯನೆಂಬ ಹೆಸರಿನ ಪೋಲೀಸ ಇನ್ಸ್ಪೆಕ್ಟರನು ಡ್ಯೂಟಿಯ ಮೇಲಿದ್ದನು. ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನ ಕೊಲೆಯಾದಾಗಿನಿಂದ ಇದೇ ಭೀಮರಾಯನೇ ಸುಶೀಲೆಯ ಬಳಿಗೆ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹೋಗಿ, ಆಕೆಯ ಕ್ಷೇಮಸಮಾಚಾರ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಸುಶೀಲೆಗೆ ಅವನ ಗುರುತು ಚನ್ನಾಗಿ ಆಗಿತ್ತು. ಸುಶೀಲೆಯು ಇನ್ನೊಬ್ಬಳೊಡನೆ ತನ್ನ ಕಚೇರಿಗೆ ಬರಲು, ಅವನು ಇವಳನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸಿ:—ಬನ್ನಿರಿ, ಸುಶೀಲಾಬಾಯಿಯವರೇ, ಇತ್ತ ಯಾವ ಕಡೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದಿರಿ ಬನ್ನಿರಿ, ಎಂದು ಆದರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಒರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವರೇವರಿಗೂ ಕೂಡಲಿಕ್ಕೆ ಕುಚೇ ಕೊಡಿಸಿದನು. ಬಳಿಕ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಹೋಗಿ ಕುಚೇಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತರು. ನಂತರ ಸುಶೀಲೆಯು ಎಂಕ್ಕಾಮಾವನ ಕೊಲೆಯಾದ ಕ್ಷಣದಿಂದ ಈ ವರೆಗೆ ನಡೆದ ಸಮಸ್ತ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಭೀಮರಾಯನೆದುರಿಗೆ ವಿಚಾರಿಸಿ ಹೇಳಿದಳು. ಆಕೆಯ ನಿವೇದನವು ಮುಗಿದ ಬಳಿಕ ಭೀಮರಾಯನು:—ಹಾಗಾದರೆ ಆ ಮಹತ್ವದ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳನ್ನು ತಂದಿರುವಿರಾ? ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಲು—

“ತಂದಿರುವೆವೆ” ಎಂದು ಇಬ್ಬರೂ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟು, ಆ ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳ ಪುಡಿಗಳನ್ನು ಅವನೆದುರಿಗೆಟ್ಟರು. ಅವನ್ನು ಅವನು ವಿಚಾರಿಸಿ ನೋಡಿ, “ನನಗೆ ಆ ನಾಮಧಾರಿ ಶ್ರೀಕಂಠನ ಒಗ್ಗೆ ಸಂಶಯ ಬಂದೇ ಬಂದಿತ್ತು; ಆದರೆ ಏನಾದರೂ ಆಧಾರವಿರದೆ, ಅವನ ವಿರುದ್ಧ ಏನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ತಕ್ಕವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದಿರಲಿ, ಈಗ ಶ್ರೀಕಂಠರಾಯರು ಎಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ?”

“ನಾವು ಈಗ ಅವರ ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿಯೇ ಬಂದವು; ಅವರು ಅಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಒಬ್ಬ ಪೋಲೀಸ ಅಮಲ್ದಾರರೊಡನೆ ವೋಟಾರಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಹೋದ ರಂತೆ. ಬಹುಶಃ ಆ ಘಾತುಕನೇ ಅವರನ್ನು ವೋಸಗೊಳಿಸಿ ಒಯ್ದಿರಬಹುದು” ಎಂದು ಸುಕುಮಾರಿಯು ಹೇಳಲು,

“ಸುಕುಮಾರೀ, ಆ ಚಾಮುಂಡೀ ದೆಟ್ಟದಡಿಯ ಹೊರತು ಮತ್ತೆಲ್ಲಾ ದರೂ ಶಿತಿಕಂಠನ ಕಾರಸ್ಥಾನದ ಸ್ಥಳಗಳವೆಯೇನು?”

“ಅದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು; ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಸೆರೆ ಸಿಕ್ಕಿರುವ ಆವೋಗಮ್ ನನ್ನು ಕಂಡು ಕೇಳಿದರೆ ತಿಳಿದೀತು” ಎಂಬ ಸುಕುಮಾರಿಯ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೇಳಿ ಭೀಮರಾಯನು:—ನಮ್ಮಂಥ ನುರಿತ ಪೋಲೀಸ ಅಮಲ್ದಾರಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಲೆ ತಿಳಿಯದ ಹಂಚಿಕೆಗಳು ನಿಮ್ಮಂಥ ಅಬಲೆಯರಿಗೆ ತಿಳಿಯುವ ದೊಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವೇ ಸರಿ ಎಂದುದು, ಕೂಡಲೆ ಅವನು ತನ್ನ ನಾಲ್ವರು ಬಿಳೇ ಡೈಸ್ಸಿನ ಶಿಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಂಗಡ ಕರಕೊಂಡು, ಒಂದು ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಗಸರೊಡನೆ ಹತ್ತಿದನು. ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯು ಸುಕುಮಾರಿಯು ತೋರಿಸಿದ ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ಸಾಗಿತು. ೮-೧೦ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲೇ ಅದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ತಲುಪಲು, ಎಲ್ಲರೂ ವೋಟಾರಿನಿಂದ ಇಳಿದರು. ಭೀಮರಾಯನು ಆ ನಾಲ್ವರಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರನ್ನು ಆ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಉಳಿದವರೊಡನೆ ಅಟ್ಟವನ್ನೇರಿ ಮೇಲೆ ಹೋದನು. ಭೀಮರಾಯನು ತನ್ನ ಪಿಸ್ತೂಲನ್ನು ಸಜ್ಜು ಗೊಳಿಸಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ನಡೆವಿದ್ದನು. ಸುಕುಮಾರಿಯು ಆ ಕೋಣೆಯ ಬೀಗ ತೆಗೆದು ಬಾಗಿಲ ತೆರೆದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಆವೋಗಮ್‌ನು ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಗಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಶಿತಿಕಂಠನೇ ಬಂದನೆಂದೂ, ಇಲ್ಲಿದ್ದ ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ಈ ಮೊದಲೇ ಆ ಹೊಯ್ಮಾಲೆ ಸುಕುಮಾರಿಯು ಓಡಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗಿರುವುದರಿಂದ ಇನ್ನು ಇವನು ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ ತಕ್ಕೊಳ್ಳುವನೆಂದೂ ಆಗ ಆವೋಗಮ್‌ನಿಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು.

ಬಾಗಿಲ ತೆರೆದವಳೇ ಸುಕುಮಾರಿಯು ಆವೋಗಮ್‌ನ ಕಡೆಗೆ ಬೊಟ್ಟು ಮಾಡಿ ಭೀಮರಾಯನನ್ನು ದ್ದೇಶಿಸಿ:—ರಾಯರೇ, ಈತನೇ ಆ ನೀಚನು, ಎಂದು ತೋರಿಸಿದಳು. ಕೂಡಲೆ ಭೀಮರಾಯನು ಆವೋಗಮ್‌ನ ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ಎಟು ಕೊಟ್ಟು:—ಎಲೇ ನೀಚಾ, ನಿನ್ನ ಧನೆಯಾದ ಶಿತಿಕಂಠನಲ್ಲಿ? ಎಂದು ಗದ್ದರಿಸಿ ಕೇಳಿದನು.

ಈ ಜೊಯ್ಯಾಲಿಯೇ ಸರ್ವನಾಶಕ್ಕೆ ಕಾರಣಳೆಂದು ಆರ್ವೊಗಮ್‌ನು ಸುಕುಮಾರಿಯು ಕಡೆಗೆ ಕೆಂಪಚರಿದ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ಹಲ್ಲುಕಡಿಯ ಹತ್ತಿದನು. ತನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡದನ್ನು ಕಂಡು ಭೀಮರಾಯನು ತನ್ನ ಶಿವಾಯಿಗೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಲು, ಅವನು ಆರ್ವೊಗಮ್‌ನನ್ನು ತನ್ನ ಕೈದಿತ್ತ ದಿಂದ ಜೆನ್ನಾಗಿ ತಳಿಸಿ:—ನಿನ್ನ ಯಜಮಾನನಾದ ಶಿತಿಕಂಠನಲ್ಲಿ? ಬೀಗನೆ ಹೇಳು, ಎಂದು ಅಂದನು; ಆದರೂ ಆ ನೀಚನು ಗುಟ್ಟುಕೊಡದಾದನು. ಕಡೆಗೆ ಭೀಮರಾಯನು ತನ್ನ ಪಿಸ್ತೂಲಿನ ಕೊಳವೆಯನ್ನು ಅವನ ಎದೆಗೆ ಹಚ್ಚಿ ಕೇಳಲು, “ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಡಿರಿ. ಅವನಿರುವ ಮನೆಯನ್ನು ಕೋರಿಸುತ್ತೇನೆ; ನಡೆಯಿ”ರೆಂದನು.

ಕೂಡಲೆ ಎಲ್ಲರೂ ಆ ಮಹಡಿಯ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿಟ್ಟು ದಾರಿಗೆ ಬಂದು ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯನ್ನು ಹತ್ತಿದರು. ಆ ವೊಟಾರು ಹಲವು ಕಡೆಗೆ ಸುತ್ತಿ ವರಿದು ಕಡೆಗೆ ತ್ರೀಕಂಠಪಟ್ಟಣದ ಅಗನೆಯೊಳಗಿನ ಒಂದು ಮುರುಕ ಬಿಡಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಶಿತಿಕಂಠನು ಇದೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವನೆಂದು ಆರ್ವೊಗಮ್‌ನು ಭೀಮ ರಾಯನಿಗೆ ಹೇಳಲು, ಅವರೊಬ್ಬರೂ ವೊಟಾರಿನಿಂದಿಳಿದು ಆರ್ವೊಗಮ್‌ನೊ ಡನೆ ಆ ಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಅಗ ಮೂರೂಸಂಜೆಯ ಹೊತ್ತಾದ್ದ ರಿಂದ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಕತ್ತಲುಗವಿಸಿತ್ತು. ಇವರು ಒಳಗೆ ಕಾಲಿಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶಿತಿಕಂಠ-ತ್ರಿಕಂಠರ ನಡುವೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ವಾಗ್ಯುಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಕಡೆಗೆ ಶಿತಿಕಂಠನ:—ತ್ರಿಕಂಠಾ, ನೀನಂತೂ ಈ ಗುಹೆಯೊಳಗಿಂದ ಪ್ರಾಣಸಹಿತ ಹೊರಬೀಳುವವೇ ಇಲ್ಲ; ಆದರೂ ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ನಿನ್ನ ಆ ಪ್ರಿಯ ಸುಶೀಲೆ ಯನ್ನು ಭ್ರಷ್ಟಗೊಳಿಸಿ ನನ್ನ ಸಂಕಲ್ಪವನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ವಿಶ್ವಾ ಸಿಕ ಆರ್ವೊಗಮ್‌ನು ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತರುವುದು, ಎಂದು ನುಡಿಯಲಿಕ್ಕೂ, ಆರ್ವೊಗಮ್‌ನೂ, ಸುಶೀಲೆ ವೆಡಲಾದವರೂ ಆಲ್ಲಗೆ ಒರ ಲಿಕ್ಕೂ ಗಂಟೇ ಬಿದ್ದಿತು. ಆ ಕೂಡಲೆ ಶಿತಿಕಂಠನು ತನ್ನ ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ಮುತ್ತಿಟ್ಟು ಉದ್ದ ಮಾಡಿ:—ಇಗೋ ನೋಡು, ಈ ನನ್ನ ಸೂಳೆ ಸುಶೀಲೆಯು ಬಂದಳು, ಎಂದು ಹಿಂದಿರುಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸುಕುಮಾರಿಯು ನೇತ್ರಸಂಕೇತದಂತೆ ಸುಶೀಲೆಯು ಅವನನ್ನೊಮ್ಮೆ ಎಡಗಾಲಿನಿಂದ ಒಡ್ಡು ಕೆಡಹಿದಳು.

ಸುಶೀಲೆಯನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ತ್ರೀಕಂಠನಿಗೆ ಪರಮ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಆ ಆನಂದದ ಭರದಲ್ಲಿ ಅವನು:—ಸುಶೀಲಾಬಾಯಿ, ಈವರೆಗೆ ನೀನೆಲ್ಲಿದ್ದೆ? ಎಂಥ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಲು,

“ಈ ಘಾತುಕರ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದನು” ಎಂದು ಅವಳು ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು.

ಆಗ ಭೀಮರಾಯ ಇನಸ್ಪೆಕ್ಟರನು ಮುಂದೆ ಒಂದು:—ಯಾಕೆ ನಾಮ ಧಾರಿ ಶ್ರೀಕಂಠ-ಶಿಕ್ಷಕಂಠರಾಯರೇ, ಇದೇನು ನಡಿಸಿರುವಿರಿ? ಎಂದು ಕೇಳಲು,

“ಸಾಹೇಬರೇ, ಆ ನೀಚನೇನು ಹೇಳದೇಳು? ಮುದ್ದೇ ಮಾಲಿನೊಡನೆ ಆರೋಪಿಯು ಹಸ್ತಗತವಾಗಿರುತ್ತಾನೆ” ಎಂದು ಸುಕುಮಾರಿಯು ಭೀಮರಾಯನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

ಇನ್ನು ಗೊಂದಲ ಮಾಡುವದರಿಂದಲೂ, ಅಪರಾಧದ ನಿರಸನ ಮಾಡುವದರಿಂದಲೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲೆಂದು ಬಗೆದು, ಶಿಕ್ಷಕಂಠನು ಸುಕುಮಾರಿಯ ಕಡೆಗೆ ಟಕಮಕ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ಭೀಮರಾಯನ ಸಂಜ್ಞೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಆತನ ಶಿವಾಯಿಗಳು ಶಿಕ್ಷಕಂಠ ಹಾಗೂ ಆರ್ವೆರ್ಗಮ್ ಇವರ ಕೈಕಾಲುಗಳಿಗೆ ಬೇಡಿ ತೊಡಿಸಿದರು. ಕೈ ಬೇಡಿಗೂ, ಕಾಲು ಬೇಡಿಗೂ ಸರಸಳಿಯಿಂದ ಬಿಗಿದರು. ಶಿಕ್ಷಕಂಠನ ಕೈ-ಕಾಲುಗಳು ಶೃಂಖಲಾಬದ್ಧವಾದ ಬಳಕ ಸುಕುಮಾರಿಯು ಅವನನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ:—ಏನು ಜಹಗೀರದಾರರೇ, ಇದು ಯಾತರ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವೆಂಬದು ಗೊತ್ತಾಯಿತೇ? ತನ್ನ ಕರ್ನುವು ತನಗೆ ಬಿಡದು, ಎಂಬ ದಾಸರ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ನೆನಪುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ, ಎಂದು ಹಂಗಿಸಿದಳು. ಬಳಕ ಅವರಲ್ಲರೂ ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯನ್ನೇರಿ ಪೋಲೀಸ ಸ್ಟೇಶನ್ನಿಗೆ ಬಂದರು.

††† ††† ††† †††

ಶಿಕ್ಷಕಂಠನ ಕೇಸು ವಾರಗಟ್ಟಿ ನಡೆಯಿತು. ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದ ಆರೋಪ ವೊದಲುಮಾಡಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲ ಆರೋಪಗಳೂ ಶಿಕ್ಷಕಂಠನ ಮೇಲೆ ಶಾಬೀತಾದವು. ಅವನೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು. ಕೂಡಲೆ ಸೆಶನ್ ಜಜ್ಜನು ಅವನಿಗೆ ಗಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನೂ, ಅವನ ಸಹಾಯಕನೆಂದು ಆರ್ವೆರ್ಗಮ್‌ನಿಗೆ ಆಜನ್ಮ ಕಠಿಣೀಕರಣ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನೂ ವಿಧಿಸಿದನು.

∴ ∴ ∴ ∴ ∴

ಶ್ರೀಕಂಠನೇ ಎಂಕ್ಯಾಮಾವನ ಖರೇ ವಾರಸದಾರನೆಂದು ಸಿದ್ಧವಾದುದರಿಂದ, ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಒಪ್ಪಿಯೂ ಲಭಿಸಿತು. ತುಸ ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಶ್ರೀಕಂಠ-

ಸುಶೀಲೆಯರ ಸಾಣಿಗ್ರಹಣ ಮಹೋತ್ಸವವು ಬಹು ವಿಜೃಂಭಣೆಯಿರಬಹುದು.

†††

†††

†††

†††

ಮುಂದೆ ಕೆಲ ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಉರ ಹೊರಗಿನ ದೊಡ್ಡ ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಣವು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅದು ಸುಕುಮಾರಿಯದಾಗಿದ್ದು, “ನನ್ನ ಜೀವಿತವು ನನಗೆ ಬೇಡಾದುದರಿಂದ, ನಾನು ಸತ್ತಿರುವೆನೆಂಬ ಚೀಟಿಯು ಆ ಹೆಣದ ಸೀರೆಯ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿತು.

